

ஆரண தேசிகனின் ஆயிரம் அறிவுரைகள்

பாகம் 5 (401 முதல் 500 வரை)

உரையாசிரியர்:

ஸ்ரீமதுபயவே ரஹஸ்யார்த்த கோவித நாவல்பாக்கம் யக்ஞம்

Dr. V. கண்ணன் ஸ்வாமி

Sincere Thanks to:
Oppiliappan Koil Sri V. Sadagopan Swamy for hosting this title under his
sadagopan.org website portal

Cover Picture: Swamy Desikan, Sathyagalam

Cover Design by: Sri Murali Desikachari

ஐந்தாவது நூறு

401.உபதேசம் கேள் படிக்காதே.

கடினமான சாத்திரங்களை நிறைய படிப்பதை விட நல்லோரிடம் கேட்கும் நல்லுரை விரைவில் நற்பயன் தரும்.

शास्त्रज्ञानं बहुक्लेशं बुद्धेश्चलनकारणम् ।

उपदेशात् हरिं बुद्ध्वा विरमेत् सर्वकर्मसु ॥

என்கிறது உபயுக்தமான ஸாராம்ஸத்தைக் கடுக ஸ்ரவணம் பண்ணி க்ருஷி பண்ணாதே உண்ண விரகுடையவன் க்ருஷிசிந்தையை விடுமாப்போலே விரிவுகற்கைக்கீடான ஸாஸ்த்ராப்யாஸாதி கர்மங்களில் உபரதனாய்க் கடுக மோக்ஷோபாயத்திலே மூள ப்ராப்தம் என்றபடி

- ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்.

தத்வத்ரயசிந்தநாதிகாரத்தின் முடிவில் இந்த வியப்பளிக்கும் அறிவுரை உள்ளது.

ஸாஸ்த்ர அறிவில் இரண்டு குறைகள் உள்ளன. ஒன்று, அதைப்பெறுவது கடினம். இரண்டு, அது மூளையைக் குழப்பும். ஆகையால் அது எல்லோருக்கும் வேண்டாம். உபதேசத்தாலே ஹரியை அறிந்துகொண்டு, அனாவசியமான எல்லாக் காரியங்களையும் விட்டு ஓய்வுபெறலாகும். என்று கூறுகிறது ஒரு ச்லோகம். இதன் தாத்தப்யம், தேவைப்பட்ட ஸாரப்பகுதியை விரைவாகக் கேட்டறிந்து உபாயத்தில் மூளத்தகும் என்பதாம். எல்லாருக்கும் உணவு தேவைப்பட்டாலும், எல்லாரும் பயிரிட்டாகவேண்டாமே? பயிரிட முடியாதவன், பயிரிடாமலே தானியங்களை வாங்கிக்கொள்ள வழி படைத்தவன், விவசாய உழைப்புக் கவலையை விடுகிறான் அல்லவா? அது போலே விரிவாகக் கற்பதற்குத் தேவையான சாத்திரப் பயிற்சிகள் எல்லாருக்கும் எதற்கு? அந்த வேலைகளில் ஓய்வுபெற்று, விரைவாக மோக்ஷோபாயத்திலே மூளுவது நல்லது.

நிறைய பேருக்கு நிறைய சாஸ்த்ரங்களைக் கற்றுக்கொடுத்த ஸ்வாமி தேசிகனே, அதற்கெதிராகப் பேசுகிறார். எல்லாரும் எதற்காக ந்யாயமீமாம்ஸாதி சாஸ்த்ரங்களை வாசிக்கவேண்டும்? தேவையில்லையே. வாசித்தவர்களிடமிருந்து ஸாரமான பகுதியை மட்டும் உபதேசம் பெற்று ஹரியை அறிந்து உபாயானுஷ்டானம் பண்ணுவது நல்லது. இதில் நாலு நன்மைகள் இருக்கின்றன. கடினமான கல்வியைத் தவிர்க்கலாம் என்பது முதல் நன்மை. எதிர்க்கருத்துகளையும் அலசிக் குட்டை குழம்பாமல், பெரியோர் சொல்லும் நற்கருத்தை மட்டும் நம்புவதால் புத்திக்கோளாறு வராது என்பது இரண்டாவது நன்மை. விரைவாகவே மோக்ஷோபாயத்தை அனுஷ்டிக்கலாம் என்பது மூன்றாவது நன்மை. காரியம் குறைவதால், பலன் விரைவதால், இது புத்திசாலிக்ருத்யம் என்பது நாலாவது நன்மை. எல்லாக் கருமங்களிலிருந்தும் ஓய்வு என்கிறார். கல்விப்பயிற்சி, சாஸ்த்ரவாதங்கள், விசாரநிர்ணயங்கள், இதெல்லாம் வேறு யாரோ பண்ண, அவரிடமிருந்து உபதேசத்தை மட்டும் கேட்டுத் தெளிபவன் அவரை விடப் புத்திசாலி போலிருக்கிறதே? உழைப்பவனுக்கு வேறு விதமாக உதவி பண்ணி,

உழைக்காதவர்களும் பலன் பெறுவது என்பது, விவசாயம் முதலிய மற்ற துறைகளிலும் நாம் கண்கூடாகக் காண்கிறோமே. அது போல இங்கேயும் ஆகட்டுமே. அத்தனை பேரையும் பண்டிதர்களாக ஆகச்சொல்வது அபத்தம். அது வேண்டாம். ஆனால் அத்தனை பேரும் உபதேசம் பெறுவதும், ஸாரம் அறிவதும், ஹரியை நினைப்பதும், மோகோபாயம் பண்ணுவதும், அதையும் விரைவாகப் பண்ணுவதும், நல்லது.

402.உபகாரத்தை மறக்காதே.

பிறர் செய்த உதவியை மறப்பது பெருங்குற்றம்.

कृतघ्नः - त्वदन्यैस्त्वया च परमोपकारकेण कृतं अनन्तं उपकारं अपहनुत्य
अपकारेष्वपि प्रवृत्त इति भावः ।
स चासौ सर्वेभ्यः पापकृद्भ्यस्समधिकस्मर्यते ।

—ஸ்தோத்ராத்நபாஷ்யம்.

அமர்யாத: என்று தொடங்கும் ச்லோகத்து க்ருதக்ந: என்ற பதத்துக்கு உரையில் இது:

பகவானே! நீ பரமோபகாரகன். வேறு சிலரும் ஏராளமான உதவிகளைப் பண்ணியிருக்கிறார்கள். அவற்றையெல்லாம் மறந்து, அவர்களுக்கே அபகாரம் பண்ணத்துணிந்தவன் க்ருதக்நன். இத்தகையவன் எல்லாப்பாவிகளுக்கும் மேம்பட்ட பாவி என்று ஸ்ம்ருதிகள் கூறுகின்றன.

பகவானிடம் தன்னுடைய தோஷங்களைக் கூறி அறற்றுகிற ச்லோகம். அதிலொரு தோஷம் நன்றி கொல்லல் என்பது. பகவான் பக்கலிலும் மற்ற சிலர் பக்கலிலும் நான் இந்தக்குற்றத்தைப் புரிந்திருக்கிறேன். அவன் பரமோபகாரகன் என்பது (உபகாரஸங்க்ரஹம் முதலிய நூல்களில்) ப்ரஸித்தம். மற்றும், தாய்தந்தையர், பெரியோர், ஆசார்யர், நண்பர்கள், என்றிப்படிப்பவரும் பலபடியாக எனக்குப் பேருதவிகளைப் பண்ணியிருக்கிறார்கள். அவற்றை மறந்ததோடு மட்டுமில்லாமல் சில சமயங்களில் நான் அவர்களுக்கே தீங்கு பண்ணவும் நினைக்கிறேன். நான் அதனால் க்ருதக்நன். இந்தக்குற்றத்தைப் பெருங்குற்றமென்றும், கழுவாயே அற்ற குற்றம் என்றும், பாவங்களில் தலையாயது என்றும், ஸ்ம்ருதிகள் பறை சாற்றுகின்றன.

403.உப்புடன் பாலைக் குடிக்காதே.

உப்பு கலந்த பாலைப் பருகக்கூடாது.

ஒருகுளம்பி இருகன்றி ஓட்டகப்பால்
உப்புடன் பால் மோருடன் பால் மாதர்தம் பால்
கருவுடையவற்றின் பால் கன்றில்லாப்பால்
மறுகன்றால் கறந்திடும் பால் திரிந்திடும் பால்

திருமகளார் கணவனலாத் தெய்வத்தின் போர்
சின்னமுடையவற்றின் பால் செம்மறிப்பால்
பரிவதில் அந்தணர் விலைப்பால் செம்பினிற்பால்
தீதாம் பால் இவையனைத்தும் பருகாப்பாலே.

– ஆஹாரநியமம்.

எந்தெந்தப் பாலைக் குடிக்கக்கூடாது என்பதை ஒருசேரச் சொல்கிறார்.

1.கழுதை குதிரை முதலிய விலங்குகள் காலில் ஒற்றைக் குளம்பு கொண்டவை. இவ்வினத்து விலங்குகளின் பாலைப் பருகக்கூடாது. 2.பசுமாட்டுப்பால் பருகத்தக்கதாயினும் இரட்டைக் கன்று போட்ட பசுவின் பாலைப் பருகலாகாது. இரட்டைக்கன்று போட்ட எந்த விலங்கின் பாலும் கூடாது. (கன்றுகளுக்குப் போதாமல் போய்விடப்போகிறதே என்றோ?) 3.ஒட்டகம் ஒருகுளம்பி. இருகன்றி, என்கிற வகைகளில் சேராதாயினும், ஒட்டகப்பாலைக் குடிக்கக்கூடாது. 4.உப்பு கலந்த பாலைக் குடிக்கலாகாது. 5.மோரையும் பாலையும் சேர்த்துக் குடிக்கக்கூடாது. (செரிக்காது என்றோ?) 5.மாதர்கள் (மனிதவினத்துப் பெண்டுகள்) உடலின் பாலும் நிஷித்தம். 6.எந்தப் பிராணியானாலும், அது கருவுற்றிருக்கும்போது, அதன் பாலைக் குடிக்கக்கூடாது. (அதன் புஷ்டி குறையக்கூடாது என்றோ?) 7.கன்று குடித்த மீதிப்பாலை மட்டுமே கறந்து பருகலாம். கன்றில்லாமல் கறந்த பாலைக் குடிக்கக்கூடாது. (பிறகு கன்று ஏமாறுமே என்றோ?) 8.கன்று இறந்துவிட்டாலோ, பிரிந்தோடிவிட்டாலோ, வேறொரு மாட்டின் கன்றைக் கொண்டுவந்து பால் சுரக்கப்பண்ணி, கிடைக்கும் பாலையும் குடிக்கலாகாது. (பசுவை ஏமாற்றக்கூடாது என்றோ?) 9.திரிந்து போன பாலைக் குடிக்கக்கூடாது. (உடம்புக்காகாது என்றோ?) 10.பகவானையொழிந்த தேவதாந்தரங்களின் பேரோ அடையாளமோ ஏதேனும் விலங்குக்கு வைக்கப்பட்டிருந்தால் அந்த விலங்கின் பாலை விலக்க வேண்டும். (இதர தேவதைகளிடமிருந்து அவ்வளவு தூரமோ?) 11.செம்மறியாட்டின் பாலும் விலக்கத்தக்கது. 12.அந்தணர்களிடம் விலை கொடுத்து வாங்கிய பாலுக்கும் தோஷம் உண்டு. 13.செம்பு அதாவது தாமிரம் என்னும் உலோகத்தில் வைத்த பாலைத் தவிர்க்க வேண்டும். (வேண்டாத ரஸாயன மாற்றங்கள் நிகழும் என்றோ?) 14.தீய்ந்து போன பாலைப் பருகக்கூடாது. இந்தப் பதினாலு தோஷங்களில் எது இருந்தாலும், அத்தகைய பாலைக் குடிக்க வேண்டாம். சில குறைகள் பால் தரும் விலங்கிடம். இன்னும் சில பாலோடு சேர்க்கும் பண்டத்தின் சேர்க்கையால். இன்னும் சில ஐகாந்தயத்துக்குக் குந்தகம் விளைவிப்பவை. இன்னும் சில கட்டுப்பாடுகள் ஜீவகாருண்யத்தால். காரணம் பலவகைப்பட்டிருப்பினும், மேற்கூறிய பதினாலு வகைப் பால்களையும் விலக்க வேண்டும் என்பது பாசுரத்தின் சுருக்கம்.

404.உடலச்சிறையைப் பொறுக்காதே.

இந்த உடம்பு ஒரு காராகிருஹம் போலே. இதைப் பொறுத்துக்கொள்ளலாகாது.

याथातथ्यं स्वपरनियतं यच्च दिव्यं पदं तत्
काराकल्पं वपुरपि विदन् कस्तितिक्षेत बन्धम्॥

– ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்.

முமுகூ஁த்வாதிகாரத்தின் முகப்பு ஁லோகத்தில் ஁ொன்ன முத்தான வா஁்கியம் இது.

தன஁்கு வரையறு஁்க஁ப்பட்டுள்ள ஁ண்மைநிலையையும் பரமபுருஷனு஁்கு நியதமான ஁ண்மை நிலையையும், தன் ஁டம்பு ஁றை஁்க஁டம் ஁ால் இருப்பதையும் அறிந்த ஁வன் ஁ம்ஸாரபந்தத்தைப் ஁ொறுத்து஁் ஁ொள்ளுவான்?

஁டம்பை஁் ஁றையாக஁் ஁ொன்னது நான்கு விதங்களில் ஁ொருந்தும். ஁றையில் வேதனைப்படுவது ஁ால், இந்த ஁டலிலும் துன்பங்கள் அதிகம் நேர்கிறது. ஁றை஁்குள் அடைபட்டிருப்பது ஁ால் ஁டலு஁்குள் ஆன்மா அடைபட்டிரு஁்கிறது. ஁றையில் நுழையும் காலமும் வெளியேறும் காலமும், கைதிவசமில்லாமல், ஁றைவைத்தவன் இஷ்டப்படியிரு஁்குமா஁்஁ாலே, நம஁்கும் என்று மரணம் சம்பவி஁்கும், என்று ஁ந்த ஁டம்பில் பிறவி ஁ற்படும் ஁ன்பது தெரியாமல் பகவத்ஸங்கல்பம் ஁ன்றிரு஁்க நேர்கிறது. ஁றையில் நம஁்கு ஁ரிமைகள் குறைந்து விடுவது ஁ாலே, இந்த ஁டலில் இரு஁்கையில் நம஁்கு ஁்வாதந்தர்யம் குறைகிறது. இப்படிப்பல வகைகளால் ஁றையை ஁த்திருப்பதாக இந்த ஁டலை அறிந்தவர் ஁ட, அதற்கு வெளியில் வாழ்஁்கை ஁ப்படியிரு஁்கும் ஁ன்பதை அறியாததால் ஁றையையே ஁ொறுத்து஁்கொள்கிறார்கள். ஆனால் ஜீவாத்மாவினுடையதும் பரமாத்மாவினுடையதுமான ஁ண்மைநிலையை அறிந்தவர்கள், இந்த ஁டல஁்஁றை஁்கு வெளியே ஁தந்திர வாழ்஁்கை ஁ாக்யமானது ஁ன்பதை ஁ணர்ந்து, இந்த஁் ஁றையிலிருந்து விடுபடும் ஁பாயத்தையும் அறிந்து஁ொண்டு விடுவதால், பந்தத்தைப் ஁ொறுத்து஁்கொள்ள மாட்டார்கள். விடுதலையையே விரும்புவார்கள். அதாவது, ஁ம்ஸாரத்தை ஁தறி, மோ஁ூத்தில் இ஁்சை ஁ொள்ளுவார்கள்.

இதுவரை புரிந்து஁ொண்ட நாலு அறிவுரைத் தலைப்புகள் வருமாறு:

- ஁பதேசம் கேள் படி஁்காதே.
- ஁பகாரத்தை மற஁்காதே.
- ஁ப்புடன் பாலை஁் குடி஁்காதே.
- ஁டல஁்஁றையைப் ஁ொறு஁்காதே.

405.஁ள்வெளி ஁வ்வாதிரு஁்காதே.

஁ண்ணமும் ஁ெயலும் ஁த்திரு஁்கவேண்டும்.

जोषमेकपदे स्थित्वा सन्निकृष्टान् क्षणात् घसन् ।

बहिर्दशितसंशुद्धिः बकव्याहारमर्हति ॥

—ஸுபாஷிதநீவ்

துர்வ்ருத்தபத்ததியில் ஁ொ஁்கை ஁தாரணமாக஁் காட்டி, ஁லரை஁் ஁ாடுகிறார்.

஁ொ஁்கு (குளத்தங்கரையில்) ஁ற்றை஁்காலால் நிற்கிறது. நெருங்கிவந்த மீன் களை஁் கண஁்஁ொழுதில் கபளீகரம் பண்ணுகிறது. பார்வை஁்கு வெள்ளை

வெளேரென்று இருக்கிறது. அது போல, வெளிக்கு மிகவும் தூயவனாகவும், மெளனவிரதம் பூண்டவனாகவும், ஒற்றைக்காலில் நின்று தவம் புரிபவன் போலவும், பாசாங்கு பண்ணிக்கொண்டு அடுத்தவனைக் கெடுத்துக் கொண்டிருந்தால் அவனைப் பகவ்ருத்திக்காரன் என்னத்தரும்.

கொக்குக்கும் இந்தக் கெட்டவனுக்கும், எண்ணமும் செயலும் வேறுபட்டிருக்கும். எண்ணமோ நம்பவைத்துக் கெடுப்பது, விரைவாக அழுக்குவது, என்றிப்படிப்போகும். நிறைய பேருக்குத் தெரியாது. வெளிக்குத் தெரியும் செயலோ, பளிச்சென்றிருப்பது, பேசாமல் இருப்பது, தவம் புரிவது போல் பாசாங்கு பண்ணுவது, என்று பிறர் மெச்சும்படியாக இருக்கும். இத்தகையவர்கள் தூர்வ்ருத்தர்கள். அகத்திலொன்று புறத்திலொன்றாக இருப்பவர்கள். நாம் அப்படியிருக்கவும் கூடாது; அப்படி இருப்பவர்களிடம் ஏமாறவும் கூடாது. கொக்குப்பிழைப்பு வேண்டாம். புறத்தில் போல உள்ளும் தூயவராக இருப்போம்.

406.உயரத்தூக்கின் கெடுக்காதே.

யாராவது உன்னை உயர்நிலைக்குத் தூக்கிவிட்டால், அதைத் தக்கவைத்துக் கொள்ளும்படி நடந்துகொள்.

दुष्टैरारोपितः कश्चित् अनर्थक्रिययान्वितः ।

असत्कारेण गृह्येत विरुद्धाकारवेदिभिः ॥

—ஸுபாஷிதநீவீ.

அதே தூர்வ்ருத்தபத்தியில் அதே தூர்வ்ருத்தர்களை வேறு விதமாக வர்ணிக்கிறார்.

கீழிருக்கும் ஒருவனைச் சில துஷ்டர்கள் மேலே ஏற்றிவிடுகிறார்கள். ஆனால் அவன் அவர்களுக்கும் அனர்த்தத்தையே பண்ணுகிறான். தங்களுக்குப் பிரதிகூலமான அவன் நிலையைப் புரிந்துகொண்ட அந்தப் பொல்லாதவர்கள் அவனுக்கே வேட்டு வைத்து விடுவார்கள்.

இந்த ச்லோகத்தில் பல அர்த்தங்களில் ஒன்றாக இப்போது விளக்கிய அர்த்தத்தின் மூலம் ஆறு நீதிகள் நமக்குக் கிடைக்கின்றன. 1.தகுதியற்றவனைத் தூக்கிவிடுவது துஷ்டத்தனம். 2.தூக்கிவிடுபவன் ஏதோ எதிர்பார்த்துத்தான் அப்படிப் பண்ணுவான். சோழியன் குடுமி சும்மா ஆடாது. 3.நாயைக்கொண்டு நடுவீட்டில் வைத்தாலும் வாலைக்குழைத்துக்கொண்டு வாசலுக்கு ஓடும். உயர்ந்த நிலைக்குத் தூக்கப்பட்டவன் அனர்த்தமே பண்ணுவான்; அது தான் அவன் இயல்பு; அவனை உயர்வுக்குத் தகுந்தவனாக மாற்றிவிட முடியாது. 4.துஷ்டர்களிடம் உதவி பெற்றுக்கொள்வது அபாயகரம்; அவர்களுக்குப் பயன்படும் வரை உதவுவார்கள்; அவர்களுக்கு அனர்த்தம் ஏற்படும் போலிருந்தால் தொலைத்துக் கட்டி விடுவார்கள். 5.அசட்டுப் பொல்லாததைக் கூடச் சமாளிக்கலாம். அறிவாளி துஷ்டத்தனம் பண்ணினால், நமக்கு அதோகதி தான். 6.சில சமயங்களில் ஏற்றம் ஏற்படும்போது, அதற்கேற்றபடி, நன்மைகள் பண்ணியாகவேண்டும். பழைய அற்பத்தனம் தொடரக்கூடாது.

407.உபத்ரவிக் கூட்டம் அடக்காதே.

கூட்டமாக வந்து தொல்லை கொடுத்தால், பணிவது போலத் தப்பித்துக்கொண்டு, கூட்டம் பிரிந்த பிறகு அடக்குமுறை பண்ணு.

घोरास्त्यक्तमिथोवैराः सौकर्यवदुपद्रवे ।
दण्डेनापि न भज्येरन् पापकुण्डलिमण्डलाः ॥

—ஸுபாஷிதநீவீ.

அஸேவ்யபத்தியில் சில வன்முறையாளர்களின் இயல்பைப் பிட்டுப்பிட்டு வைக்கிறார்.

கோரமானவர்கள். தங்களுக்குள் இருக்கும் பகைமையை விட்டுவிட்டு ஒன்று கூடியவர்கள். தங்களுக்கு ஒரு நன்மை கிடைக்கவேண்டும் என்பதற்காக உபத்ரவம் பண்ணும்போது கூட்டமாகச் சேர்ந்துகொண்டு விடுவார்கள். அவர்களைத் தண்டிப்பதால் நிலைமை மேலும் மோசமாகும். அவர்களை உடைக்கமுடியாது.

இந்த ச்லோகத்துக்கு வேறு அர்த்தங்களும் உண்டு. இப்போது சொன்ன அர்த்தப்படி இதில் பல நீதிகள். 1.கோரமானவர்கள் மட்டுமே தொல்லைக்கூட்டங்களில் சேருவார்கள். நல்லவர்கள் ஒதுங்கியே இருப்பார்கள். 2.வன்முறையில் இறங்கும்போது, பொல்லாதவர்கள் தங்கள் கட்சிவேறுபாடுகளையெல்லாம் மறப்பார்கள்; கொள்கைகளையெல்லாம் காற்றில் பறக்கவிடுவார்கள். தற்பொழுதைய வன்முறைக்குக் கூட்டாளிகளாக எல்லாரையும் சேர்த்துக்கொள்வார்கள். 3.தாங்கவொணராத தொல்லை தருவார்கள். தங்களுக்குச் சாதகமாக எல்லா உபத்ரவங்களையும் தயங்காமல் பண்ணுவார்கள். 4.அவர்களுக்கு நல்வார்த்தை கூறியும் பயனில்லை; தண்டனை கொடுத்தும் பயனில்லை. கூட்டமாய்க் கோஷிக்கும்போது இதெல்லாம் எடுபடாது. 5.இதெல்லாம் தீயவர் குழுக்கள். பாம்புகள் போலே. நியாயமான முறையில் இவர்களை வெற்றிகொள்ள முடியாது. தந்திரமாகத்தான் செயல்பட வேண்டும். தற்காலத்து வன்முறைக்கும்பல்களைத் தத்ரூபமாக வர்ணிக்கிறார். தனியே இருக்கும்போது உள்ள நேர்மைச் சிந்தனையும் பொறுமையும் கும்பலாகக் கூடும்போது மறைந்து விடுகின்றன. தப்புத் துணிச்சல் கூடிவிடுகிறது.

408.உன்னதபுருஷரை ஒதுக்காதே.

மஹாபுருஷர்களோடு நட்புடன் பழகு.

अनुकर्तुं अपहनोतुं अतिवर्तितुमीक्षितुम् ।
अशक्ये तेजसां पत्यौ मित्रतानुमतिक्षमा ॥

—ஸுபாஷிதநீவீ.

மஹாபுருஷபத்தியில் உள்ள ச்லோகம் இது:

சூரியனைப் பின்பற்றவும் முடியாது. மறைத்து வைக்கவும் முடியாது.
தாண்டிப்போகவும் முடியாது. பார்த்தால் கூடக் கண் கூசும். அவன்

ஒளிகளுக்கெல்லாம் தலைவன். அப்படிப்பட்ட சூரியனுக்கு மித்ரன் என்ற பெயர் உண்டு. அதை ஒப்புக்கொண்டு தான் ஆகவேண்டும். இது போலவே உன்னதபுருஷனும். அவனைப் பின்பற்றுவது கடினம். அவனை மறைப்பதும் முடியாத காரியம். அவனை மீறிப்போவதும் முடியாது. அவனைப் பார்ப்பது கூடக்கஷ்டம். அவன் நிறைய தேஜஸ் கொண்டிருப்பான். அப்படிப்பட்டவனிடத்தில் நட்பு மட்டுமே ஒப்புக்கொள்ளக்கூடியது.

அந்த மஹாபுருஷன் செயற்கரிய செயல்களைப் பண்ணுவதால், அவனைப்போல நாமும் பண்ணிப் பின்பற்றுவது அசாத்தியம். அவனிடம் அஸுலியை கொண்டவர்கள் அவனை மறைத்துவிட முயன்றாலும், முடியாத காரியம் அது. அவனுக்கும் மேலாக மிஞ்சிப் போய்ச் சாதனைகளைப் புரிவதும் இயலாது. அவனை எதிர்நோக்குவது கூடக் கஷ்டம். அவ்வளவு தேஜஸ் கொண்டவனை நண்பனாக்கிக் கொள்வது மட்டுமே நல்லது. இந்த ச்லோகத்து நீதிகள்: 1.உன்னதபுருஷர்கள் பண்ணுவதையெல்லாம் நீயும் பண்ணிவிட முடியும் என்று நினைத்துவிடாதே. 2.உத்தமர்களை ஒடுக்கிவிடலாம் என்று கனவு காணாதே. 3.மஹாபுருஷனை விஞ்சிக்கொண்டு சாதிக்க முயலாதே. 4.அவனை அலட்சியம் பண்ணுவதும் ஆகாது. அவனிடம் நட்பு பாராட்டுவதே தகும். 5.சராசரி மக்களினின்றும் அருஞ்சாதனையாளர்கள் விலகணமானவர்கள். சுடர் மிக்கவர்கள். அவர்களிடம் வாலாட்டக்கூடாது.

மேலே பார்த்த நாலு நல்லுரைகளைச் சேர்த்துப் பார்ப்போம்:

- உள்வெளி ஒவ்வாதிருக்காதே.
- உயரத்தூக்கின் கெடுக்காதே.
- உபத்ரவிக் கூட்டம் அடக்காதே.
- உன்னதபுருஷரை ஒதுக்காதே.

409.உரகத்துடனே வசிக்காதே.

பாம்பு போன்ற மனிதர்களோடு சேர்ந்தால் பயங்கர விளைவு.

अपि सन्तापशमनाः शुद्धाः सुरभिशित्वाः ।
भुजङ्गसङ्गाज्जायन्ते भीषणाश्चन्दनद्रुमाः ॥

— ஸுபாஷிதநீவீ.

அஸேவ்யபத்தியில் இந்த அறிவுரை.

சந்தன மரங்கள் தாபம் தீர்ப்பவையானாலும், தூயவையானாலும், வாசனை உள்ளவையானாலும், குளிர்ந்தவையானாலும், பாம்புகளோடு கூடியிருப்பதால் பயங்கரமாக ஆகின்றன.

மிக நல்லவர்கள் கூட தீய சகவாசத்தால் பயங்கரமாகிறார்கள். நாம் நல்லவரானதால் நம்முடன் இருப்பார் யாராயினும் நமக்குக் குறை வராது என்று நினைக்கவேண்டாம். துஷ்டர்களை நெருங்கவிடாதே.

410.உபத்ரவித்தால் ஒளி குறைக்காதே.

நசுக்கப்பட்டாலும் நற்பண்புகளை இழக்கக்கூடாது.

मरुद्भिः पीड्यमानोपि सन्त्यक्तोपि दिवानिशम् ।

विषयस्नेहरहितो रत्नदीपः प्रकाशते ॥

—ஸுபாஷிதநீவீ.

மூன்று பதங்களில் இரட்டைப்பொருள் வைத்து வேடிக்கையாகத் தெரிவிக்கும் நீதி:

காற்று வீசினாலும் அணையாமல், இரவும் பகலும் கவனிப்பில்லாமல் விட்டுவிட்டாலும் அணைந்துபோகாமல், அகலும் எண்ணெயும் இல்லாத நிலையிலும், மணி விளக்கு ஒளிர்கிறது.

சீலோகத்தின் இரண்டாவது அர்த்தம் வருமாறு:

தேவர்களே வந்து தொல்லை கொடுத்தாலும், சமூகத்தால் ஸதா புறக்கணிக்கப்பட்டாலும், புலனின்பப்பொருள்களிலே பற்றற்றிருப்பவன் மணிவிளக்கு போலச் சுடர் விடுவான்.

சாதாரண விளக்கு காற்று வீசும்போது அணையும். அதை அணைப்பது காற்று என்கிற மருத்து என்றால், மக்களின் சாதனைகளுக்குக் குந்தகம் பண்ணுபவர் தேவர் என்கிற மருத்துகள். அகல் என்கிற விஷயமோ எண்ணெய் என்கிற ஸ்நேஹமோ இல்லாது போனால் விளக்கு அணையும் என்றால், விஷயங்களில் பற்று என்கிற ஸ்நேஹம் இல்லாது போனாலும் மணித்தீபம் ஒளிரும். இவ்வாறாக, மருத், விஷயம், ஸ்நேஹம், என்ற மூன்று பதங்களில் சிலேடை. இந்த சீலோகத்து நீதிகள்: 1.நாம் பண்ணும் குணம்கெட்ட காரியங்களுக்குச் சூழ்நிலையைச் சாக்காக்க வேண்டாம். எப்பேர்ப்பட்ட சூழ்நிலையிலும், எதிர்ப்புகளுக்கிடையிலும், உறுதியாக நின்று, சமாளிப்பவனே உயர்ந்தவன். 2.விஷயங்களில் பற்றுப்பது சுடரைக் கொடுக்கும். 3.மற்றவர்களைச் சாராமல் தானே முன்னுக்கு வருபவன் உயர்ந்தவன். 4.மஹாபுருஷர்களைப் பீடித்துப் பயனில்லை; உன் முயற்சி தான் வீணாகும். 5.தேவர்களும் முன்னுக்கு வருபவர்களைத் தடுப்பார்கள்.

411.உயர்த்தறிவிலியையும் ஒதுக்காதே.

எல்லாரையும் உயர்த்தப்பாடுபடு.

कळङ्किनि जडे क्वापि सौरं प्रतिफलन्महः ।

तमोपहृत्वं तनुते समृद्धिं च दिने दिने ॥

—ஸுபாஷிதநீவீ.

ஸதாபர்ரிதபத்ததியில் உள்ள ச்லோகம்.

சந்திரன் களங்கமுள்ளவன். ஜலமானவன். அவனை உபேக்ஷிக்காமல் சூரியன் தன் ஒளியைப் பாய்ச்சுகிறான். சந்திரனில் சூரியவெளிச்சம் பிரதிபலிக்கிறது. அதன் விளைவாக சூரியனுக்குள்ள இருள்நீக்கும் திறன் சந்திரனுக்கும் வருகிறது. செழிப்பும் நாளுக்கு நாள் கூடுகிறது.

களங்கம், ஜலம், தமஸ் என்ற மூன்று பதங்களில் இரட்டை அர்த்தங்கள் இருப்பதால் முழு ச்லோகத்துக்கும் வேறு அர்த்தமும் கிடைக்கிறது:

ஒருவன் களங்கம் கொண்டவன், அதாவது மாகபட்டவன். அவன் ஜடமாக அறிவிலியாக இருந்தாலும் ஸூரியானவன் (சான்றோன்) அவனை உபேக்ஷிப்பதில்லை. தன் திறமைகளை அவனிடம் செலுத்துகிறான். அதன் விளைவாகத் தமோகுணத்தை நீக்கும் திறன் அவனுக்கும் கிடைக்கிறது. நாளுக்கு நாள் செழிப்பும் உண்டாகிறது.

இந்த ச்லோகத்து நீதிகள்: 1.தோஷம் உள்ளவன் என்றோ, புத்திமட்டம் என்றோ யாரையும் ஒதுக்கவேண்டாம். எப்படிப்பட்டவனையும் மேம்படுத்த முடியும். 2. நல்லவர்கள் எல்லோருக்கும் உதவுவர். 3.தனக்குள்ள திறமைகளைத் தன்னோடு வைத்திராமல் பிறருக்கும் அளிக்கவேண்டும். 4.பெரியோரை ஆசிரயிப்பதால் நீசர்கள் கூட முன்னுக்கு வரமுடியும். 5.களங்கப்பட்டாலும் கலங்கவேண்டாம். மஹான்களை அணுகி உஜ்ஜீவிக்கலாம். 6.தனக்காகத் திறமை இல்லாதவர்கள், மற்றவனின் திறமையை நம்பியும் பிழைக்கலாம். அதைப் பிரதிபலிக்கத் தெரிந்துகொண்டால் போதும். 7.பிறருக்கு உதவுவதால் ஒன்றும் தேய்ந்துவிடாது. மாறாக, செழிக்கும். 8.சந்திரன் போல இருப்பவர் சூரியன் போல இருப்பவரை நாடியாகவேண்டும். தனித்துச் சிறக்க முடியாது.

412.உரக்கக் கவி சொல் தடுக்காதே.

நன்றாகப் பேசுவரை அமுக்கிக் காட்டுக்கூசல் போடாதே.

जडाशयस्य घोषेण जातलौल्यस्य भूयसा ।

कविशब्दं तिरोधाय कश्चिदर्थो न साध्यते ॥

— ஸுபாஷிதநீவீ.

ஸுகவிபத்ததியில் உள்ள ச்லோகம்.

நீர்நிலை கோஷமிடுகிறது. நிலைகொள்ளாமல் சஞ்சலிக்கிறது; அலைபாய்கிறது. அதில் இனிமையாகக்கூவும் ஜலபகையின் நாதம் அந்த நீர்நிலையின் கோஷத்தில் அமுங்கிப்போகிறது. அதனால் யாருக்கு என்ன பயன்?

இந்த ச்லோகத்தில் ஜலம், ஆராயம், கவி, அர்த்தம், என்ற பதங்களுக்கு இரட்டைப் பொருள்கள் இருப்பதால் முழுச்லோகத்துக்கும் இன்னொரு அர்த்தமும் கிடைக்கிறது.

ஒருவன் மந்தமான எண்ணம் கொண்டவன். சபலக்காரன். கூச்சல் போடுபவன். கவியின் பேச்சு எடுபடாமல் அமுக்கிவிடுவான். ஆனால் ஈபத்ததை மறைப்பதால், அதன் அர்த்தம் கிடைக்காமல் போகும் அன்றோ?

இந்த ச்லோகத்தில் நமக்குக் கிடைக்கும் நீதிகள் சில: 1.சரக்கு உள்ளவர்கள் கூச்சல் போட்டு வாதிக்கவேண்டிய அவசியம் இல்லை. வாதத்தில் தன் கட்சி வலுவிற்கும்போது குரலை உயர்த்துகிறார்கள். 2.சபலமும் சஞ்சலமும் மந்தர்களுக்குத் தான் உண்டாகும். அறிஞர்களுக்கோ மனோதைர்யம் உள்ளவர்களுக்கோ ஏற்படாது. 3.கூச்சல் ஏற ஏற நஷ்டம் அதிகமாகும். 4.நன்கு பேசுவரின் குரல் கிளம்பாதபடி அமுக்குவது நல்லதில்லை. 5.அப்படிக்கூச்சலிட்டு கவியை அமுக்குபவர்கள் பிரமாதமாக எதையும் சாதித்து விடுவதில்லை. 6.நாம் கோஷங்களில் ஏமாந்துவிடக்கூடாது.

இதுகாறும் பார்த்த நாலின் சுருக்கம் வருமாறு:

- உரகத்துடனே வசிக்காதே.
- உபத்ரவித்தால் ஒளி இழக்காதே.
- உயர்த்தறிவிலியையும் ஒதுக்காதே.
- உரக்கக் கவிசொல் தடுக்காதே.

413.உமிழின் புல்லர் தவிக்காதே.

அற்புணங்கள் ஆதரிக்காததால் தவிப்படையவேண்டாம். (புல்லர் = அற்பப்பதர்கள். உமிழின் = துப்பி விட்டால்.)

कलकण्ठगणास्वाद्ये कामस्यास्त्रे निजाङ्कुरे ।

निम्बवृत्तिभिरुद्गीर्णे न चूतः परितप्यते ॥

— ஸுபாஷிதநீவீ.

இதே ச்லோகம் ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தின் இறுதிக்கருகிலும் இருப்பதால் இந்த அறிவுரை முக்கியமானது.

மாமரத்துத் தளிரை மதுரமாகப்பாடும் குயில்கள் விரும்பி உண்ணுகின்றன. மன்மதனும் அதை அஸ்திரமாகப் பயன்படுத்துகிறான். ஆனால் அதே அங்குரத்தை

வேம்புண்ணும் காக்கைகள் வெறுக்கின்றன. தப்பித்தவறிச் சாப்பிட்டாலும் கக்கிவிடுகின்றன. இதனால் மாமரம் பரிதவிப்பதில்லை.

அந்யாபதேசமாகச் சொன்ன இந்த ச்லோகத்து நீதிகள் வருமாறு:

1.நல்லவனுக்குப் பிடித்தது கெட்டவனுக்குப் பிடிப்பதில்லை. லோகோ பிந்நருசி:. எல்லாரையும் ஒரே சமயத்தில் திருப்திப்படுத்த முடியாது. குயிலுக்குப் பிடித்த வஸ்து காக்காவுக்குப் பிடிக்காது. 2.மன வலிமை வேண்டும். புல்லர்கள் பொருட்படுத்தாததாலோ புறக்கணிப்பதாலோ வருந்தக்கூடாது. 3.பாராட்டு கிடைத்தாலும், வசை கிடைத்தாலும், பொருட்படுத்தாமல் நற்பணியை ஆற்றவேண்டும். கொள்ளத்துணியினும் கோதென்றிகழினும் எள்ளத்தனை உகவாது இகழாது என்ற பக்குவ நிலை நல்லது. 4.நீசர்களை அலட்சியப்படுத்து. 5.எழுத்தாளர்களில் சிலர் பாமராஞ்ஜகமாக எழுதிக் கீழ்மட்டத்தில் புகழ் பெறுவர். இன்னும் சிலர் பயனுள்ளதாக எழுதி, கீழோருக்குப் பிடிக்காதவர் ஆவர். இரண்டாவது வகையே சிறந்தது. 6.எந்த நற்பணிக்கும் ஒரு சமூகத்தில் வரவேற்பும் இன்னொரு சமூகத்தில் இகழ்ச்சியும் இருக்கும். நல்லோர் வரவேற்கிறார்களா என்பது தான் முக்கியம். குயிலும் மண்மதனும் விரும்பும்போது பிறர் உமிழ்ந்தால் என்ன? 7.நல்லதை ரசிக்கத் தெரியாததால் அரஸிக சமூகத்துக்கு இழுக்கே தவிர நூலை உருவாக்கியவனுக்கு இழுக்கில்லை. மாமரத்துக்கா இழப்பு? அதைச் சுவைக்கத் தெரியாத காக்காவுக்கல்லவா இழுக்கு? 8.எதிர்ப்புகளுக்கும் எதிர்நீச்சல் போட்டு நல்லதை நாட்டாருக்குச் சொல்வது நமது கடமை.

414.உறுதுணை நண்பனை எதிர்க்காதே.

நல்ல நண்பனை எதிர்க்காதே.

बहु विदधत्युपकारान्
गुप्त्या दुरितं प्रकाश्य पिदधति च ।
सुहृदि विहिताहितमतिः
यन्न प्रत्युपकरोति न तत् ॥

— ஸுபாஷிதநீவீ.

அசடுகளை வர்ணிக்கும் முதல் பத்ததியில் (அநிபுணபத்தியில்), நல்ல நண்பனையும் உதாஸீனப்படுத்துவது அசட்டுத்தனம் என்கிறார்.

நிறைய உதவிகள் புரிகிறவன்; உன் குறைகளை ரகசியத்தில் கூறி உன்னைக் கடிந்தாலும், வெளியுலகுக்கு அவற்றை மறைப்பவன். இத்தகையவன் நல்ல நண்பன். அவனுக்கு அஹிதமாக எண்ணாதே. நீ கைம்மாறு பண்ணாவிட்டாலும் போகிறது, தீங்கிழைக்காமலாவது இரு. பிரதியுபகாரம் பண்ணாதது ஒரு பொருட்டேயன்று.

நண்பனுக்கே தீங்கிழைப்பவன் துரோஹி. இந்த ச்லோகத்தில் அடங்கியுள்ள நீதிகள் பல: 1.நட்புத்துரோகம் கொடியது. 2.பலவாறாக உபகாரங்கள் பண்ணுவதோடு நிற்காமல், நம் தவறுகளையும் சுட்டிக்காட்டுபவனே சிறந்த நண்பன். 3.நண்பனின் பிழைகளை இரகசியமாகக்

காட்டவேண்டும். பலர் முன்னிலையில் நண்பனை அசிங்கப் படுத்தக்கூடாது. 4.நம்மிடம் குறைகண்ட மாத்திரத்தால் நட்பை முறித்துக் கொள்ளக்கூடாது. உண்மையான அக்கறை கொண்டவர்களே குற்றங்களைச் சுட்டிக்காட்டுத் திருத்துவார்கள். 5.குற்றம் கூறினால் மட்டும் போதாது. அது பிறர்க்குத் தெரியாதவாறு மூடி மறைப்பதும் நண்பனின் செயல். 6.உதவல், கடிதல், குறை மறைத்தல், என்ற மூன்றையும் சரிவர்பண்ணுகிற நண்பனிடம் பொல்லாங்கு நினைக்கக்கூடாது. 7.உதவி பண்ணும்போது வேண்டியவன் உறுத்திச்சொல்லும்போது வேண்டாதவன் என்று கருதக்கூடாது. அவனது நல்லுரைகளைக் கேட்டு நம்மைத் திருத்திக் கொள்ளவேண்டும். 8.கைம்மாறு செய்வதும் செய்யாததும் முக்கியமன்று. நட்பை முறிக்காமல் இருப்பது முக்கியம்.

415.உயர்வறியாமல் கணிக்காதே.

உயர்ந்த பொருளை அற்பமாகக் கணிக்கக்கூடாது.

नवदलपुटे कल्प्या यस्य प्रभोरपि तल्पधीः
 नटपरिबृढो यस्याधस्तात् श्रमं शमयिष्यते ।
 वटविटपिनस्तस्याङ्कुराननुत्कटपल्लवान्
 स्थपुटचटकापेक्षी भिक्षुः प्रतिक्षणमीक्षते ॥

—ஸுபாஷிதநீவீ

இன்னொரு வகை அசட்டுத்தனத்தை உதாரணம் மூலம் காட்டுகிறார்.

ஆலமரம் உயர்ந்தது. அதன் புதுத்தளிர்நிலை வடபத்ராணாயியாகப் பகவானே படுக்க நினைக்கிறார். அதன் நிழலில் நடராஜனே தக்ஷிணாமூர்த்தியாக ஓய்வெடுக்க விரும்புகிறார். ஆனால் பிச்சைக்காரன் அதன் தளிர் பெரிதானவுடன் தொன்னைக்கு உதவுமே என்று அதனடியில் பழியாய்க் கிடக்கிறான்.

இந்த ச்லோகத்தில் உள்ளுறை பொருள்கள் பலவுண்டு. அவற்றுள் ஒன்றை மட்டும் காட்டியாயிற்று. அதன்படி நமக்குத் தெரியவரும் நீதிகள் வருமாறு: 1.தராதரம் தெரியாமல் கணிக்கலாகாது. 2.ஒரு வஸ்துவின் மதிப்பு அதைப் பயன்படுத்துபவர்களின் தரத்துக்கேற்ப மாறுபடுகிறது. ஒருவருக்குப் படுக்கை தருவதாகவும் இன்னொருவருக்கு நிழல் தருவதாகவும் இருக்கும் ஆலமரம், பிச்சுவுக்கு மட்டும் கேவலம் தொன்னைக்குப் பயன் படும் என்று தோன்றுகிறது. 3.அற்பப்பயனுக்காகக் காலமெல்லாம் விரயம் செய்து ஏங்கி நிற்கக்கூடாது. 4.கிடைக்கும் பொருள்களைச் சீரிய முறையில் பயன்படுத்திக் கொள்வதற்கும் திறமை தேவை. அது எல்லாருக்கும் வாய்ப்பதில்லை. பலர் பலவற்றை வீணடிக்கிறார்கள். 5.மஹான்கள் கௌரவிக்கும் பொருளை நாம் மதிக்கத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். திருமாலும் சடையோனும் ஆலமரத்தை நாடுவதால், அதை நாமும் போற்றவேண்டும். அற்பப்பலன்களுக்கு ஆட்படுத்தக்கூடாது. 6.தன்னலமே குறிக்கோளாக இருக்கக்கூடாது. லோகக்ஷேமத்துக்காகும் வகையில் பயன்படுத்துகிறார்கள் ஆலமரத்தை அரியும் அரணும். இந்த ஸந்யாஸியோ தனக்கு மட்டும் பயன்படுத்தத் துணிகிறான். 7.நமக்குப் பெருமை இல்லாவிட்டாலும், பெரியோரது

பெருமையைப் புரிந்து கொள்ளும் அளவுக்கு அறிவாவது இருக்கலாம். அதுவும் இல்லாதவர் இப்படித் தப்புக்கணக்கு போடுகிறார்கள். உயர்ந்ததையும் மட்டமாகக் கையாள்கிறார்கள்.

416.உயர்குலப் பிறப்பையும் கெடுக்காதே.

நற்குடிப்பிறப்பின் பெருமையுணர்ந்து, அதை நாசப்படுத்திக் கொள்ளாதிருக்க வேண்டும்.

जनित्वापि महावम्शे निम्नगा वक्रचेष्टिताः ।

वैपरीत्यं वितन्वन्ति समेषु विषमेषु च ।

— ஸுபாஷிதநீவீ.

குலத்துக்கு ஒவ்வாத குத்ஸிதங்களைப் பண்ணக்கூடாதென்கிறார்.

பெரியதொரு வம்சத்தில் பிறந்திருந்தும் கீழே போகுபவர்கள், கோணற்காரியம் பண்ணுபவர்கள், நல்லோர் தீயோரிடம் மாற்றங்களை ஏற்படுத்துகிறார்கள்; தாறுமாறாக நடந்து கொள்கிறார்கள்.

வம்சம், விஷமம், முதலிய பதங்களுக்கு இரட்டை அர்த்தங்கள் இருப்பதால் இந்த ச்லோகத்துக்கு வேறொரு அர்த்தமும் கிடைக்கிறது.

உயர்ந்த மூங்கில் பிரதேசங்களில் உற்பத்தியானாலும் ஆறுகள் கீழ்நோக்கிப் பாய்பவை, கோணல் மார்க்கத்தில் செல்பவை, மேடுபள்ளங்களில் மாற்றங்களை நிகழ்த்துகின்றன.

இந்த ச்லோகத்து நீதிகள் வருமாறு:

1.நற்குடிப்பிறப்பு பெற்றகாரியது. அந்தப்பாக்கியத்தைப் பெற்றவர்கள் அதை வீணடிப்பது மடமை. 2.நாம் மேன்மேலும் உயர்ந்து போக முயலவேண்டுமே தவிர, கீழ்மட்டத்துக்குப் போகக்கூடாது. 3.நம் சேஷ்டிதங்கள் ருஜுவாக, நேர்மையாக இருக்கவேண்டும். வக்ரமாக, கோணலாக இருக்கக்கூடாது. 4.நல்லவர்களிடம் நல்லவனாகவும் பொல்லாதவர்களிடம் பொல்லாதவனாகவும் இருக்கலாம். விபரீதமாக, நல்லவர்களிடம் பொல்லாப்பும், பொல்லாதவர்களிடம் சாதுத்தன்மையும் கொள்ளலாகாது. 5.குலத்துக்குக் களங்கம் ஏற்படுத்தக்கூடாது. 6.நம்முடைய மற்ற செயல்களெல்லாம் கூட, நல்லோர் பாராட்டும்படியும் விஷமிகள் வெறுக்கும்படியும் இருக்கவேண்டும். 7.மேலோரையும் கீழோரையும் ஸமமாக ஆக்குவது நல்லதென்று தற்காலத்தில் சிலர் பிரமிக்கின்றனர். அது தப்பு. 8.நதிகள் போல இறங்கினால் அதோகதி தான் கிடைக்கும்.

இப்போது பார்த்த நாலு அறிவுரைகளையும் சேர்த்துச் சுருங்கப் பார்ப்போம்:

- உமிழின் புல்லர் தவிக்காதே.
- உறுதுணை நண்பனை எதிர்க்காதே.
- உயர்வறியாமல் கணிக்காதே.
- உயர்குலப்பிறப்பைக் கெடுக்காதே.

417.உயரப்போய்க் கீழ் விழவேண்டாம்.

உயர்ந்து போ; அதன் பிறகு கீழே விழாமல் ஜாக்கிரதையாயிரு.

गुणशैलाग्रमारोप्य शनैरात्मानमात्मना ।

नित्यशङ्कितविभ्रम्भं निध्यायत शुभ्युवः ॥

– யாதவாயுதயம்.

கிருஷ்ணர் பண்ணின உபதேசங்களில் ஒன்று இது:

குணம் என்கிற மலையுச்சியில் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகத் தன்னைத்தானே ஏற்றிக்கொண்டு, பிறகு எப்போதும் விழுந்துவிடுகிற பயத்தோடு கவனமாக இருங்கள், மங்களமடைவோர்களே!

இந்த ஒரே வாக்கியத்துக்குள் ஆறு நீதிகள் அடங்கியுள்ளன. 1.குணசாலிகளாக ஆகுங்கள். குணம் என்னும் மலையில் ஏறுங்கள். உச்சிக்குப் போங்கள். பலரும் பார்த்துப் பாராட்டட்டும். (இது முதல் பாதத்து நீதி.) 2.ஏறுவது மெதுவாகத்தான் நடக்கும். கீழே விழுவது விரைவாக நடக்கும். (இதை ஈநா: என்ற பதத்தால் சொல்கிறார்.) 3.குணக்குன்றில் ஏறுவதைத் தானே தான் பண்ணவேண்டும். பிறர் உதவி பண்ணினால் போதாது. மற்ற மலைகளில் ஏறுவதற்கு, கயிற்றுக்காரர்களும் கை கொடுத்துத் தூக்குபவர்களும் முழுதும் உதவமுடியும். குணமலையில் ஏறுவதற்கு, தாமே முயலவேண்டியிருக்கும். (இதை ஆத்மாநம் ஆத்மநா என்றதால் சொல்கிறார்.) 4.ஏறுவதற்கு முயற்சி தேவை; விழுவதற்கு அது தேவையில்லை. (ஆத்மநா என்பதற்கு முயற்சியால் என்றும் அர்த்தம்.) 5.உயரத்து உச்சியில் இருப்பவனுக்கு ஆபத்து அதிகம். எப்போது வேண்டுமானாலும் விழக்கூடும். எச்சரிக்கையுடன் இருக்கவேண்டும். (இது மூன்றாம் பாதத்து நீதி.) 6.கீழேயே இருந்துவிட்டால் விழுந்தாலும் அடிபடாது என்பதற்காக, உயராமலே இருக்கக்கூடாது. உச்சிக்குப் போயும் விழாமல் கவனமாக இருப்பது தான் நல்லது. (ஆரோப்ய நித்யாயத என்றதன் கருத்து இது.) பெருமை மிகுந்தவர்களுக்கு அதைத் தக்க வைத்துக் கொள்வதற்காக அதிக எச்சரிக்கை தேவை என்பது ஸாரம்.

418.உடைபோல் உடல்போம் அழவேண்டாம்.

மரணத்துக்குச் சோகிக்காதே.

जीर्णानि वासांसि विहाय नवानि कल्याणानि वासांसि
 गृह्णतामिव हर्षनिमित्तमेवोपलभ्यते । -कீतापाश्यायम्.
 नवशब्दाभिप्रेततोक्तिः कल्याणानीति ।
 हर्षनिमित्तमेवेति । पुरा शोकाविषयमात्रे शोकः कृतः ।
 इदानीं तु तद्विपरीतहर्षविषये क्रियत इति भावः ।

-தூத்பார்யசந்த்ரிகா.

பகவத்கீதையில் வாஸாம்ஸி ஜீர்ணாநி என்று ஆரம்பிக்கும் ச்லோகத்துக்கான வ்யாக்யானத்தில் இது.

கிழிந்துபோன உடைகளை விட்டுவிட்டு, புதிய உடைகளைப் பெறுபவர்களுக்குப் போல மகிழ்ச்சிக்கான ஹேதுவே கிடைக்கிறது என்று கீதாபாஷ்யம். நவாநி என்ற பதத்துக்கு நல்ல மங்களமான வஸ்த்ரங்களை என்பது கருத்து. ஹர்ஷநிமி த்தமே என்கிறார். முன்பு வருந்த வேண்டாத விஷயத்தில் வருந்தியது. இப்பொழுதோ வருத்தத்துக்கு மாறான மகிழ்ச்சிக்கான விஷயத்தில் வருந்துகை என்று கருத்து.

உடல் என்பது ஆத்மாவுக்கு ஓர் உடை போல. தளர்ந்தவுடல் கிழிந்தவுடை போல. மரணம் என்பது உடைமாற்றம் போல. அதற்கு வருந்தவேண்டாம். வரவிருக்கும் புத்துடை மங்களமானதாக இருக்கும் நிலையில், மகிழ்ச்சிக்கே காரணம் உண்டு. மகிழவேண்டிய விஷயத்தில் சோகிக்கலாமோ?

419.உடனுறை கைதியைத் தொழவேண்டாம்.

நம்முடன் ஸம்ஸாரச்சிறையில் கட்டுண்ட தேவதாந்தரங்களைத் தொழுது பயனில்லை.

यक्षरक्षाम्सि राजसाः ।

प्रेतान् भूतगणांश्चान्ये यजन्ते तामसा जनाः ॥

என்கிறபடியே தன்னோடு ஒக்கவொழுகு சங்கிலியிலே கட்டுண்டு உழலுகிறசேதனர் காலிலே விழப்பண்ணியும்

- ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்.

அர்த்தபஞ்சகாதிகாரத்தில் ப்ராப்திவிரோதி என்பதை வர்ணிக்கும்போது இந்த வரி.

ரஜோகுணம் மிக்கவர்கள் யக்ஷர்களையும் ராக்ஷஸர்களையும் தொழுகிறார்கள். தமோகுணம் மிக்கவர்களாய்ப் பிறர் ஆவிகளையும் பூதகணங்களையும் தொழுகிறார்கள். என்று பகவத்கீதையில் கூறியபடி, தன்னுடன் கூடவே சிறையில் கட்டுண்டிருப்பவன் காலிலே விழப்பண்ணுவதும் நம் பாவத்தால் பிறந்த பகவந் நிக்ரஹம் நமக்கு விரோதியாகும்.

சிறையிலிருந்து வெளிவர விரும்புவன் தன்னோடு பிணைக்கைதியாக இருப்பவனின் காலில் விழுந்து என்ன பயன்? விடுவிக்கும் வக்கு அவனுக்கிருந்தால், முதலில் தானே தப்பியிருக்கமாட்டானோ? தேவதாந்தரங்களும் நம்மோடு கூடச் சிறைப்பட்டவர்கள் தாமே? அவர்களைத் தொழவேண்டாம்.

420.உள்ளத்தில் சினம் எழவேண்டாம்.

மனதில் கோபம் கிளம்புவதால் கேடுகள் விளையும்.

अन्तःक्षोभमळीकजल्पमसदारोपस्पृहां पैशुनम्
सम्मोहादि च सम्मुख्य सहसा दास्ये समाधिक्षयम्॥
—ஸங்கல்பஸூர்யோதயம்.

இது க்ரோதன் என்ற கதாபாத்திரத்தின் கூற்று:

மனக்கலக்கத்தையும், பொய்ப்பிதற்றலையும், குற்றம் சுமத்துவதில் நாட்டத்தையும், கோள்கூறலையும், அறிவுமயக்கத்தையும், இது முதலானதை முன்னிடப்பண்ணி விரைவிலேயே யோகத்துக்கு ஊறு பண்ணப்போகிறேன்.

கோபத்தால் ஏற்படும் விளைவுகளில் ஐந்தைக்கூறுகிறார். மனதிலும் கேடு; வாக்கிலும் கேடு; உடலிலும் கேடு. மனம் கலங்கும்; கோபத்தில் பேசும் வார்த்தைகளில் பொய்யும் பிதற்றலும் அதிகமாய் இருக்கும்; எதிராளியின் மேல் இல்லாததையும் பொல்லாததையும் தப்பு சுமத்தவைக்கும்; கோள்மூட்டப்பண்ணும்; அறிவை மயக்கும். இவற்றாலெல்லாம் மனவொருமைப்பாடு குன்றிப்போகும். ஆதி என்பதால் வன்சொல் முதலியவற்றைக் கொள்ளலாம். இவ்வளவு மோசமான கோபம் மனத்தில் எழவேண்டாம்.

இதுவரை பார்த்த நாலு நீதிகளின் தலைப்புகள் வருமாறு:

- உயரப்போய்க்கீழ் விழவேண்டாம்.
- உடைபோல் உடல்போம் அழவேண்டாம்.
- உடனுறை கைதியைத் தொழவேண்டாம்.
- உள்ளத்தில் சினம் எழவேண்டாம்.

421.உதயப்பொழுதில் உறங்காதே.

காலையில் சூரியன் உதிக்கும் வேளையில் தூங்கிக்கொண்டிருக்காதே.

ब्राह्मे मुहूर्त उत्तिष्ठेत् - - -

एवम्प्राप्तकालमपनीतनिद्रातमस्कत्वेन

सत्त्वस्थः प्रसन्नधीश्च भवति । -

-**ஸ்ரீபாஞ்சராத்திரக்ஷா.**

நித்யப்படி பண்ண வேண்டியவற்றைக் கூறும் அறிவுரைகளில் இது முதலாவது.

ப்ராஹ்மமுஹூர்த்தத்தில் (அதாவது உதயத்துக்கு முன் மூன்று மணிக் காலமாயிருக்கும் முஹூர்த்தத்தில் ஆரம்பத்திலோ இடையிலோ) எழுந்திருக்க வேண்டும். - - - இவ்வாறாக, தகுந்த காலத்தில் தூக்கம் என்னும் தமஸ்ஸைப் போக்குவதால் ஸத்வத்தில் நின்று, தெளிந்த அறிவினனாகிறான்.

உதயத்துக்கு முன் உறக்கத்தை விடுவதால் இரண்டு பயன்கள். ஸத்வகுணம் (நற்பண்பு) ஓங்கும் என்பதொன்று. புத்தி தெளியும் என்பது இன்னொன்று.

422.உருத்திரபூமி நெருங்காதே.

சுகாட்டை அனாவசியமாக நெருங்கக்கூடாது.

उक्तं च शाण्डिल्यस्मृतौ ।

बुद्धरुद्रादिवसतिं श्मशानं शवमेव च ।

अटवीं राजधानीं च दूरतः परिवर्जयेत् । इति । -

-**ஸ்ரீபாஞ்சராத்திரக்ஷா.**

புத்தமடம், ருத்ராலயம் முதலியன, சுகாடு, பிணம், அடர்ந்த காடு, தலைநகரம், இவற்றைத் தூரத்தில் விலக்கவேண்டும். என்று சாண்டில்யஸ்மருதியில் சொல்லப்பட்டதல்லவா?

நமக்குச் சந்தேகம் வரலாம், சுகாடு போலவா தலைநகரமாகிற ராஜதானி என்று. அங்கே நமக்குக் காரியம் இருக்கும் வரை தான் அங்கேயிருக்கலாம்; பிறகு அவ்விடத்தை விட்டு அகன்றுவிடவேண்டும்; என்கிற அம்சத்தில் இரண்டும் துல்லயம். சுகாட்டிலேயே வசிப்பவர்கள் சிலர் இருக்கலாம்; நாம் அப்படியாகக்கூடாது. தேவையற்றபோது, கிட்டப்போவது கூடக் கூடாது. போனால் தீட்டு உண்டு.

423.உணர்ச்சியில் உள்ளம் நொறுங்காதே.

இடுக்கண் வந்தாலும் மனமொடியாதே.

यच्च मनुष्याणां शोकनिमित्तं भार्यापुत्रवित्तक्षयादिकं
 तत्प्राप्य न शोचति । कீतापाश्र्यम्.
 शोकादिनिवृत्तौ हेतुस्सूचितः ।
 यथोक्तं भगवता पराशरेण ।
 यावतः कुरुते जन्तुः सम्बन्धान्मनसः प्रियान् ।
 तावन्तोऽस्य निखन्यन्ते हृदये शोकशङ्कवः । इति ।
 – தாத்பார்யசந்த்ரிகா.

பகவத்கீதையின் த்விதீயஷட்கத்தின் இறுதியில் இந்த நீதி. ந ஷோசதி ந காங்க்ஷதி என்று மூலத்து வரி.

மனிதர்களுக்குச் சோகம் பயப்பவை, மனைவிமக்களின் மரணம், சொத்துநஷ்டம், முதலியவை. அவை நேர்ந்தபோதும் சோகிக்காதவன் (கிருஷ்ணனுக்குப் பிரியமானவன்). என்று கீதாபாஷ்யம். எப்படிச் சோகமில்லாமல் இருக்கமுடியும்? அதற்கான ஹேதுவை ஸூசிச்சிறார். இதை விளக்குகிறது பராஷரபகவானின் ச்லோகமொன்று. எவ்வளவுக்கெவ்வளவு ஒரு ஜந்து தன் தொடர்புகளில் மனப்பற்று கொள்கிறதோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு அதன் இருதயத்தில் சோகத்தின் முளையாணிகள் ஆழமாக அறையப்படுகின்றன. என்று.

சுருங்கச்சொன்னால் ஆசையே துக்கத்துக்குக் காரணம். ஆசை அதிகமாக அதிகமாக, பிற்காலச்சோகத்துக்கான ஆணிகளும் ஆழமாக இதயத்தில் அடிக்கப்படுகின்றன. இதைக் கவனிக்காது விட்டால், இருதயம் நொறுங்கிப்போகும்.

424. உயிர் கொடு பிறர்க்காய்த் தயங்காதே.

உயிரை விட சரணாகத ரக்ஷணம் முக்கியம்.

अस्तிரिाङ्गलानां प्राणान्कलानां विडुं स्तिरमानां सारणाकत रक्खण
 ताम्मत्तैत्पं பற்றவன்றோ ப்ராப்தம். இவ்வர்த்தத்தை

आत्मप्राणैः परप्राणान् यो नरः परिरक्षति ।

स याति परमं स्थानं यस्मान्नावर्तते पुनः ॥

என்றும் . . . இந்த்ரன் சொன்னான்.

– அபயப்ரதாநஸாரம்.

ஏழாம் அதிகாரத்தில் அபி ப்ராணாந் பரித்யஜ்ய என்ற ராமாயண வரிக்கு உரையில் இது.

உயிர் நிலைத்ததன்று. தர்மம் நிலையானது. அதிலும் சரணாகதரக்ஷணம் (புகலடைந்தவரைக் காப்பாற்றுவது) என்கிற தர்மம் சிறந்தது; நிலையற்ற உயிரைக்கொடுத்து நிலையான இந்த தர்மத்தைப் பற்றிக்கொள்வது தகும். இவ்வர்த்தத்தை இந்திரனும் சொல்லியிருக்கிறான். ”எந்த ஒரு மனிதன் தன் உயிர் கொடுத்து, பிறர் உயிரைக் காக்கிறானோ, அவன் உயர்ந்த கதியை அடைகிறான். அதிலிருந்து திரும்பி வருவதே இல்லை.” என்று.

இதிஹாஸ ஸமுச்சயத்தில் பருந்து-பறாக் கதையில் இந்திரனின் இந்த வாக்கியம் உள்ளது. ப்ராணதானம் என்பது மற்றெல்லாத் தானங்களினும் உயர்ந்தது. தன்னுயிர் கொடுத்துப் புகலடைந்தவன் உயிரைக் காத்தால், பெரியதும் நிலைத்ததுமான தர்மமும், அதன் விளைவான நற்கதியும் பெறலாம். தன் உயிரை விட இவை உயர்ந்தவை. சிறியதை விட்டுப் பெரியதைப் பெறுவது தகுமன்றோ?

கடந்த நாலு நீதிகளை ஒரு சேரப் பார்ப்போம்.

- உதயப்பொழுதில் உறங்காதே.
- உருத்திரபூமி நெருங்காதே.
- உணர்ச்சியில் உள்ளம் நொறுங்காதே.
- உயிர் கொடு பிறர்க்காய்த் தயங்காதே.

425.உரை சுருக்காதே விரிக்காதே.

ஒரு கிரந்தத்துக்கு உரை எழுதும்போது அது மிகச்சுருக்கமாகவோ, தேவைக்குமேல் விரிவாகவோ, இருக்கக்கூடாது.

ताराकल्पे स्फुरति सुधियां तत्वमुक्ताकलापे
 दूराद्दृतेर्दुरधिगमतां पश्यतां सर्वसिद्धयै ।
 नातिव्यासव्यतिकरवती नातिसङ्कोचखेदा
 वृत्तिस्सेयं विशदरुचिरा कल्प्यतेऽस्माभिरेव ॥
 -ஸர்வார்த்தஸித்தி.

தத்வமுக்தாகலாபம் என்கிற தன் கிரந்தத்துக்குத் தானே எழுதிய உரைநூலான ஸர்வார்த்தஸித்தியின் ஆரம்பத்தில் இது இரண்டாவது ச்லோகமாக அமைந்திருக்கிறது. இந்த ச்லோகத்தின் முதல் அர்த்தம்:

தத்வமுக்தாகலாபம் என்கிற நூல் தாரமந்த்ரத்துக்கு ஆபரணமானது.
 (சொல்லப்போகிற இரண்டாம் அர்த்தப்படி பார்த்தால்) நக்ஷத்ரத்துக்குச்

சமமானது. அறிஞர்களுக்குப் பளிச்செனப் புரிவது. வருத்தி என்ற உரைநூல் அருகிலில்லாவிட்டால் அறிதற்குக் கஷ்டமானது. இப்படிப் பார்ப்பவர்களுக்கும் எல்லாம் ஸித்திக்கவேண்டும் என்பதற்காக இந்த ஸர்வார்த்தஸித்தி என்னும் வருத்தி (உரை) நம்மாலேயே (தேசிகராலேயே) பண்ணப்படுகிறது. உரை நூலுக்கு வேண்டிய நாலு பண்புகள் இதில் இருக்கின்றன. மிகவும் அதிகமாகப் பிரித்துப் பங்கீடு, அதிவிஸ்தாரம், என்ற குறைகளற்றது. மிகவும் சுருங்கியதால் வரும் சிரமத்தைத் தவிர்த்து, சரியான அளவில் இருப்பது. மூன்றாவதாக, இது தெளிவானது. நாலாவதாக இது அழகியது.

இந்த ச்லோகத்தின் இரண்டாவது அர்த்தம்:

நகூத்ரபூஷணம் என்பது தத்வங்கள் (மஹாதாதிகள்) என்னும் முத்துக் குவியலில் இருப்பது. மினுமினுப்பது. தூரத்தில் (வானத்தில்) இருப்பது. அதனால் நம்மால் சென்றடைவதற்குக் கஷ்டமானது. பார்க்கிற அறிஞர்களுக்கு (வானியல் வல்லுனர்களுக்கு) எல்லாம் ஸித்திப்பதற்காக உள்ளது. அதிகமில்லாத விட்டமும் பரவலும் கொண்டதாய், மிகக்குறுகாத வானத்தில் தருவதாய், தெளிவாயும் அழகாயும், இந்தச் சுற்று, நம்மால் மட்டுமே கல்பிக்கப்படுகிறது. உண்மையில் நகூத்ரம் என்பது அதிக விட்டமும் பரவலும் கொண்டது தான். தூரத்தில் இருப்பதால் பார்ப்பவர்களுக்குச் சிறிதாய்த் தெரிகிறது.

இவ்விரண்டு அர்த்தங்களில் இரண்டாவது சமத்காரத்துக்கு மட்டுமே. ஆனாலும், இதை உபேக்ஷிக்க முடியாதபடி, தார, அதிகம், வருத்தி, வ்யாஸ, முதலிய பல இரட்டைப் பொருட் பதங்களைச் சாதூர்யமாகக் கையாண்டிருக்கிறார் ஸ்வாமி. நமக்குத் தேவையான அறிவுரை முதல் அர்த்தத்தில் மட்டுமே இருக்கிறது. உரைநூல்களுக்கு நான்கு முக்கியப்பண்புகள் தேவை. 1.உட்பிரிவுகளும் பரவலும் அதியாக இருக்கக்கூடாது. அநபேக்ஷிதத்தையெல்லாம் எழுதி விரிக்கக்கூடாது. 2.அபேக்ஷிதத்தை எழுதாமல் சுருக்கவும் கூடாது. 3.மூலத்தின் தாத்பர்யத்தைத் தெளிவுபடுத்த வேண்டும். 4.இலக்கியநயம் கொண்டதாய் இருக்கவேண்டும்.

426.உரையில் உன் வழி திணிக்காதே.

மூலத்தில் உன் கருத்துகளைத் திணித்து உரையெழுதாதே.

उक्तं च भास्कराचार्यैः ।
 सूत्राभिप्रायसंवृत्या स्वाभिप्रायनिवेशनात् ।
 व्याख्यातं यैरिदं सूत्रं व्याख्येयं तन्निवृत्तये ॥
 तदभिप्रायेण भाष्यकारैरप्युक्तम् । - - -
 तन्मतानुसारेण सूत्राक्षराणि व्याख्यास्यन्ते इति ।
 -சததூஷணி.

இது கடைசி வாதத்தின் கடைசி அறிவுரையாக இருப்பதால் முக்கியமானது. இதன் அர்த்தம்:

பாஸ்கராசார்யர் கூறியிருக்கிறார். ஸலித்ரங்களின் கருத்துகளை மூடுவதால் தம் கருத்துகளை உட்புகுத்துவதால் எவர்களால் இந்த ஸலித்ரம் உரையிடப்பட்டதோ, அவர்களை நிரஸிப்பதற்காக உரையெழுதவேண்டும். இதுவே ஸ்ரீபாஷ்யகாரரின் கருத்துமாகும். ஆகையால் அவர் போதாயனரின் எண்ணத்தை அனுஸரித்து வ்யாக்யானிக்கப்போவதாக ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணிக்கொள்கிறார்.

ப்ரஹ்மஸலித்ரத்துக்குப் பாஷ்யம் எழுதியவர்களில் ஒருவர் வெளிப்படையாக "ஸலித்ரங்களையும் எப்படியாவது பொருந்தவிடவேண்டும்" என்றெழுதி, தம் அத்வைதக்கருத்தை ஸலித்ரங்களைக்கொண்டு விளக்குகிறார். இன்னொருவரோ, முன்னோர் கூற்றுக்களை அனுசரித்து ஸலித்ரத்து எழுத்துகளுக்கு அனுகுணமாக உரை எழுதுவதாகக் கூறுகிறார். இவ்விரண்டு மார்க்கங்களில் எது சிறந்தது? தம் கருத்தைத் திணிக்காமல், மூலகர்த்தாவின் கருத்தை விளக்குவது தான் உரையாசிரியரின் கடமை.

427. உரைநூல் வீணாய்ப் படிக்காதே.

தேவையில்லாமல் உரையெழுதினால் அதைப் படிக்க வேண்டாம்.

किमहदीपवदनुपकारकृतकरनिर्माणगौरवेण ?

अनुच्छिन्नाः शुद्धाः प्राचीनव्याख्याः प्रवर्त्यन्ताम् ।

—தத்வஹகா.

பகவத்போதாயநக்ருதாம் என்று தொடங்கும் ஸ்ரீபாஷ்யபங்க்த்திக்கு வ்யாக்யானத்தில் இந்த வரிகள் உள்ளன.

பகல் விளக்கு போலே பயனற்ற உரைகளை வரைவானேன்? எதற்குச் சிரமம்? பண்டைய உரைகள் அறுகாதவை, தூயவை. அவற்றையே பரப்பலாமே.

வாசகர்களே! புதிது புதிதான நூல்கள், பழைய நூல்களுக்கு உரைகளாக வந்தாலும், அவற்றை ஆதரித்தே தீரவேண்டும் என்பதில்லை. ஒதுக்கலாம். பழைய உரைகளே கிடைக்கும் பட்சத்தில். ஆனால் புதிய உரையால் அதிகத்தெளிவோ, அரிய விஷயங்களோ, அழகிய அனுகுமுறையோ, அதிக ஆவார்யதையோ, இருந்தால், அத்தகைய உரை புதியதானாலும் ஏற்கலாம். பிரகிருதத்தில் அப்படித்தான். போதாயனவ்ருத்தி இருந்தபோதிலும், ஸ்ரீபாஷ்யத்தை வரவேற்கிறோம்.

428.உரை செயலுள்ளம் பிரிக்காதே.

மனோவாக்காயம் என்ற மூன்றும் இணைபிரியாமல் இருக்கட்டும்.

करणत्रयसारूप्यं इति सौख्यरसायनम् ।

— ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்.

ஓர் அதிகாரத்தை இந்த உபதேசத்துடன் முடிக்கிறார்.

மூன்று காரணங்களும் ஏகரூபமாய் இருப்பது என்பது ஸௌக்கியத்துக்கு ரஸாயனமாகும்.

புஷ்டிக்கு மருந்து மருத்துவர்கள் கொடுக்கிறார்களே, அது போல் ஸௌக்கியத்துக்கான மருந்து ஒன்று உண்டென்கிறார் இந்த வரியில். மனம், வாக்கு, உடல், என்ற மூன்றும் பரஸ்பரம் ஒத்துப் போய்விட்டால் ஸௌக்கியம் விளையும். நினைப்பது வேறு, பேசுவது வேறு, பண்ணுவது வேறு, என்று தூராத்மாவாக இருந்தால், குற்றமுள்ள நெஞ்சு குறுகுறுக்கும்; எந்த நேரமும் பிடிபடலாம் என்ற அச்சம் வரும். ஆனால் நினைப்பதும் பேசுவதும் பண்ணுவதும் ஒன்றையாக்கி கபடமில்லாமல் வாழ்ந்தால் இனிதே வாழலாம். ஸாமர்த்யம் என்ற பெயரில் கபடம் வேண்டாம். உரையும் உள்ளமும் செயலும் ஒத்துப்போவதே நல்லவனுக்கு அடையாளம்.

இதுவரை பார்த்த நாலு நீதிகளின் தலைப்புகள் வருமாறு:

- உரை சுருக்காதே விரிக்காதே.
- உரையினில் உன் வழி திணிக்காதே.
- உரைநூல் வீணாய்ப் படிக்காதே.
- உரை செயலுள்ளம் பிரிக்காதே.

429.உலகொதுக்கியவர் சேர்க்காதே.

பஹிஷ்காரத்துக்குரியவனைத் தண்டிக்கவேண்டுமேயல்லது சேர்த்துக்கொள்ளக்கூடாது.

तमस्वभावमलिनं वृत्त्या लोकोज्झिताश्रयम् ।
दण्ड्यं मित्रेण राज्ञा च दृष्टदोषान्वयं विदुः ॥

—ஸுபாஷிதநீவீ.

துர்வருத்த பத்ததியில் துஷ்டனைத் தண்டித்தேயாகவேண்டும் என்கிற நீதியைக் கூறுகிறார்: இந்த ச்லோகத்தில் பல பதங்களில் இரட்டைப்பொருள்கள் இருப்பதால், ச்லோகம் மொத்தத்துக்கும் பல அர்த்தங்கள் கிடைக்கின்றன. இரண்டை மட்டும் இப்போது காண்போம்.

முதல் அர்த்தம்: தமோகுணத்தாலே மாசுபட்டவனையும், தன் செயலாலே உலகத்தால் ஒதுக்கப்பட்டவர்களைச் சேர்ந்தவனையும், நிரூபிக்கப்பட்ட குற்றத் தொடர்பு கொண்டவனையும், நண்பனும் அரசனும் தண்டிக்கவேண்டும்.

இரண்டாவது அர்த்தம்: இருட்டு என்பது இயற்கையிலேயே கருப்பானது. வெளிச்சம் விடுபட்ட இடத்தில் இருப்பது. இரவுவேளையோடு தொடர்புகொண்டது. சூரியனும் சந்திரனும் அதை விரட்டியடிப்பது தரும்.

இரண்டாம் அர்த்தம் இலக்கியநயத்துக்கு மட்டும். நமக்கு வேண்டிய நீதி முதல் அர்த்தத்தில் இருக்கிறது. தானும் தீயவனாயிருந்து, சகவாசமும் ப்ரஷ்டர்களோடு இருந்தால், அவனது குற்றம் நிரூபணமானதும், அவனை நண்பனும் அரசனும் தண்டிக்கவேண்டும். தண்டிக்காமல் நண்பனாகவோ ப்ரஜையாகவோ சேர்த்துக்கொள்ளக்கூடாது. வருத்தயா லோகோஜ்ஜிதாப்ரயம் என்ற தொடருக்கு நாலு அர்த்தங்கள் பொருந்தும். 1.உலகம் எவரை ஒதுக்கிறோ அவரை அண்டிப்பிழைப்பவன். (உதாரணமாகத் தடை பண்ணப்பட்ட இயக்கத்துத் தீவிரவாதியிடம் வேலை பார்ப்பவன்.) 2.உலகம் எந்தச்செயலைப் புறக்கணித்ததோ, அதை ஜீவனோபாயமாக ஏற்றவன். (உதாரணமாக கடத்தல்காரன்.) 3.பிழைப்பால் உலகம் எவனை அண்டுவதை விட்டுவிடுமோ அவன். (உதாரணமாக சூன்யம் வைப்பவன், பிறரைச்சாராது சுயமாக வேலை செய்தாலும், அதனால் பணம் பண்ணாவிட்டாலும்) 4.இருக்கிற வெளிச்சத்தால் விடுபட்ட ஸ்தலம். (இது ச்லோகத்தின் முதல் அர்த்தத்துக்கு.) இதில் நாலு நீதி நுணுக்கங்கள்: 1.ஸ்வபாவதோஷமும் ஸஹவாஸதோஷமும் இருந்தாலும் கூட, குற்றம் நிரூபிக்கப்படாதவரையில் தண்டனை வேண்டாம். 2.நட்பு என்பது குற்றத்தை ஸஹித்துக்கொண்டு தொடர வேண்டியதில்லை. குற்றத்தைக் கண்டிக்காதவன் நல்ல நண்பன் ஆகமாட்டான். 3.உலகத்தாரை உபேக்ஷிக்கலாகாது. உலகம் ஒதுக்கியதையோ ஒதுக்கியவரையோ, நாம் ஆசிரயிப்பது கூடத் தப்பு தான். சிலபேர் உலகம் தான் புரிந்துகொள்ளவில்லை என்றும், தன் செயல் சரியே என்றும் வாதித்தால், உலகம் பழிக்கும் செயலெல்லாம் தப்பு தான் என்றொரு நீதி. 4.குற்றவாளிகளைத் தண்டிப்பது அரசனின் கடமை.

430.உலகாயதர் தொடல் ஏற்காதே.

மஹாநாஸ்திகரைத் தொட்டாலும் பாவம். (லோகாயதர் = சாஸ்த்ர விமுகர்)

एतेन भागवतानां अभागवतसम्सर्गः

परिहार्य इत्युक्तं भवति । - - -स्मर्यते च ।

शैवान् पाशुपतान् दृष्ट्वा लोकायतिकनास्तिकान् ।

विकर्मस्थान् द्विजान् शूद्रान् सवासा जलमाविशेत् ॥

—ஸ்தோத்ரபாஷ்யம்.

ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரத்தில் இதராவஸதேஷு என்ற பதத்துக்கு உரையிடுகையில் இந்த நீதி:

இதனால் பாகவதர்களுக்குப் பாகவதரல்லாதாரோடு சேர்க்கை தவிர்க்கத்தக்கது என்கிறார். ஸ்ம்ருதியும் இதைக்கூறுகிறது. சைவர்கள், பாசுபதர்கள், லோகாயதர்கள், நாஸ்திகர்கள், இவர்கள் கர்மப்ரஷ்டர்கள் ஆனபோது, அவர்கள் பிராம்மணர்களாயினும், சூத்திரர்களாயினும், தொட்டால் துணியுடன் குளிக்க வேண்டும். என்று.

இதில் நமக்கு நீதிகள் நாலு: 1.பிராம்மணனைத் தொட்டால் தீட்டில்லை என்று நினைக்காதே. அவனும் கர்மப்ரஷ்டனாகிவிட்டால், லோகாயதனானால், தீண்டத்தகாதவன் ஆகிறான். 2.சில தீட்டுகளுக்கு ஸ்நாநம் தனியாகவும் துணி நனைத்தல் தனியாகவும் செய்துகொள்ளலாம். ஆனால் அதிகத்தீட்டுகளுக்கு, அதாவது பெரிய தீட்டுகளுக்கு, உடுத்திய துணியை அவிழ்க்காமலே நீர்நிலைக்குள் இறங்கிவிடவேண்டும். 3.எல்லாக்கொள்கையினருடனும் சுமுகமாகப் பழகிக்கொண்டே நம் கொள்கையில் பிடிப்பைத் தளர்த்தாமல் இருக்கலாம் என்பது சரியன்று. ஒதுக்கவேண்டியவர்களை ஒதுக்கத்தான் வேண்டும். 4.தீய கொள்கைகள் எல்லா ஜாதிகளிலும் தான் பரவியிருக்கின்றன. நாம் ஜாக்கிரதையாக இருக்கவேண்டும்.

431.உறவினர் சுகமெதிர் பார்க்காதே.

பரமபாகவதர்கள் சொத்துசுகங்களாலும் உற்றார் உறவினர்களாலும் தைர்யமடைவதில்லை.

लघिष्ठसुखसङ्गदैः स्वकृतकर्मनिर्वर्तितैः
कळत्रसुतसोदरानुचरबन्धुसम्बन्धिभिः ।
धनपभृतिकैरपि प्रचुरभीतिभेदोत्तरैः
न बिभ्रति धृतिं प्रभो त्वदनुभूतिभोगार्थिनः ॥

- அபீதிஸ்தவம்.

உலகில் பலர் பணத்தாலும் பந்துக்களாலும் தெம்படைகிறார்கள். ஆனால் அவர்களாலும் பயமே அதிகம் என்கிறார்:

மனைவிமக்கள், உடன்பிறந்தார், பணியாட்கள், உறவினர், ஸம்பந்திகள், மற்றும் பணம் முதலியன எல்லாமே மிக ஸ்வல்பமான ஸுகத்தையே தரக்கூடியவை. தன் கருமவினைப் பயனாய் அமைந்தவை. மிகுந்த பயத்தை விளைவிக்கக்கூடியவை. பகவதநுபவம் என்கிற போகத்தை விரும்புவார் அவற்றாலெல்லாம் தெம்படைவதில்லை.

முக்கியமாக மூன்று வாசிகளை விளக்குகிறார் உலகியல் போகங்களுக்கும் பகவத்போகத்துக்கும். 1.ஒன்று சிற்றின்பம் மற்றொன்று பேரின்பம். 2.ஒன்று வினைப்பயன். மற்றொன்று வினையறுத்த பயன். 3.ஒன்று பயம் விளைவிப்பது. (நிலைக்காதோ என்ற பயம், சோரபயம், யமபயம், ரோகபயம், ராஜபயம், மனமாற்றப்பயம், எத்தனையோ பயம்.) இன்னொன்றில் பயமே கிடையாது. (இந்த மூன்றாவது காரணத்தால் தான் இந்த ச்லோகம் அபீதிஸ்தவத்தில் பொருந்துகிறது.)

432.உள்ளத்தழுக்கைச் சேர்க்காதே.

மனத்தை மாசுபடுத்திக்கொள்ளாதே.

अन्नदोषादशमनात् नानाविषयदर्शनात् ।

देहशौचादिविरहात् समलं जायते मनः ॥

இத்யாதிகளாலே நிஷித்தமானவையெல்லாம்

—ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்.

ப்ரபாவவ்யவஸ்தாதிகாரத்தில் தத்ஸ்ப்ருஷ்டமகிலம் ஸாசி என்கிற ப்ரமாண வாக்யத்துக்கு அதிவாதமாக அர்த்தம் சொல்லக்கூடாது என்பதை விளக்குகையில் இந்த நீதி:

சாப்பாட்டில் தோஷம், கட்டுப்பாடின்மை, எல்லா விஷயங்களையும் பார்ப்பது, தீட்டு கலப்பது, முதலியவற்றால் மனம் அழுக்குப்படுகிறது. என்ற வசனத்தில் கூறிய நிஷித்தங்களெல்லாம் பாகவதஸ்ப்ரமாத்ரத்தால் தூய்தாகுமா?

தற்காலத்தில் நம் குடும்பங்களின் நிலையை அன்றைக்கே படம்பிடித்துக் காட்டுகிறது ஸ்ரீரங்கமாஹாத்மயத்திலுள்ள இந்த வசனம். கண்ட உணவையும் தின்பது, தலைமுறை தலைமுறையாக வந்த கட்டுப்பாடுகளைத் தளர்த்துவது, (ஃவீ சினிமா என்று) கண்டதையும் பார்த்துக்கொண்டேயிருப்பது, தீட்டுக்கலப்பது, இவற்றாலெல்லாம் மனசு கெட்டுப்போகும் என்கிறார் முனிவர். உணவுத்தூய்மை, புலன்பொருள் தூய்மை, உடல்தூய்மை, இதெல்லாம் இருந்தால் தான் மனத்தூய்மை உண்டாகும். வெளிநடத்தை எப்படியிருந்தால் என்ன, என் மனசு வெளுப்பு, என்று சொல்லிக்கொள்பவர்களைக் கண்டிக்க வந்த ச்லோகம் இது. எதைச் சாப்பிடுகிறோம், எங்கே மேயவிடுகிறோம், எதைப்பார்க்கிறோம், எப்படி உடலைத் தூய்தாக்கிவைக்கிறோம், இவற்றைக்கொண்டு தான் மனத்தூய்மை உண்டாகும். "மனத்துக்கண் மாசிலன் ஆதல் அனைத்தறன் ஆகுல நீர பிற" என்ற திருக்குறளுக்குத் தப்பாக அர்த்தம் புரிந்துகொண்டு, சாத்திரவரம்புகளை மீறுபவர்களுக்கு இந்த நீதி.

கடந்த நாலு நீதிகளின் சுருக்கம் வருமாறு:

- உலகொதுக்கியவர் சேர்க்காதே.
- உலகாயதர் தொடல் ஏற்காதே.
- உறவினர் சுகமெதிர் பார்க்காதே.
- உள்ளத்தழுக்கைச் சேர்க்காதே.

433.உயர்ந்தோரை மதி; பிழைக்காதே.

உதவி செய்யும் உத்தமர்களை மதிக்காவிட்டால் குற்றம்.

नैशं तमः क्षिपति नन्दितचक्रवाके
 पद्मान् प्रबोधयति भावितमित्रभावे ।
 दृष्टिं प्रसाधयति दर्शितसत्पथेऽस्मिन्
 दोषोल्बणा कुमुदिनी बहुमानशून्या ॥

—**யாதவாப்யதயம்.**

பத்தொன்பதாம் ஸர்க்கத்தில் சூரியோதயவாண்னை என்கிற சாக்கில் நமக்கு அறிவுரை வழங்குகிறார் ஸ்வாமி தேசிகள். முழு ச்லோகத்துக்கும் இரண்டு அர்த்தங்கள் கிடைக்கும்படி, தமஸ், சக்ரவாக, மித்ர, ஸத்பத, தோஷா, பஹுமாந, என்ற பல பதங்களில் இரட்டைப் பொருட்களைக் கையாண்டிருக்கிறார்.

முதல் அர்த்தம்: இரவின் இருட்டை அகற்றுபவனும், சக்ரவாகப்பறவைகளை மகிழ்விப்பவனும், தாமரைகளை மலர்விப்பவனும், மித்ரன் எனப் பெயர் பெற்றவனும், பார்வையைச் சிறப்பிப்பவனும், நகைச்சுவைக்கத்தைக் காட்டுபவனும், ஆன சூரியனிடத்தில் இரவில் மலரும் ஆம்பற்குளம், மலர்ச்சியின்றி இருக்கிறது.

இரண்டாம் அர்த்தம்: கும்மிருட்டான தமோகுணத்தைத் தள்ளுபவனும், சுற்றிலும் உள்ள மகிழ்விக்கப்பட்ட மண்டலத்தின் பேச்சுகளை உடையவனும், பத்மர்களை விழிக்கப்பண்ணுபவனும், நட்பை மதிப்பவனும், நோக்கத்தை மேம்படுத்துபவனும், நல்வழியைக் காட்டுபவனும், ஆன ஒருவனிடம் கௌரவபுத்தி கொள்ளாதவனை குற்றம் நிறைந்தவள் என்றும், கெட்டதில் மகிழ்பவள் என்றும் கூறலாம்.

முதல் அர்த்தம் உதயப்பொழுதின் வாண்னைக்கு ஒத்துப்போகும். இரண்டாம் அர்த்தம் நமக்குக் கூறும் நீதியை உடையது. உத்தமர்களை மதியாமை என்பது தோஷம். அதிலும் உதவுகிற உத்தமர்களை உபேக்ஷிப்பது தோஷத்தின் உல்பணமான (வளர்ந்த) நிலை. நாம் உயர்ந்தோரை மதித்துப் போற்றவேண்டும். குறிப்பாக (இங்குள்ள அடைமொழிகளைப் பார்த்தால்) மார்க்கதர்சிகளான ஆசார்யர்களைக் கௌரவிக்கவேண்டும்.

434.உடையவர் கொள்கை எதிர்க்காதே.

யதிராஜருடைய ஸித்தாந்தத்தை எதிர்க்கக்கூடாது.

श्रुतिश्रेणीचूडापदबहुमते लक्ष्मणमते
 स्वपक्षस्थान् दोषान् वितथमतिरारोपयति यः ।
 स्वहस्तेनोत्क्षिप्तैस्स खलु निजगात्रेषु बहुळम्
 गळद्भिर्जम्बालैर्गगनतलमालिम्पति जडः ॥

—**யதிராஜஸப்ததி.**

வியரிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தத்தைப் பழிப்பவர் தாமே தூஷணம் பெறுவதாகக் கூறுகிறார்.

இந்த லக்ஷ்மணமதத்தில், அதாவது ராமானுஜஸித்தாந்தத்தில், குறை கூறுவார் உளர். இது வேதவரிசைகளின் தலையில் பஹுமதிக்கப்பட்ட ஸித்தாந்தம், அதாவது உபநிஷத்துகள் ஆதரிக்கும் ஸித்தாந்தம். ஆனால் பொய்யறிவாளர் எவரேனும் தங்கள் பக்ஷத்திலுள்ள தோஷங்களை இதில் ஆரோபித்தால், தமக்கே கேடாய் முடியும். எது போலவென்றால், நிர்மலமான ஆகாயத்தில் சேற்றை வாரியிரைப்பவன், தன் தலையிலேயே அந்தச்சேறு விழும்போது, தோஷமடைகிறானே, அது போல.

நமக்கு நீதி: தோஷமற்ற ஸித்தாந்தமான ராமானுஜமதத்தில், பொய்யாகவேனும் குறைகளைக் கூறுவது, நமக்கே ஆபத்தாய் விளையும். வெற்று மனிதர்கள் மீதே தவறாகக் குற்றம் சுமத்துபவர்களுக்குப் பெருங்கேடுகள் விளையும்; அவதாரபுருஷர்களிடமும் பாகவதர்களிடமும் அபசாரப்படுபவர்களுக்கு அபராதம் அதிகமாகும் என்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ? இந்த ஸாஹஸத்தில் யாராவது இழிந்தால் எச்சரிப்பது தகும். நிர்மலமான வானம் போலே நிர்தோஷமானது யதிராஜமதம்.

435. உடல் புண் போலதில் உவக்காதே.

சரீரத்தில் அருவருப்படைவது தகும்.

शरीरं व्रणवत्पश्येत् अन्नं तु व्रणलेपनम् ।
व्रणसेचनवत्पानं वस्त्रं तु व्रणपट्टवत् ॥
இத்யாதிகளிற்படியே வைராக்ய-ஜ்ஞாந-பக்தி-ஆதிகளுக்கு
அநுகூலமான ஓளஷாதாதிக்ரமத்தாலே புத்தி பண்ண
ப்ராப்தமாயிருக்க
-ரஹஸ்ய ரத்நாவளி ஹ்ருதயம்.

போகபுத்தியும் போகப்ராவண்யமும் பற்றியதான பதினெட்டாவது வாக்கியத்தில் இந்த அறிவுரை.

சரீரத்தைப் புண் போல் பார்க்கவும். அதற்கிடும் அன்னத்தைப் புண்பூச்சு போலவும், பானத்தைப் புண்ணுக்கிடும் த்ரவம் போலவும், வஸ்தரத்தைப் புண்ணுக்குப்போடும் ப்ளாஸ்தரிக்கட்டு போலவும், பார்க்கவும். இது முதலான வசனங்களின் படியே, தன் வைராக்யத்து(பற்றற்ற நிலை)க்கும், ஜ்ஞாநத்துக்கும் பக்திக்கும் ஒத்துப்போகுமாறு, மருந்துகள் முதலிய க்ரமத்தாலே, கருதுவது நன்று.

உடலைப் போஷிக்கவேண்டாம் என்னவில்லை. அன்னபானாதிகள் வேண்டாம் என்னவில்லை. நல்ல உடைகளை உடுத்துவதும் சரியே. ஆனால் இவற்றைப் பண்ணும்போது, எந்தக் கருத்துடன் பண்ணவேண்டுமென்றால், புண்ணுக்கு அலம்பி மருந்திட்டுக் கட்டு போடுவது

போல, என்று நினைத்துக்கொண்டு அவயர்யகர்தவ்யங்களாயினும், போகப்பொருளன்று என்ற நினைப்புடன் பண்ணுவான் முமுக்ஷூ.

436.உபவீதத்தை த்யஜிக்காதே.

பூணூலை விடக்கூடாது.

ब्रह्मसूत्रपरित्यागात् ब्रह्मचारी गृही व्रती ।

परिव्राट् चापि पतितः तस्मात्तन्न परित्यजेत् ॥

इत्यादिश्रुतिशतसुप्रसिद्धत्वादस्यार्थस्य

—ஸச்சரித்ரரக்ஷா.

ஆண்டியும் பூணூல் விடவேண்டாம் என்ற (164வது) அறிவுரையில் ஸந்யாஸத்தின் எந்தப்படியிலும் பூணூலை விடுவதற்கில்லை என்பதை ஸப்ரமாணமாகப் போதித்தார். இப்போதோ, மற்ற ஆச்ரமத்தார்க்குமாகச் சேர்த்து, பூணூலைக் கழற்றக்கூடாது என்கிற நீதியைப்போதிக்கிறார்.

ப்ரஹ்மஸூத்ரம் எனப்படும் பூணூலை விட்டால், ப்ரஹ்மசாரியாகட்டும், கிருஹஸ்தனாகட்டும், வாநப்ரஸ்தனாகட்டும், ஸந்யாஸியாகட்டும், யாராயிருந்தாலும் பதிதனாவான். ஆகையால் பூணூலை விடவே கூடாது. இந்த நீதி எத்தனையோ ப்ரமாணவாக்யங்களில் ப்ரஸித்தமாகக் கூறியுள்ள ஒன்றாகும்.

பூணூலை உபநயனத்தில் போட்டுக்கொண்டபிறகு, தாற்காலிகமாகக்கூட, பூணூல் தரிக்காமல் இருக்கக்கூடாது. இருந்தால் பதிததோஷம் உண்டு.

முந்தைய நாலு நீதிகளின் தலைப்புகள் வருமாறு:

- உயர்ந்தோரை மதி; பிழைக்காதே.
- உடையவர் கொள்கை எதிர்க்காதே.
- உடல் புண் போலதில் உவக்காதே.
- உபவீதத்தை த்யஜிக்காதே.

437.உபதேசம் வீண் பண்ணாதே.

சிலபேருக்கு உபதேசமெல்லாம் வீணாகும். அத்தகையவர்களுக்கு வ்யர்த்தமாக உபதேசம் பண்ணாதே.

जन्मान्तरसहस्रेषु या बुद्धिर्भाविता पुरा ।
तामेव भजते जन्तुः उपदेशो निरर्थकः ॥
इति च । न हि शास्त्रे सद्भिर्बहुळ उपदिष्टे पठितेऽपि
सत्वोत्कर्षनिमित्तभगवद्भक्तिरहितानां रावणदुर्योधनप्रभृतीनां
तत्त्वाध्यवसायस्सम्पद्यते ।

—ஸ்தோத்ரபாஷ்யம்.

நைவாஸுர்பர்க்ருதய: ப்ரபவந்தி போத்தும் என்ற வரிக்கு உரை எழுதும்போது இந்த அறிவுரை.

பூர்வஜன்மங்கள் ஆயிரக்கணக்கானவற்றில் ஏற்பட்டுள்ள ஸம்ஸ்காரம் எல்லா ஜந்துக்களுக்கும் தொடரும். அதற்கு விபரீதமாக உபதேசம் பண்ணி யாரையும் திருத்தமுடியாது. ஆகையால் உபதேசிப்பது வீண். என்று மஹாபாரதவசனம் முதலியவற்றில் கூறியபடி, நல்லோர் நிறைய ஸாஸ்த்ரோபதேசம் பண்ணுவதாலோ வாசிப்பதாலோ பக்தியில்லாதவர்களுக்கு தத்வஜ்ஞாநம் உண்டாவதில்லையல்லவா? அதற்கு(உபதேசம் பயன்படுவதற்கு)த் தேவை, ஸத்வமேலீடும் அதன் மூலமான பக்தியும். ராவணன், தூர்யோதனன், முதலியவர்களிடம் எந்த நல்லுபதேசமும் எடுபடவில்லை என்ற கதை எல்லோருக்கும் தெரியுமே.

இந்த மஹாபாரதவசனத்தின்படி, பூர்வஜன்மவாசனைப்படி ஜந்துவின் புத்தி போகுமென்பதால் யாருக்குமே உபதேசம் தேவையில்லை என்றாகும். பின் ஏன் பெரியோர்கள் சிலருக்கு உபதேசங்களைப் பண்ணுகிறார்கள்? என்றால், சிலருக்குப் பூர்வஜன்மஸம்ஸ்காரப்படி வந்த புத்தி, உபதேசத்தால் மெருகேறலாம். அவர்களுக்கு உபதேசம் பலனளிக்கும். பொதுவாக, உறுதியான பூர்வஜன்மவாசனையை விபரீதமாகக் கொண்டவர்களுக்கு உபதேசம் வ்யர்த்தம் தான். நீதி: ஒருவனுக்கு உபதேசிப்பதற்கு முன், இதனால் பலன் கிடைக்குமா என்று யோசித்து, பலனுக்கு வாய்ப்பிருந்தால் மட்டுமே உபதேசத்தைப் பண்ணலாம்.

438.உப்பைக் கண்பட உண்ணாதே.

கண்ணுக்குத் தனித்துத் தெரிகிற உப்பை அப்படியே உண்ணக்கூடாது. உணவில் மறைத்தோ, பானத்தில் கரைத்தோ, உண்ணலாம்.

நச்சினவை பழித்தவை மண்ணாற்றம் தீது
நகத்தாலே விண்டவை தாம் காணும் உப்பும்
பிச்சளதாமவை காடி பின்னபாகம்
பிசின்கள் தனில் சிவந்ததுவும் பிழையுணாமே.

—ஆஹாரநியமம்.

இந்தப்பாதிச் செய்யுளில் பத்து குறைகளை உணவில் விலக்கவேண்டும் என்கிறார். அவற்றுள் ஆறாவது, தலைப்பில் கூறப்பட்ட "காணும் உப்பு" என்பது. பத்தையும் சேர்த்துப்பார்ப்போம்.

- 1.பிறர் விருப்பப்பட்டு அவர்களுக்குக் கிடைக்காமல் நமக்குக் கிடைத்தவை. (நச்சினவை என்பதற்கு விஷம் கொண்டவை என்றும் அர்த்தம் கொள்ளலாம்.)
- 2.பிறர் எந்த அன்னத்தைக் குறைகூறிப் பழித்தார்களோ, அது. 3.மண்ணின் நாற்றம் உணவிலும் பரவியிருந்தால் அத்தகைய உணவு. 4.கெட்டுப்போனது.
- 5.நகத்தாலே விண்டது. 6.கண்ணுக்குப் புலனாகும் உப்பு. 7.பித்தத்தை அதிகப்படுத்தும் வஸ்து. 8.காடி என்று பல நாட்கள் புளிப்பேற்றிய வஸ்து.
- 9.விருந்தினர்க்கு வேறாகவும் தனக்கு வேறாகவும் பண்ணிக்கொண்ட தளிகை.
- 10.பிசின்கோந்துப்பண்டங்களில் சிவப்பான உணவு. இந்தப்பத்தும் பிழையுண், அதாவது தப்பான உணவு ஆகும்.

இந்தப்பிழையுண்களில் ஆறாவதாகச்சொன்னது காணுமுப்பு. கண்ணுக்குத் தெரிந்தபடியே இருக்கும் உப்பைச் சாப்பிடக்கூடாது.

439.உயர்வாய் உன்னை எண்ணாதே.

நீயே உயர்ந்தவன் என்று நினைத்துக்கொள்ளாதே.

निकृष्टमप्यात्मानं ईश्वरोहमहं भोगीत्यादिप्रकारेण अत्युत्कृष्टं मन्वानः ।
तेनोत्कृष्टजनावमानादौ शिशुपालादिवत्प्रवर्तते । यथाह शाण्डिल्यः
मूर्खाश्च पण्डितमन्याः अधर्मा धार्मिका इव ।
धर्मयुक्तान् प्रबाधन्ते साधूनां लिङ्गमास्थिताः ॥

—ஸ்தோத்ரபாஷ்யம்.

துர்மாதீ என்கிற மூலவரிக்கு உரையிடும்போது இந்த அறிவுரை வழங்கப்படுகிறது.

தாழ்ந்தவனான தன்னையும், "நான் ஆளுமை உடையவன்; நான் போகம் துய்ப்பவன்" என்ற கீதைவரிகளிற் சொன்னதுபோல், உயர்ந்தவனாகத் தானே நினைத்துக் கொள்ளுபவன். அதனால் உயர்ந்தவர்களை அவமதிப்பது முதலியதில், சிசுபாலன் முதலியோர் போலே ப்ரவர்த்திக்கிறான். மரணண்டியர் கூறுகிறார்: மூர்க்கனும் தன்னைப் பண்டிதனாகக் கருதிக்கொண்டு, அதர்மிஷ்டர்களும் தார்மிகர்கள் போலே ஸாதுக்களின் வேஷம் போட்டுக்கொண்டு தர்மயுக்தர்களை ஹிம்ஸிக்கிறார்கள்.

நமக்கில்லாத உயர்வெல்லாம் நமக்கு இருப்பதாக நாமே நினைத்துக்கொண்டு செயல்படுவது தப்பு. பலருக்கு இந்தக்குறை இருப்பதால், நாம் சுயவிமரிசனம் பண்ணிக்கொள்ளவேண்டும். இல்லையேல் இது நல்லோரை அவமதிப்பது முதலிய கொடூரக்குற்றங்களில் செலுத்திவிடும். சிசுபாலன் போல் ஆக்கிவிடும். தன்னையே உத்திருஷ்டனாகத் தவறியும் நினைக்க லாகாது.

440.உத்தரபாபம் பண்ணாதே.

சரணாகதி பண்ணின பிறகு, அந்தத் தைரியத்தால், பாவம் பண்ணாதே.

ப்ரபந்நனுக்கு **बुद्धिपूर्वोत्तराघம்** லேபியாதென்று விபேஷித்துச் சொல்வதொரு ப்ரமாணமின்றிக்கேயிருக்க, இவனுக்குப் பின்பு புத்தியூர்வ-அபராதம் பிறந்தாலும் க்ஷமைகொள்ள வேண்டாம் என்றும், க்ஷமை கொள்ளாவிடினும் ஸிக்ஷாருப தண்டவிபேஷம் இல்லையென்றும், விளம்பாக்ஷமருக்கும் பரமபலத்துக்கு விளம்பம் வாராதென்றும், ப்ராரப்த ஸுக்ருத விபேஷாதிகளாலே வரும் இங்குத்தைக் கைங்கர்யத்துக்கு விச்சேத ஸங்கோசங்கள் வாரா என்றும், சொல்லுகிற பக்ஷங்கள் ஸரண்யனுடைய குணங்களையும் ஸரணாகதியினுடைய ப்ரபாவத்தையும் சொல்லுகைக் காக வத்தனை.

—**ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்.**

அபராதபரிஹாராதிகாரத்தின் மையக்கருத்து இது.

சரணாகதிக்குப் பிறகு தெரிந்தே தப்பு பண்ணினாலும் அது ஓட்டாது என்று எந்த ப்ரமாணவசனமும் கூறவில்லை. பிறகு தெரிந்தே செய்யும் பாவத்துக்கு மன்னிப்பு கேட்கவேண்டாம் என்றோ, மன்னிப்பு கேட்காவிட்டாலும் அதற்கான தண்டனை கிடைக்காதென்றோ, பரமபலனான மோக்ஷம் இதனால் தாமதப்படாதென்றோ, பூர்வபுண்யத்தின் பயனாக இவனுக்கு இங்கு வாய்த்துள்ள கைங்கரியங்களுக்கு யாதொரு சேதமும் ஏற்படாதென்றோ, சிலர் வாதித்தால், அது பகவானின் குணங்களையும், சரணாகதியின் பெருமையையும், கூறுவதற்காகவேயாம்.

உண்மையில் உத்தரபாபம் பண்ணக்கூடாது. சிலர் மிகைப்படுத்திக்கூறும் கூற்றுகளை நம்பி, தெரிந்து தெரிந்தே பாவச்செயல்களைப் பண்ணுவதோ, நேர்ந்துவிடுகிற பாவங்களுக்கு மன்னிப்பு கோராமலிருப்பதோ, சரணாகதியின் பெருமையால் பாவப்பலன்கள் தம்மை அண்ட முடியாது என்று இறுமாந்திருப்பதோ, கூடாது. ப்ராயஸ்சித்தப்ரபத்தி பண்ணிக் கொண்டாக வேண்டும்; இன்றேல் கடவுள் (லகுவாகவேனும்) தரும் தண்டனையிலிருந்து தப்ப முடியாது.

கடந்த நாலு நீதிகளின் தலைப்புகளை ஒன்றுசேர்த்துப் பார்ப்போம்.

- உபதேசம் வீண் பண்ணாதே.
- உப்பைக் கண்ட உண்ணாதே.
- உயர்வாய் உன்னை எண்ணாதே.
- உத்தரபாபம் பண்ணாதே.

441. உபவீதம் போல் சிகைக்கட்டு.

பூணூல் எப்படி முக்கியமோ அப்படி முக்கியமானது குடுமி.

तथा ब्रह्मरात्रे । - - -

उपवीतं शिखाबन्धं ऊर्ध्वपुण्ड्रं विना कृतम् ।

अपवित्रकरं कर्म विप्रस्य विफलं भवेत् ॥

- ஸச்சரித்ரரக்ஷா.

திருமண் இட்டுக்கொள்வது அவசியம் என்று கூறும் ப்ரகரணத்தில் இந்த மேற்கோளைக் காட்டுகிறார். இதன் அர்த்தம்:

பூணூல், குடுமி, திருமண், இந்த மூன்றும் இல்லாமல் பண்ணும் கருமம் அசுத்திகரமாகவும், வ்யர்த்தமாகவும், ஆகும் பிராம்மணனுக்கு.

தற்காலத்தில் சிலர் பூணூலை மிக முக்கியமாகவும், குடுமியை அமுக்கியமாகவும் நினைக்கிறார்கள். உண்மையில் பூணூல் எப்படியோ அப்படியே சிகைக்கட்டும் முக்கியம். எந்தவொன்று குறைந்தாலும், கர்மம் வீணாகும். அசுத்தியும் உண்டாகும். ஸந்தியாவந்தனம், ஸ்ரராதம், முதலிய கர்மங்கள் வ்யர்த்தமாகாமல் இருப்பதற்கு பூணூலையும், குடுமிக்கட்டையும், திருமண்ணையும் தரித்திருப்பது முக்கியம். சிரமப்பட்டுப் பண்ணுகிற காரியம் வீணாகாதபடி பண்ணவேண்டும். சிகா (குடுமி) என்று மட்டும் சொல்லாமல் சிகாபந்தம் (குடுமிக்கட்டு) என்கிறார். தலைமயிர் விரித்துக்கொண்டு பண்ணும் கருமங்கள் வீண் என்றும், கர்மங்களை அனுஷ்டிக்கும்போது குடுமியை முடிந்து கட்டிக்கொள்வது அவசியம் என்றும் கருத்து. பூணூலைக் கழற்றாதீர்கள். குடுமி வைத்துக்கொள்ளுங்கள். திருமண் இட்டுக்கொள்ளுங்கள்.

442.உரல் கட்டெண்ணி அறு கட்டு.

உரலில் கட்டுண்ட கிருஷ்ணன் கதையை எண்ணி ஸம்ஸாரக்கட்டை அறுத்துக்கொள்ளலாம்.

बद्धं तथा भावयतां मुकुन्दम्

अयत्नविच्छेदिनि कर्मबन्धे ।

तपस्विनी तत्कृतुनीतिराद्या

सव्रीडमारण्यकथासु तस्थौ ॥

- யாதவாப்யுதயம்.

யசோதை கண்ணனை உரலில் கட்டிப்போட்ட வருத்தாந்தத்தை நாலாம் ஸர்க்கத்தில் வர்ணிக்கும்போது இந்த ச்லோகம். இதன் அர்த்தம்:

அப்படியாகக் கட்டுண்ட முகுந்தனைத் தியானிப்பவர்களுக்குக் கர்மபந்தம் முயற்சியில்லாமலே அறுந்துபோகிறது. இதனால் பழைய தத்க்ரதுந்யாயம் வெட்கத்தோடு ஆரண்யகங்களில் நின்றது.

நாம் எப்படித் தியானிக்கிறோமோ அப்படியே நமக்குப் பலன் கிடைக்கும் என்கிறது தத்க்ரதுந்யாயம். இப்போது அது பொய்த்துவிட்டது. ஏனென்றால் கட்டுண்டதைத் தியானிப்பதால் நமக்குக் கட்டு விலகுகிறது. இதனால் வெட்கப்பட்டுக்கொண்டு போலும், அது ஆரண்யகத்தில் நிற்கிறது; வெள்குபவர்கள் பலர் காணாத இடத்தில், காட்டில், இருப்பது போல. ஆரண்யகம் என்பது வேதப்பகுதி, காடு, என்று இருபொருள் கொள்வதால், சிலேடை கலந்த உத்ப்ரேகை. நமக்கு நீதி: கண்ணிருண் சிறுத்தாம்பினால் கட்டுண்ணப்பண்ணிய கண்ணன் கதையை எண்ணி நாம் கட்டறுகலாம்.

443. உண்ணுமுன் நாமம் சொல் தொட்டு.

சாப்பிடுவதற்குமுன் பகவந்நாமத்தைச் சொல்லி, சாப்பிடும் வஸ்துவைத் தொட்டுவிட்டு, பிறகு சாப்பிடு.

भोज्यं पेयं च लेह्यं च नमो नारायणेति यः ।

अभिमन्त्र्य स्पृशन् भुङ्क्ते स याति परमां गतिम् ॥

இத்யாதிகளிற்படியே.

— ரஹஸ்யரத்நாவளிஹ்ருதயம்

ஒரே நிமித்தத்துக்கு அதிகாரிபேதத்தாலே கழுவாய்கள் வேறுபடலாம் என்பதை விளக்க முற்பட்டு, த்ருஷ்டாந்தம் காட்டவந்த பகுதியில் இது ஒரு ப்ரமாணவசனம். இதன் அர்த்தம்:

சாப்பிடும் வஸ்து, குடிக்கும் வஸ்து, நக்கியுண்ணும் வஸ்து, இவற்றை நமோ நாராயணாய என்று சொல்லி தொட்டு அபிமந்த்ரித்து, எவன் சாப்பிடுகிறானோ அவன் உயர்ந்த கதி அடைகிறான்.

உண்பண்டம் எதுவாயினும் அதைத் தொட்டுக்கொண்டே பகவந்நாமத்தை உச்சரித்து, அதன்பிறகு அதை உட்கொள்ளவும். இந்த வழக்கம் பரமகதியை அடைவிக்கும்.

444. உணர் இறுதிச்சொல் இரண்டெட்டு.

சரமச்லோகம், த்வயம், அஷ்டாக்ஷரம், என்ற மூன்றையும் அறிந்துகொள்ளு.

உத்தி திகழும் உரை மூன்றின் மும்மூன்றும்
சித்தம் உணர

– ரஹஸ்யநவநீதம்.

இது இந்த ரஹஸ்யக்ரந்தத்தின் முகப்புப்பாசுரத்தின் முதற்பகுதி. இதன் அர்த்தம்:

ஸ்ரீஸூக்திகளுள் திகழ்வையாக மூன்று உள்ளன. அம்மூன்றுள் மும்மூன்றாக ஒன்பது முக்கியக்கருத்துகள் அடங்கியுள்ளன. அவற்றை (அல்லது அவற்றால்) நம் சித்தம் உணரவேண்டும்.

இங்கு சொன்ன மூன்று உரைகளாவன: சரமச்சலோகம், த்வயம், அஷ்டாக்ஷரம், என்ற மூன்று மந்திரங்கள். ரஹஸ்யத்ரயம் என்று வைஷ்ணவஸம்ப்ரதாயத்தில் ப்ரஸித்தமானவை. அவற்றுள் சொன்ன மும்மூன்றான ஒன்பது கருத்துகளாவன: 1.ஸ்வரூபஸமர்ப்பணம் 2.பரஸமர்ப்பணம் 3.பல ஸமர்ப்பணம். 4.உபாயம். 5.பலன். 6.விரோதிநிரஸநம். 7.நாம் முன்பண்ணவேண்டிய காரியம். 8.பகவான் பண்ணும் காரியம் 9.நாம் பின்பண்ணவேண்டிய காரியம் என்ற ஒன்பதாம். இந்த ஒன்பதையும் விளக்குவது இந்த ரஹஸ்யநவநீதம் என்கிற சிறிய நூல். மூன்று மந்திரங்களையும் கற்றுக்கொண்டால் போதாது. அவற்றைச் சித்தம் உணர வேண்டும்; அவற்றால் சித்தம் உணரவேண்டும். அவற்றைச் சித்தம் உணர்வது ஜபம் பண்ணும்போது நடப்பது. அவற்றால் சித்தம் உணர்வது இந்த ரஹஸ்யநவநீதம் என்கிற கிரந்தத்தைக் காலக்ஷேபம் பண்ணும்போது நிகழ்வது.

இதுகாறும் கூறிய நாலு நீதிகளின் தலைப்புச் சுருக்கம் வருமாறு:

- உபவீதம் போல் சிகைக்கட்டு.
- உரல் கட்டெண்ணி அறு கட்டு.
- உண்ணுமுன் நாமம் சொல் தொட்டு.
- உணர் இறுதிச்சொல் இரண்டெட்டு.

445.உரிமையைப் பலனில் கோராடே.

கடமையில் மட்டுமே உனக்கு அதிகாரம்; பலனில் கிடையாது.

कर्ममात्राधिकारे फलानधिकारे च बुद्धिस्थक्रमेण हेतुद्वयमाह, सफलस्येति ।
न हि मोक्षमिच्छतो बन्धरूपफलाभिलाष उपपन्नः ।
न च तद्धेतुपरित्याग उचित इति भावः ।

– தாத்தபார்யசந்த்ரிகை.

கர்மண்யேவாதிகாரஸ்தே என்ற ப்ரஸித்தமான கீதை வரியின் வ்யாக்யானத்தில் இது.

செயலில் மட்டுமே உரிமை, பலனில் கிடையாது, என்பதில் தற்போது புத்தியில் இருக்கிற வரிசைப்படி இரண்டு காரணங்களைக் கூறுகிறார் ஸபலஸ்ய என்று தொடங்கி (கீதாபாஷ்யத்தில் ராமானுஜர்). மோக்ஷத்தை விரும்புவனுக்குப் பந்தத்தைத் தரும் பலன்களில் ஆசை பொருந்தாது என்பதொன்று. மோக்ஷவேறு எதுவோ அதை விடுவது தகாது என்பது மற்றொன்று.

நாம் கடமைகளை ஆற்றிக்கொண்டே இருக்க வேண்டும். அதற்குப் பலன் கொடுப்பதும் கொடுக்காததும் பகவதஸங்கல்பம். அதில் நாம் உரிமை கோருவதற்கில்லை. சொல்லப்போனால், பகவத்ப்ரீத்யார்த்தமாகக் கர்மங்களைப் பண்ணும் நமக்கு அவ்வோ பலன்களில் நாட்டமும் இல்லை. லௌகிக வ்யாபாரங்களில் கூடப் பலனை எதிர்பார்க்காமல், கடமை உணர்வோடு, ஆற்றுவது தர்மம். இது ஸநாதந மதத்துக்கு மட்டுமான தனிக்கருத்து.

446.உள்ளம் அடிக்கடி மாறாதே.

அடிக்கடி மனசு மாறக்கூடாது.

व्यवस्थितः प्रशान्तात्मा कुपितोऽप्यभयङ्करः ।

अव्यवस्थितचित्तानां प्रसादोऽपि भयङ्करः ॥

इत्याद्यपि ग्राह्यम् ।

– ஸ்தோத்ரபாஷ்யம்.

ஸ்தோத்ரரத்நத்தில் சலமதி: என்ற பதத்துக்கு உரையிடுகையில் நமக்கிந்த அறிவுரை கிடைக்கிறது.

நிலைபெற்று அமைதியான மனம் கொண்டவன் கோபிக்கும்போதும் அச்சம் ஏற்படுத்துவதில்லை. நிலையாத மனசுக்காரன் நம்மிடம் நல்லெண்ணம் கொண்டால் கூடப் பயங்கரமாகிறான். (கோபித்தால் கேட்கவும் வேண்டுமோ?) இது முதலியவற்றையும் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும்.

அடிக்கடி கொள்கை மாற்றிக்கொண்டேயிருப்பவர்கள், நிலையற்ற புத்திக்காரர்கள், பயங்கரப் பேர்வழிகள். அவர்களுடைய நல்லெண்ணம் கூட ஏன் பயங்கரம் என்றால், அந்த நல்லெண்ணம் நீடிக்காது என்பதனால், அது விரைவில் துரோஹமாக மாறக்கூடும் என்பதால். அவர்களுடைய நினைப்புக்கே வராமல் ஒதுங்குவது நல்லது. சலமதியாயிருப்பவன் அஞ்சத்தக்கவன்.

447.உயிர் கா நியமம் பாராதே.

உயிருக்கு ஆபத்தில் மட்டும் உணவில் நியமங்களைத் தளர்த்திக் கொள்ளலாம்.

अङ्गत्वेनाविधेस्स्यात्त्वनुमतिवचनं प्राणभङ्गप्रसङ्गे
पश्यैतत्प्राणनिष्ठादधिकमहिमनि ब्रह्मनिष्ठेऽप्युशस्तौ ।

- அதிகாரணஸாராவளி.

ஸர்வாந்நாநுமத்யதிகாரணத்தில் ஸித்தாந்தம் ப்ராணாபத்தில் தவிர மற்றெப்போதும் ப்ரஹ்ம வித்யாநிஷ்டனுக்குக் கூட ஆஹாரநியமம் தேவை என்பது. இந்த ச்லோகப்பாதியின் அர்த்தம்:

ஸர்வாந்நாநுமதியை வித்யைக்கு அங்கமாக விதிக்கவில்லை. அநுமதிவசநம் ஒன்று இருக்கிறதே (ப்ராணவித்யா நிஷ்டனுக்கு அந்நநம் கூட அந்நமாகும் என்று உபநிஷத்தில்), அது உயிருக்கு ஆபத்து நேரிட்டால் மட்டுமே என்பது, உஷஸ்தியின் கதையிலிருந்து தெரிகிறது. அவர் ப்ராணநிஷ்டரினும் உயர்ந்த ப்ரஹ்மநிஷ்டர்.

உயிருக்கே ஆபத்து நேரிட்டபோது, உஷஸ்தி (என்கிற ப்ரஹ்மவிதக்ரேஸரர், சாக்ராயணர்) நிஷித்தத்தை (இப்பன், அதாவது யானைப்பாகன் ஒருவன் உண்டு மிகுந்த குல்மாஷம் என்ற தான்யத்தை) உண்டு உயிர்பிழைத்தார் என்றும், அதன்பிறகு அதே நிஷித்தத்தை (அந்த இப்பன் கொடுத்த நீரை) உண்ண மறுத்தார் என்றும் கதை. நமக்கு நீதி: உயிரைவிட உணவுக்கட்டுப்பாடு முக்கியமன்று; ஆனாலும் உயிருக்கு ஆபத்து இல்லாதபோது, ஆஹாரநியமம் அவசியமே.

448.உயர்கதி அடை விதிமீறாதே.

சாஸ்த்ரவிதியை மீறுபவன் உயர்ந்த கதியை அடைவதில்லை.

यः शास्त्रविधिमुत्सृज्य वर्तते कामकारतः ।

न स सिद्धिमवाप्नोति न सुखं न परां गतिम् ॥

என்றும் அருளிச்செய்தது இங்குற்ற ஸ்வயம்ப்ரயோஜந கைங்கர்யத்திலும் ஸமாந்நயாய மாகையாலும்,

- ரஹஸ்யரத்நாவளிஹ்ருதயம்.

ப்ரபத்திக்குப் பின்னும் சாஸ்த்ரத்தை மீறலாகாது என்பதை வேறொரு விதமாக உபபாதிக்கிறார்.

பகவத்கீதையில் கண்ணன் திருவாக்கு: "எவன் சாத்திரவிதியை மீறி, தன்னிஷ்டப்படி வர்த்திக்கிறானோ, அவன் ஸித்தியும் அடைவதில்லை, சுகமும் அடைவதில்லை, உயர்கதியும் அடைவதில்லை" என்று. உபாயாநுஷ்டாநத்துக்குப் பிறகு நாம் பண்ணும் கைங்கர்யம் எந்தப்பலனையும் நாடாததானாலும், அதாவது ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமானாலும், கண்ணனின் திருவாக்கு இதற்கும் சேரும்.

சாத்திரவிதியை மீறாமல் தான் கைங்கர்யம் பண்ணவேண்டும்.

உரிமையைப் பலனில் கோரா தே.
உள்ளம் அடிக்கடி மாறாதே.
உயிர் கா நியமம் பாராதே.
உயர்கதி அடை விதிமீறாதே.

449.உபக்லேபத்தை ஸஹித்துக்கொள்.

அங்கக்குறை முதலிய கிலேபங்களை ஸஹித்துக்கொள்ளவேண்டும்.

श्रूयते हि रहस्याम्नाये - - -

न खलु भागवता यमविषय मागच्छन्ति

किं तर्हीति इहैवेषां केचिदुपक्लेशा भवन्ति काणा भवन्तीत्यारभ्य

तानुपक्लेशान् सहेरन्निति ।

- ஸ்தோத்ரபாஷ்யம்.

தவ பரிஜநஸ்த்வக்கதிரஹம் ப்ரபந்நம்ச என்ற வரிக்கு உரையிடுகையில் இந்த அறிவுரை.

ரஹஸ்யாம்நாயத்தில் ஓதப்படுகிறதே. பாகவதர்கள் யமலோகம் போவதேயில்லை. அதன் காரணமாக இங்கேயே சில துன்பங்கள் நேரும். கண் பார்வை நீங்கலாம் என்று தொடங்கி அந்தத் துயரங்களையெல்லாம் சகித்துக்கொள்ளவேண்டும் என்று.

ப்ரபத்தி பண்ணிக்கொண்டவர்களுக்கு (எல்லாப் பாகவதர்களுக்கும்) ஒரு கஷ்டம் உண்டு. நரகயாதனைகள் கிடையாதாலால் பாவங்களை இங்கேயே அனுபவித்தாக வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்தால், லகுவாகவேனும் தண்டனைகள் இந்த ஜன்மத்திலேயே கிடைத்துவிடுகின்றன. ஆகையால் ப்ரபந்நர்களுக்குக் கொஞ்சம் ஸஹிப்புத்தன்மை இங்கேயே வேண்டியிருக்கிறது; மற்றவர்களுக்கு அதைவிட அதிக சகிப்புத்தன்மை பிற்பாடு வேண்டியிருக்கும்.

450.உறங்கத் திருமண் இட்டுக்கொள்.

தூங்கும்போது திருமண் இட்டுக்கொண்டு தூங்கு.

याने च भोजने चैव शयने च विशेषतः ।
मन्त्रानुच्चार्य विधिना धारयेदूर्ध्वपुण्ड्रकान् ।
इति ।

– *ஸச்சரித்ரரக்ஷா.*

திருமண் இட்டுக்கொள்வதன் பயன்களுக்கான பிரமாணங்களை அடுக்கும்போது இது ப்ரஹ்மராத்ரம் என்கிற நூலிலிருந்து எடுத்துக் காட்டிய ச்லோகம். இதன் பொருள்:

பிரயாணத்தின் போதும், சாப்பிடும்போதும், படுக்கும்போதும், விசேஷித்துத் திருமண் இட்டுக்கொள்ள வேண்டும். மந்திரம் சொல்லி விதிப்படி இட்டுக்கொள்ளவேண்டும்.

கர்மங்கள் ஸித்திப்பதற்கு மட்டுமே திருமண் என்று நினைக்கவேண்டாம். ரக்ஷைக்கும் மங்களத்துக்கும் கூட அது தேவைப் படுவதால், தூங்கும்போதும் ரக்ஷை தேவைப் படுவதால், திருமண் இட்டுக்கொண்டபிறகே தூங்குவது நல்லது.

451.உபபாதகத்திறை நினைத்துக்கொள்.

பெருங்குற்றங்கள் புரிந்தவரும் பகவானைத் தியானித்து உய்யலாம்.

उपपातकयुक्तोऽपि महापातकवानपि ।

यामिन्याः पादमेकं तु ब्रह्मध्यानं समाचरेत् ॥

இத்யாதிகளிற்படியே

– *ரஹஸ்ய ரத்நாவளி ஹ்ருதயம்*

ஒரு குற்றத்துக்குப் பல கழுவாய்கள் இருக்கக்கூடும் என்பதை விளக்க எடுத்த மேற்கோள்களில் ஒன்று இது. பதினாறாம் வாக்கியத்து விளக்கத்தில் இந்த நீதி.

உபபாதகம் என்ற பெரிய பாவமானாலும் சரி, அதை விடப் பெரியதான மஹாபாதகம் என்ற பாவமானாலும் சரி, இரவில் கால் பங்கு காலம் (யாமம்) பகவானைத் தியானித்தால் கழுவாயாகும்.

452.உத்தமவயதில் திருத்திக்கொள்.

இளமையில் பிழைகள் புரிந்திருந்தாலும் முதுமையில் திருத்திக்கொள்ளு.

उत्तमे चैद्वयसि सातुवृत्तः என்றும் - - -

மாளுமோரிடத்திலும் வணக்கொடு மாள்வது வலமே என்றும்
சொல்லுகிற ந்யாயத்தாலே கதத்துக்குச் சோகியாதே.
- ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்.

உத்தரக்ருத்யாதிகாரத்தில் இந்த அறிவுரை.

போதாயனர் கூறுகிறார். பின் வயதில் நன்னடத்தை பூண்டால் அதுவே
அவனுக்காகும், மற்றவையல்ல என்று. ஆழ்வாரும் கூறுகிறார். சாகும்
தறுவாயிலாவது வணக்கத்தோடு சாவது நல்லது என்று. இவற்றால் கடந்தகாலப்
பிழைகளுக்கு அதியான சோகம் வேண்டாம்.

இனி நல்லவனாய்ப் பயனில்லை என்று விட்டுவிடவேண்டாம்.

இதுவரை பார்த்தநாலு நீதிகளின் சுருக்கம் வருமாறு:

உபக்லேபத்தை ஸஹித்துக்கொள்.
உறங்கத் திருமண் இட்டுக்கொள்.
உபபாதகத்திறை நினைத்துக்கொள்.
உத்தமவயதில் திருத்திக்கொள்.

453.உப்பரிகை மேல் நின்றே பார்.

அறிவு என்னும் அடுக்கு மாளிகையில் ஏறி அங்கிருந்து பிறரைப் பார்.

प्रज्ञाप्रासादमारुह्य ह्यशोच्यः शोचतो जनान् ।

भूमिस्थानिव शैलस्थो ह्यज्ञान् प्राज्ञः प्रपश्यति ॥ என்கிறது.

- ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்.

மூலமந்த்ராதிகாரத்தில் கூறும் அறிவுரை மஹாபாரதத்து ஷாந்திபர்வத்திலிருந்து
மேற்கோளுடன்:

அறிவென்னும் மாளிகையின் மீதேறி, ஷோசநீயதசையைக் கடந்த ப்ராஜ்ஞன், பரிதாபத்துக்குரிய அறிவிலியான ஜனங்களை, மலையிலிருப்பவன் கீழ்த்தரையில் இருப்பவர்களைப் பார்ப்பது போலப் பார்க்கிறான்.

இந்தத் திருஷ்டாந்தத்தில் மூன்று பொருத்தங்கள். ஒன்று நிலையில் உயர்வு தாழ்வுப்பொருத்தம். மலையில் இருப்பவன் உயரிடத்தான். தரைமட்டத்திலிருப்பவன் தாழ்விடத்தான். திருமந்தரார்த்தம் தெளிந்த அறிஞன் அறிவென்னும் மாளிகையில் ஏறி உயரப்போனவன். இதரர்கள் கீழ்நிலையில் இருப்பவர்கள். இது முதற்பொருத்தம். மலையில் இருப்பவனால் வெகுதூரம் பார்க்கமுடியும். கீழிருப்பவனால் முடியாது; நாலாபக்கங்களிலும் மரங்களும் மலைகளும் கட்டிடங்களும் பார்வையை மறைக்கும். அதுபோல மந்தரார்த்தத் தெளிவு பெற்றவனுக்குத் தீர்க்கத்ருஷ்டி வாய்க்கும். இதரர்களுக்கு வாய்க்காது. இது இரண்டாவது பொருத்தம். மலையிலிருந்து பார்த்தால் கீழிருப்பவர்கள் சிறிய அளவினராகத் தெரிவார்கள். ப்ராஜ்ஞன் பார்த்தால் அஜ்ஞர்கள் அல்பர்களாகத் தெரிவார்கள் இது மூன்றாவது பொருத்தம். நமக்கு நீதி: மந்தரார்த்தத்தில் தெளிவு பெற்று உயர்நிலைக்குச் சென்று பார்க்கவேண்டும். ஐயோ பாவம் என்று பிறர் மீது பரிதாபம் கொள்ளத் தகும்.

454.உள்ளொளி மை மணி அரங்கில் பார்.

ஸ்ரீரங்கத்தில் ரங்கநாதனை மனமார ஸேவி. அவரே உள்ளஜோதி; அவரே மை;அவரே மணி.

अन्तर्ज्योतिः किमपि यमिनां अञ्जनं योगदृष्टेः
चिन्तारत्नं सुलभमिह नस्सिद्धिमोक्षानुरूपम् ।
दीनानाथव्यसनशमनं दैवतं दैवतानाम्
दिव्यं चक्षुः श्रुतिपरिषदां दृश्यते रङ्गमध्ये ॥

—பகவத்த்யாநஸோபாநம்.

புதையல் மணிக்கும் ரங்கநாதனாகிய மணிக்கும் ஏழு முக்கிய வேறுபாடுகளை இதில் வெளிப்படையாகக் கூறுகிறார்.

அதைப்பார்க்க வெளியிலிருந்து வெளிச்சம் கொண்டு வருவார்கள். இதைப்பார்க்க உள்ளொளி தேவை. அதைப் பார்க்கக் கண்ணில் ஒருவித மை தீட்டிக்கொள்வார்கள். இதைப் பார்க்க யோகக்கண்ணுக்கு மையாக இவனே ஆகிறான். அது சாதாரணமணி. இது சிந்தாமணி. அது ஸித்தி மட்டும் தரும். இது ஸித்தி, மோக்சம் என்ற இரண்டையும் தரும். அது அம்பலத்துக்கு வராமல் புதையுண்டு கிடக்கும். இதுவோ அரங்கத்தில் காணப்படும். அதைச் சுற்றிலும் பாம்புகள் காவல் காப்பதால் அது சக்ஷஸ்ருதிகளின் நடுவில் இருக்கும். இதுவோ ஸ்ருதிகளுக்கு நடுவில் கண்ணாக இருக்கும். அது பூமிக்கடியில் இருப்பதால் பௌமம். மாறாக, இது திவ்யம்.

நமக்கு நீதி: இவ்வளவு சுலபமாகக் காணப்படும் மஹாநிதியைப் பார்.

455.உறவும் பகையும் ஸமமாய்ப்பார்.

आत्मैकप्रयोजनतया सुहृन्मित्रादिभिः प्रयोजनाभावाद्विरोधाभावाच्च
तेषु समबुद्धिः । (इति गीताभाष्ये)
सुहृदादिभिः प्रयोजनाभावादितरैर्विरोधाभावाच्चेत्यर्थः ।
- தாத்பர்யசந்த்ரிகா.

ஸுஹ்ருந்மித்ரார்யதாஸீந மத்யஸ்தத்வேஷ்யபந்துஷு ஸமபுத்தி என்று மூலவாக்கியம் பகவத் கீதையில்.

ஆத்மாவுக்கு மட்டுமே ப்ரயோஜனம் வேண்டுபவனுக்கு, நண்பர்கள் முதலி யோரால் பயனுமில்லை; மற்றவர்களால் எதிர்ப்புமில்லை. ஆகையால் இவனுக்கு எல்லாரும் ஸமமே.

தேஹயாத்ரைக்குக் கரைந்தாலல்லவா, உறவினரின் உதவியும், பகைவரின் விலகலும் தேவைப்படும்? ஆத்மஜ்ஞானியை நண்பரோ பகைவரோ என்ன பண்ணமுடியும்? எல்லாரையும் ஸமமாகப் பார்ப்பது ஸாத்யம்.

456.உண்டடிநிலையால் கிளைகள் பார்.

திருவாய்மொழியால் திருவடியின் ஏற்றம் பரவியது என்பதைப் புரிந்துகொள். (அடிநிலை = பாதுகை, நம்மாழ்வார். உண்டு = உள்ளது.)

तटभुवि यमुनायाः तस्थुषी यन्निवेशात्
वहति निगमशाखावैभवं नीपशाखा ।
पदकमलयुगं तत्पादुके रङ्गभर्तुः
त्वयि भजति विभूतिं पश्य शाखानुशाखम् ॥
-பாதுகாஸஹஸ்ரம்.

இங்கு பாதுகையை ஆழ்வாராகப் பாவித்து அர்த்தம் சொல்லவேண்டும்.

யமுனைக்கரையில் ஒரு கடப்பைமரம் பட்டுப்போய் இருந்தது. அதன் கிளை கிருஷ்ணன் திருவடி ஸம்பந்தத்தால் தளிர்ந்தது. அப்போது அது வேதாராகைக்குச் சமமான வைபவம் பெற்றது. ஏனென்றால் (ஸர்வே வேதா யத்பதமாமநந்தி என்ற கணக்கிலே) ஹரிபாதஸம்பந்தத்தால் மேன்மை என்பதும் ஸாகையாயுள்ளமை என்பதும் இரண்டுக்கும் பொதுவாயிற்று. ஆனால் ஆழ்வார்

அவதாரத்துக்குப் பின் வேதம் திருவாய்மொழியாயிற்று. அப்போது அது கப்பும் கிளையுமாகத் தழைத்தது. பாதுகையே! நீ பகவானின் திருவடியை அடைந்த போதல்லவா இந்தச் சிறப்பு ஏற்பட்டது?

பாதுகையால் பெருமானின் பாதத்துக்கும் செழிப்பு ஏற்படும் என்பது புரியும்படி ஆழ்வார் ஸூக்திகளை மதி. வேதபாகை போல் நீபாகையை ஆக்கிய திருவடியை பாதுகை பஜித்தபோது ஶாகாநுபாகமாக வைபவம் பெற்றதே. ஶாகாநுபாகம் என்பதற்கு இரண்டு அர்த்தங்கள். கப்பும் கிளையுமாக என்று முற்கூறிய அர்த்தம். ஒரு பாகையை (வேதத்தை) அனுசரித்த இன்னொரு பாகையாக என்று இன்னொரு அர்த்தமும் திருவாய்மொழிக்குப் பொருந்தும். இவ்விரண்டு அர்த்தங்களையும் கவனிக்கவேண்டும் என்பதற்காகப் பரய்ய என்று பதமிடுகிறாரோ? செழுங்குருகூர்ச்சடகோபன் திருவடிமேல் உரைத்த தமிழ் ஆயிரத்துள் என்று திருவாய்மொழியிலேயே இதை (திருவடியைச் சடகோபனடைந்தபோது செழிப்பை) ஸூகித்திருப்பதைப் பார் என்கிறாரோ? நீதி: திருவாய்மொழியால் திருவடியின் ஏற்றம் பரவியது என்பதைப் புரிந்துகொள். திருவாய்மொழியைக் கௌரவி.

இதுவரை பார்க்கச்சொன்ன நாலு எவ்வெவை என்றால்:

- உப்பரிகை மேல் நின்றே பார்.
- உள்ளொளி மை மணி அரங்கில் பார்.
- உறவும் பகையும் ஸமமாய்ப்பார்.
- உண்டடிநிலையால் கிளைகள் பார்.

457. உள்ளத்திருத்தி இருள் நீக்கு.

ரஹஸ்யரத்நாவளியை இதயத்தில் இருத்தினால் ரத்தினத்தின் ஒளியாலே போல இதயத்தின் இருட்டை நீக்கலாம்.

**வாக்கியமுப்பதினால் வகைசெய்து வியாகரித்தோம்
தேக்கி மனத்துள் இதனைத் திணியிருள் நீங்குமினே.
— ரஹஸ்யரத்நாவளி ஹ்ருதயம்.**

கிரந்தத்தின் கடைசியில் புனைந்துள்ள பாசுரங்களில் ஒன்றிது. இதன் அர்த்தம்:

ரஹஸ்யரத்நாவளியில் எண்ணி முப்பது வாக்கியங்கள் இருக்கின்றன. அவற்றை ரஹஸ்யரத்நாவளிஹ்ருதயம் என்கிற ரஹஸ்யக்ரந்தத்தில் நாம் (ஸ்வாமி தேசிகன்) விளக்கினோம். இவற்றை இதயத்தில் தேக்கிக் கொள்ளுங்கள். அடர்ந்த இருட்டு இதனால் நீங்கும்.

இங்கு சொன்ன இருட்டு அறியாமையும் தமோகுணமும். நமக்கு நீதி: இதில் சொன்ன முப்பது கருத்துகளை மனதில் தேக்கிக்கொண்டு, இருளை நீக்கிக்கொள்ளவும்.

458.உடலாவிமருள் முன் போக்கு.

உடலே ஆத்மா என்கிற மருளை முதலில் போக்கிக்கொள்ளு.

முற்பட ப்ரக்ருத்யாத்மப்ரமாதிகள் கழியும்படி தத்வத்ரயத்தை விவேகிக்கவேண்டும்.

– தத்வத்ரயசுளகம்.

முதல் சூர்ணிகையிலேயே பண்ணும் அறிவுரை. இந்த ஸூக்தியின் அர்த்தம்:

ப்ரக்ருதிப்பகுதியான உடலே ஆத்மா என்கிற மருளை நீக்குவதற்காக முதலில் தத்வத்ரயத்தைப் பகுத்துணரவேண்டும்.

தத்வத்ரயமாவது, சேதனன், அசேதனம், ஈஸ்வரன் என்ற மூன்று. அவற்றை விவேகிப்பதாவது, பரஸ்பரம் வாசிகளைப் புரிந்துகொள்ளல்.

459.உறுதுணை குருவின் முதல் நோக்கு.

ஆசார்யனின் ப்ரதமகடாக்ஷத்தைப் பலமாகப் பற்றிக்கொள்ளு.

मन्ये बलं प्रबलदुष्कृतशालिनो मे
त्वन्मूलदेशिककटाक्षनिपातमाद्यम्॥

– ந்யாஸதிலகம்

ந்யாஸதிலகத்தில் உள்ள இந்த ச்லோகப்பாதியின் அர்த்தம் வருமாறு:

ரங்கநாதா! உன் மூலமாகக் கிடைத்துள்ளது ஆசார்யனின் ப்ரதமகடாக்ஷம். அதுவே எனக்குப் பலம் என்று நினைக்கிறேன். வலிய பாவங்களை உடைய எனக்கு அது பலம்.

பாவங்களால் பலஹீனனாகிப்போனவனுக்கும் ஆசார்யகடாக்ஷத்தால் பலம் கிடைக்கிறது. அந்த முதல் அருள் நோக்கைத் தக்கவைத்துக்கொள்ளவேண்டும் என்பது நீதி.

460.உறைவிடம் ஹரிக்குக் குருநாக்கு.

குருவின் நாக்கை ஹயகீர்வனின் ஸிம்ஹாஸநமாகக் கருது.

अध्यासीनतुरङ्गवक्त्रविलसज्जिह्वाग्रसिंहासनात्
आचार्यादिह देवतां समधिकां अन्यां न मन्यामहे ।

- ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்.

பரிஷ்யக்ருத்யாதிகாரத்தில் இறுதியில் இந்த அறிவுரை:

ஆசார்யருடைய நாக்கு நுனியையே ஸிம்ஹாஸநமாகப் பெற்று அதில்
வீற்றிருக்கிறார் பரிமுகப்பெருமான். இத்தகைய ஆசார்யனைக்காட்டிலும்
உயர்ந்ததாக எந்தத் தேவதையையும் கருதமாட்டேன்.

குருவின் நாக்கு நுனியை ஹயக்ரீவனின் ஸிம்ஹாஸநமாகக் கூறியதில் இரண்டு
பொருத்தங்கள் உள்ளன. ஹயக்ரீவரஸாதமான வித்யாவிலாஸம் நாக்கில்லவா
வெளிப்படுகிறது? இது முதல் பொருத்தம். நாக்கிலுள்ள மந்த்ரத்தின் தேவதையாக அவர்
வீற்றிருக்கிறார் என்பது இரண்டாவது பொருத்தம். நீதி: குருவின் திருவாயைப் பரிமுகனின்
ஆலயமாகப் பாவிக்கத் தகும்.

உள்ளத்திருத்தி இருள் நீக்கு.
உடலாவிமருள் முன் போக்கு.
உறுதுணை குருவின் முதல் நோக்கு.
உறைவிடம் ஹரிக்குக் குருநாக்கு.

461.உறக்கம் கோவிலில் போடாதே.

கோவிலுக்குள் தூங்கக்கூடாது.

पादौ प्रसार्य मद्गोहे शेरते ये नराधमाः ।
लालां विसृज्य चोच्छ्रष्टां तेषां पापफलं शृणु ।
तोयहीनेऽतिरौद्रे च वने वै शून्यवृक्षताम् ।
जायन्ते सप्तजन्मानि । इति श्रीवराहपुराणे ।

-ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரகஷா.

முப்பத்திரண்டு அபசாரங்களுள் இதுவுமொன்று. வராஹபகவான் பூமிப்பிராட்டிக்கு அருளும்
வார்த்தை இது:

என்னுடைய ஆலயத்தில் கால்களை நீட்டிக்கொண்டும், எச்சில்
ஒழுகவிட்டுக்கொண்டும் படுத்துக்கொள்ளும் கீழ்மக்களுக்குக் கிடைக்கும்

பாவப்பலனைக்கேள். நீரில்லாத கொடுங்காட்டிலே பட்டமரமாக ஏழு பிறவிகளைப் பெறுவார்கள். என்று வராஹபுராணத்தில்.

கோவிலில் படுப்பானேன்? கோர்ப்பிறவி எடுப்பானேன்?

462.உளமே நினை நில் ஓடாதே.

மனதை விளித்தேனும் (அழைத்தாவது) நிலைநிறுத்தி ஓடாதிருக்கப்பண்ணு.

வினைவிடுத்து விண்ணவரோடு ஒன்ற விரைகின்றார்
நினைவுடைத்தாய் நீ மனமே நில்லு.

— ரஹஸ்யத்ரயசுளகம்.

இது சரமச்லோகாதிகாரத்தின் முகப்புப் பாசுரத்தின் பின்பாதி. இதன் அர்த்தம்:

மனமே! பகவான் ஸர்வபாபங்களிலிருந்தும் விடுவித்து நித்யஸூரிகளுடன் ஒன்றாக்க விரைகின்றார். (ஸர்வபாபேயோ மோகஷயிஷ்யாமி என்று) அவர் பாசுரம் உன் நினைவிலிருக்கும். ஆகையால் நீ அலைபாயாமலும் கவலையில்லாமலும், நில்லு.

வேறு விஷயங்களுக்கு ஓடவேண்டிய அவசியமில்லாததால் ஒரே இடத்தில் நில்லு. பதட்டமடைய அவசியமில்லாததால் உறுதியாக நில்லு.

463.உலகீர் விலகுக கூடாதே.

உலகத்தாரோடு கூடவேண்டாம். பொருளிலும் இன்பத்திலும் குறிகொண்ட உலகத்தாரிடமிருந்து விலகுக.

अद्यप्रभृति हे लोका यूयं यूयं वयं वयम् ।

अर्थकामपरा यूयं नारायणपरा वयम् ।

नास्ति सङ्गतिरस्माकं युष्माकं च परस्परम् ॥

—ஸ்தோத்ரபாஷ்யம்

இதராவஸதேஷு மாஸ்ம பூத் என்றவிடத்து வ்யாக்யானத்தில் இந்த மேற்கோள். இதன் அர்த்தம்:

உலகீரே! இன்றுமுதல் நீங்கள் நீங்களே, நாங்கள் நாங்களே. பொருள் நாட்டமும் இன்பநாட்டமும் கொண்டவர்கள் நீங்கள். நாராயணனே குறியானவர்கள் நாங்கள். உங்களுக்கும் எங்களுக்கும் பரஸ்பரம் தொடர்பே கிடையாது.

தொடர்பு வைத்துக்கொண்டால் சீரழிவது நாராயணபரான நாங்களே. ஒரு ஸம்பந்தமும் வைத்துக்கொள்ளாமலிருந்தால் தான் நாங்கள் கடைத்தேற முடியும். லோகா: என்றதன் கருத்து, உலகில் பெரும்பாலானவர் அர்த்தகாமபரர்கள் என்பதும், பெரும்பாலானவரிடமிருந்து நாம் விலகவேண்டியுள்ளது என்பதுமாம்.

464.உள்ளதை வெளியில் தேடாதே.

உள்ளே அந்தர்யாமியாக இருக்கும் வஸ்துவை வெளியில் தேடாதே.

पश्यन्ति उपर्युपरि सञ्चरतामदृश्यम्
मायानिगूढमनपाय महानिधिं त्वाम् ।

– வரதராஜபஞ்சாயாத்.

வீட்டுக்குள்ளே இருக்கும் வஸ்துவை வீதிவெளியில் தேடலாமோ? இந்தப்பாதி ம்லோகத்தின் அர்த்தம்:

மேலே மேலே ஸஞ்சரிப்பவர்களுக்கும் காணலாகாதவன் நீ. மாயையால் மறைந்துள்ளவன். அழியாத மஹாநிதி. உன்னை உட்கண்ணால் பார்க்கிறார்கள் (உன்னருளால் தனிப்பார்வை பெற்றவர்கள்).

கடந்த நாலு பத்திகளில் பண்ணக்கூடாததாகச் சொன்ன நாலு எவையென்றால்:

உறக்கம் கோவிலில் போடாதே.
உளமே நினை நில் ஓடாதே.
உலகீர் விலகுக கூடாதே.
உள்ளதை வெளியில் தேடாதே.

465.உதிரம் தொடுவதைத் தவிர்த்து விடு.

ரத்தத்தைத் தொடாதே.

प्रमादादपि कीलालं यः स्पृशेद्वैष्णवो नरः ।
उपचारशतेनापि न क्षमामि वसुन्धरे ।
एवं भगवन्मन्दिरे सावधानः परिहृतापचारः ।

– பாஞ்சராத்ரரக்ஷா.

வராஹநயினார் பூமிப்பிராட்டியிடம் கூறியதை மேற்கோள் காட்டி வழங்கிய நீதி:

“கவனக்குறைவால் கூட எந்த மனிதன் வைஷ்ணவனாக இருந்தும், ரத்தத்தைத் தொடுகிறானோ, அவனை நூற்றுக்கணக்கான உபசாரங்கள் பண்ணினாலும் மன்னிக்கமாட்டேன், பூதேவியே” இவ்வாறிருப்பதால், பெருமாள் கோவிலில் கவனத்துடன் அபசாரங்களை விலக்கவேண்டும்.

கஷுத்ரதேவதைகளின் கோவில்களிலே கிடாவெட்டல், ரத்தம் அர்ப்பித்தல், என்று எத்தனையோ நடைபெறலாம். ஆனால் திருமாலின் திருக்கோவில்களில் வரும் வைஷ்ணவர்கள் ரத்தத்தைத் தொடவே கூடாது. தொட்டுவிட்டு, மலர்களும் தூபமும், பிறபலவும் ஸமர்ப்பித்தாலும், பெருமாள் உகக்கமாட்டார்.

466.உதும்பரம் உணவில் விலக்கிவிடு.

அத்திப்பழத்தைச் சாப்பிடக்கூடாது.

उदुम्बरं न खादेत् - - -

இத்யாதிகளாலே நிஷித்தமானவையெல்லாம்

- ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்.

பரமபாகவதோத்தமன் தொட்டாலே சுத்தி என்றது வாஸ்தவம் தான். நிஷித்த வஸ்துக்களை அவன் தொட்டால் நாம் சாப்பிடலாம் என்று அதற்கு தாத்பர்யம் சொல்லக்கூடாது. பாகவதமஹிமையை அதிவாதமாகப் பண்ணக்கூடாது என்கிறார் ப்ரபாவ-வ்யவஸ்தாதிகாரத்தில். மஹாபாரதத்திலிருந்து மேற்கோள்.

”அத்திக்காயைச் சாப்பிடவே கூடாது”. இது முதலான நிஷித்தங்களெல்லாம் (பாகவதஸ்பர்ஸத்தால் தூய்மை அடையாது).

ஸ்வாமி தேசிகனின் காலத்திலேயே சிலர் பாகவதமகிமையைச் சாக்காகக்கொண்டு சாத்திரவரைமுறைகளை மீறலாம் என்று வாதித்து வந்தார்கள்; இன்றளவும் வாதிக்கிறார்கள். அவர்களைக் கண்டிக்கிறார். எத்தனையோ ஆஹாரநிஷித்தங்களை ஸப்ரமாணமாக அடுக்குகிறார். அதில் முதன்முதலாக அத்திக்காயைச் சொல்கிறாரே, அதென்ன அவ்வளவு கெட்டதா? என்றால் வேறு காரணங்கள் இருக்கலாம். அத்திப்பழம் உடம்புக்கு நல்லதென்று சில மருத்துவக் குறிப்புகளைக்காட்டி, இந்நாட்களிலும் கடைகளில் மற்ற உலர்பழங்களுடன் கூட விற்கிறார்கள். இப்படி வைத்யரஸஸ்தர்ம ஒருபக்கம் இருக்க, வேதச்சடங்குகள் அறிந்த ஸ்ரௌத வித்வான்களும் அத்தியை உயர்த்திப்பேசுகிறார்கள். வேள்விகளில் அத்திமரத்தை உயர்த்திக்கூறியது வாஸ்தவம் தான். இதனால் அத்திக்காய் உண்ணத்தக்கதாகும் என்று சில வித்வான்களும் மருள்வதுண்டு. ஆகையால் அதைத் தனியாகவும் முதலாகவும் நிஷேதிக்கவேண்டும் என்று தேசிகன் திருவுள்ளம் போலும். சாப்பிட நிஷித்தமானாலும் உதும்பரத்தின் மற்ற பெருமைகளுக்குக் குறையில்லை.

467.உடைமையில் உறவில் உரிமை விடு.

உன் சொத்திலும் உறவுக்காரர்களிலும் உரிமை கொண்டாடாதே.

महाबलान् महावीर्यान् अनन्तधनसञ्चयान् ।

गतान् कालेन महता कथाशेषान्नराधिपान् ॥

श्रुत्वा न पुत्रदारादौ गृहक्षेत्रादिकेऽपि वा ।

द्रव्यादौ वा कृतप्रज्ञो ममत्वं कुरुते नरः ॥ - - -

இத்யாதி ப்ரமாணங்களாலே

—ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்.

மோகஷத்தில் நாட்டம் வருவதற்குக் காரணமான வைராக்யம் எப்படி வரும் என்பது பற்றி விஷ்ணுபுராணத்து மேற்கோள் காட்டிப் பேசுகிறார். இதன் அர்த்தம்:

மஹாபலசாலிகளும், மஹாவீர்யசாலிகளும், ஏராளமான பணத்தைக் குவித்துக் கொண்டவர்களும், ஆன பேரரசர்களெல்லாம் என்றைக்கோ காலவசமாகிப் போய்ச்சேர்ந்தார்கள். இதைக் கேட்டு, அறிவுள்ளவன் எவனும் மனைவி மக்களிடமும் வீடுநிலங்களிலும் தன்னதென்று உரிமைப்பாசம் வைப்பதில்லை.

மஹாபராக்கரமராலிகளில் எவருமே தங்களோடு இவற்றை எடுத்துப் போகமுடியவில்லையே. நமக்கு மட்டும் இவை எத்தனை நாள் சாச்வதம் என்று எண்ணிப்பார்ப்பதற்கான அறிவுள்ளவன், என் வீடு, என் மகன், என்று மமத்வம் கொள்வானோ? உரிமை இருந்தாலும் அதைப் பாராட்டுவானோ?

468.உயர்ந்தும் குனிந்தே பழத்தை எடு.

வாழ்வில் உயர்ந்தவர்களும் பகவானிடம் பணிந்து தான் பயன்பெறமுடியும்.

श्रीमद्गृध्रसरस्तीर पारिजातमुपास्महे ।

यत्र तुङ्गैरतुङ्गैश्च प्रणतैर्गृह्यते फलम् ॥

—பரமார்த்தஸ்துதி.

இந்த ஸ்தோத்ரத்தின் முதல் ச்லோகம். இதன் அர்த்தம்:

ஐடாயுபுஷ்கரிணிக்கரையில் பாரிஜாதமரம் போல இருக்கிறான் பகவான். இங்கே உயர்ந்தவர்களானாலும் சரி, குள்ளமானவர்கள் ஆனாலும் சரி, குனிந்தால் தான் பழம் (பலன்) கிடைக்கும்.

வேறொரு உயரமான மரத்தில் பழம் பறிக்கப் போனால், குள்ளமானவர்கள் தொரடு கொண்டு போய்ப் பறிக்கலாம்; உயரமானவர்கள் நிமிர்ந்து கையால் பறிக்கலாம். ஆனால் இந்தக் கற்பகத்தரு வேறு மாதிரி. திருப்புக்குழி விஜயராகவப்பெருமாள் என்ற உயர்ந்த வருஷம், மற்ற பல உயரமான மரங்களைப்போல, நீர்நிலைக்கரையில் இருந்து நெடிது வளர்ந்துள்ளது ; ஆனாலும் விசித்ரமாக இருக்கிறது. இதிலிருந்து பழம் பறிக்கப்போனால், (அதாவது பலனடைய வேண்டுமானால்), உயரமானவர்களும் குள்ளமானவர்களும், யாராக இருந்தாலும், பணிவுடன் குனியவேண்டி யிருக்கிறது. (சரணாகதி தீபிகையில் உள்ள ஒரு ச்லோகத்துடன் சேர்த்துப் பார்த்தால், வேறு அர்த்தமும் தொனிக்கிறது. துங்கர்கள் என்ற பக்தியோக நிஷ்டர்களும், அதுங்கர்கள் என்ற சரணாகதி நிஷ்டர்களும், பகவானை வணங்கி யாகவேண்டும்.) நீதி: பெருமாள் ஸந்தியில் தலை தாழ்த்திப் பயன் பெறு.

கடந்த நாலு நீதிகளின் சுருக்கம் வருமாறு:

உதிரம் தொடுவதைத் தவிர்த்து விடு.
உதும்பரம் உணவில் விலக்கி விடு.
உடைமையில் உறவில் உரிமை விடு.
உயர்ந்தும் குனிந்தே பழத்தை எடு.

469.உறக்கமும் விழிப்பும் உசிதம் கொள்.

அதிகம் தூங்கினாலும் தப்பு. மிகக்குறைவாய்த் தூங்கினாலும் தப்பு.

न्यूनाधिकादिसमस्तदोषराहित्यं युक्तशब्देनाभिप्रेतम् ।

- தாற்பார்யசந்த்ரிகா.

யுத்தஸ்வப்நாவபோதஸ்ய என்பது பகவத்கீதையின் மூலவாக்யம். மிதஸ்வப்நாவபோதஸ்ய என்று கீதாபாஷ்யம். அவ்விடத்தில் தாற்பார்யசந்த்ரிகாவாக்யம் இது:

குறைவாய் இருத்தல், கூடுதலாய் இருத்தல், முதலிய தோஷங்கள் எதுவும் இல்லாமை யுத்த என்ற பதத்தின் கருத்து.

அதிகம் தூங்கினாலும் தப்பு. மிகக்குறைவாய்த் தூங்கினாலும் ஆரோக்கியம் பாதிக்கப்படும். சரியான காலம் தூங்கவேண்டும். உறங்கும் நேரமும் விழித்திருக்கும் நேரமும் தக்கபடி இருக்கவேண்டும். இவ்விடத்தில் சில விமர்சகர்கள் உரையாசிரியர்களைக் குறைகூற இடமுண்டு. தகுந்த என்ற மூலத்துப் பதத்துக்கு, குறைந்த என்று ராமானுஜர் அர்த்தம் சொல்லலாமா? குறைந்த என்று ராமானுஜர் இட்ட பதத்துக்கு, குறைவும் கூடுதலும் இல்லாத என்று தேசிகர் அர்த்தம் சொல்லலாமா? இருவருமே தப்பாக உரை எழுதியதாகாதா? என்று

ஆட்சேபிக்கக்கூடும். நம் ஆசார்யர்கள் மூலத்தைத் திரித்து உரையெழுதுவது ஒருபோதுமே கிடையாது. நாம் கவனத்துடன் இந்த வரிகளை ஸேவிக்க வேண்டும். மிதமான என்பதற்கு (குறைந்த என்ற அர்த்தமும் வழக்காற்றில் இருந்தாலும்), அளவான என்று அர்த்தம். மேலும், அது உறக்கம், விழிப்பு, என்ற இரண்டுக்கும் அடைமொழியாகத் தரப்பட்டுள்ளது. தூக்கம் குறைந்தால், விழித்திருக்கும் நேரம் கூடும்; விழிப்புநேரம் குறைந்தால் தூங்கும் நேரம் அதிகமாகும்; இரண்டுமே மிதமாக இருக்கட்டும் என்கிறது கீதாபாஷ்யம். இதையே தாத்பர்யசந்த்ரிகை கூறும்போது எந்த ஒன்றுமே கூடுதலாகவோ குறைவாகவோ கூடாது என்கிறது. ஆகையால் இவ்விடத்தில் மூன்று ஆசார்யர்களும் (கிருஷ்ணன், ராமானுஜர், தேசிகன், என்ற மூவரும்), ஒன்றையே தான் சொல்லியிருக்கிறார்கள். நீண்ட நேரம் தூங்குவது எப்படிக்கூடாதோ, அப்படியே மிகக்குறைந்த நேரத் தூக்கமும் உடம்புக்காகாது. இதனால் யோகம் கெட்டுப்போகும். எவ்வளவு நேரம் தூங்குவது உடலுக்கு உசிதமோ (யுக்தம் என்கிற பதத்துக்கு உசிதம் என்று அர்த்தம்), அவ்வளவு நேரம் தூங்கவும். மற்ற நூல்களில், இரவில் இரண்டு யாமங்கள் (ஆறு மணி நேரம்) தூங்கலாம் என்றது, தோராயக்கணக்கே. யுக்தமான அளவு தூங்குவது நல்லது.

470.உலகளப்படி நீர் தாங்கிக்கொள்.

கங்காஜலத்தால் தலையை நனைத்துக் கொள்ளு.

सत्कुर्वतां तव पदं चतुराननत्वम्
पादोदकं च शिरसा वहतां शिवत्वम् ।
एकत्र विक्रमणकर्मणि तद्द्वयं ते
देहल्यधीश युगपत्प्रथितं पृथिव्याम् ॥

– தேஹஸீபஸ்துதி.

இரண்டு பதங்களில் இரட்டைப்பொருள் நயத்துடன் கூறிய இரண்டு நீதிகளில் இதுவொன்று.

உன்னுடைய திருவடியைப் பூஜிப்பவர்கள் சதுராநநர் (1.கெட்டிக்கார வாக்குள்ளவர். 2.நான்முகன்) ஆவர்; உன் திருவடி ஜலத்தைத் தலையால் தாங்குபவர்க்கு ஸிவத்வம் (1. மாங்களயம் 2.சிவனானமை) உண்டாகும். நீ உலகளந்த நிகழ்ச்சியில் இவ்விரண்டும் உலகில் ஒரே சமயத்தில் ப்ரஸித்தி பெற்றன.

இங்கு சொன்ன இரண்டு நீதிகளில் இரண்டாவது: உலகளந்தபிரானின் அடிநீர் இருக்கிறதே கங்காஜலம், அதைத் தலையில் தாங்கினால், ப்ரோக்ஷித்துக்கொண்டால், மாங்களங்கள் உண்டாகும். ஸிவபதத்தின் இரட்டை அர்த்தம் வாயிலாக, சிவனால் நிரூபிக்கப்பட்ட உண்மை இது.

471.உளத்தால் புலன்களை அடக்கிக்கொள்.

வெளிப்புலன்கள் ஐந்தையும் உட்புலனான மனதால் அடக்கிக்கொள்ளு.

सर्वस्माद्विषयादिति । उपरम्य । बाह्यलाभार्थं मानसमुद्योगं वारयित्वेत्यर्थः ।

– தாத்பர்யசந்த்ரிகா.

மநஸைவேந்த்ரியக்ராமம் விநியம்ய என்று பகவத்கீதையில் மூலவரி. மனசாலே வெளிப்புலன்களை எப்படி கட்ட முடியும்? கயிற்றால் போலவா? என்று கேட்டால் விடையிறுக்கிறார்:

இந்த்ரியங்களுக்கு விஷயங்கள் கிடைப்பதற்காக மனசும் செயல்படுவதைத் தடுத்து என்று கருத்து.

மனதும் சேர்ந்தால் தானே புலனின்பம் கிடைக்கும்? மனது ஈடுபடாதொழிந்தால், புலன்கள் கட்டிப்போட்டவையாகும். இந்தவிதத்தில் மனதால் புலன்களைக் கட்ட முடியும்.

472.உறங்குமுன் மாதவன் ஸ்மரித்துக்கொள்.

தூங்கப்போகும்போது மாதவனை நினைத்துக்கொள்ளு.

श्रीविष्णुधर्मे भगवता शौनकेन उक्तम् ।

उत्तिष्ठन्स्वित्तय हरिम् व्रजंस्वित्तय केशवम् ।

भुञ्जंस्वित्तय गोविन्दं स्वपंस्वित्तय माधवम् ॥

– பாஞ்சராத்த்ரக்ஷா.

நாலு விதமாகப் பெருமானை தியானிக்கவேண்டும்.

ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மம் என்ற கிரந்தத்தில் ஸௌநக பகவான் சொன்னது: எழுந்தவுடன் ஹரியை ஸ்மரி. போகும்போது கேசவனை ஸ்மரி. சாப்பிடும்போது கோவிந்தனை ஸ்மரி. தூங்கும்போது மாதவனை ஸ்மரி.

ஒரே பகவானுக்குப் பல திருநாமங்கள், பல உருவங்கள். நாம் வெவ்வேறு காரியங்களைப் பண்ணும்போது வெவ்வேறு விதமாகப் பகவத் த்யாநம் பண்ணவேண்டுமே. தூங்கப்போகுமுன் பாற்கடற்பள்ளியான் மாதவனை ஸ்மரிக்கவேண்டும். க்ஷீரஸாகர என்று தொடங்கும் ச்லோகம் சொல்வது பெரியோர்களின் வழக்கத்தில் இருக்கிறது. அது மாதவாய மதுவித்விஷே நம: என்று முடிகிறது.

இப்போது கூறிய நாலு நீதிகளின் சுருக்கம் வருமாறு:

- உறக்கமும் விழிப்பும் உசிதம் கொள்.
- உலகளப்படி நீர் தாங்கிக்கொள்.
- உளத்தால் புலன்களை அடக்கிக்கொள்.
- உறங்குமுன் மாதவன் ஸ்மரித்துக்கொள்.

473.உடைந்தும் வணங்காதிருக்காதே.

உடலே உடைந்து போனாலும் ஒருவனையும் வணங்கமாட்டேன் என்ற ராவணன் போல் இருக்காதே.

ईश्वरोहम्, न नमेयं हि कस्यचित्,

என்னும் தூர்வாஸனையைத் தூரீகரித்து

— உபகாரஸங்க்ரஹம்

பகவான் நமக்குப் பண்ணியுள்ள உபகாரங்களில் பதினேழாவதாக அருளியது இது:

”நானே ஈயர்வரன்”, ”நான் யாருக்கும் வணங்கமாட்டேன்” என்ற கெட்ட மனோபாவத்தை விலக்கி, நமக்குப் பணிவென்னும் பண்பைத் தந்தருளியதும்.

”நான் ஆளுமை கொண்டவன்; நான் இன்பறுபவன்; நான் சாதனை படைப்பவன்; நான் பலசாலி; நான் சுகி” என்றெல்லாம் எண்ணுவது அஸுரஸ்வபாவம் என்கிறது பகவத்கீதை. ”நான் இரண்டாகப் பிளவுபட்டாலும் எவனையும் வணங்கமாட்டேன்; இது என் ஸஹஜதோஷம்” என்கிறான் ராவணன் ராமாயணத்தில். இத்தகைய எண்ணங்கள் தூர்வாஸனைகள். இவை நம்மை அண்டாதவாறு பகவான் உபகாரம் பண்ணியிருக்கிறான். ஆகையால் வணங்குவது, கேட்டறிவது, தொண்டு செய்வது, முதலிய உபகாரங்களை நாம் பண்ணவேண்டும்.

474.உய்வழி அடிமை மறக்காதே.

தாஸ்யமே நமக்கு உஜ்ஜீவனோபாயம் என்பதை மறக்கக்கூடாது.

स्वोज्जीवनेच्छा यदि ते स्वसत्तायां स्पृहा यदि ।

आत्मदास्यं हरेस्साम्यं स्वभावं च सदा स्मर ॥ என்றதுவும்.

—ரஹஸ்யத்ரயஸாரம், ஸாத்யோபாய போதநாதிகாரம்.

இதை ப்ரபத்திக்கு எதிர்வாதமாக ஒருவன் கூறுவதாக வைத்தாலும், விஷ்ணு தத்வத்தில் உள்ள இந்த ச்லோகத்தின் கருத்தில் கட்சிபேதம் கிடையாது.

உனக்கு ஸ்வயம் உய்யவேண்டும் என்ற விருப்பம் இருந்தால், தான் இருப்பு பெறவேண்டும் என்ற ஆசை இருந்தால், தன் அடிமையையும், ஹரியின் ஸ்வாமி த்வத்தையும், இயல்பானதை எப்போதும் எண்ணியிரு என்று சொன்னதும்.

இதை என்றுமே மறப்பதற்கில்லை, ஸதா ஸ்மரிக்கவேண்டும். இயல்பாகவே நாமெல்லோரும் ஹரிதாஸர்கள். அவன் நமக்கு ஸ்வாமி. இதை மறந்தால் உஜ்ஜீவனமே கிடையாது; ஸத்தையே பாழ்ப்படும்.

475.உலகம் புல் போல்; மதிக்காதே.

ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவனுக்கு உலகம் புல்போன்ற மதிப்பற்ற வஸ்து.

निदर्शनविवक्षया चोच्यते -

तृणं नारी विरक्तस्य तृणं शूरस्य जीवितम् ।

तृणं ब्रह्मविदो विश्वं निस्पृहस्य नृपस्तृणम् ॥ इति ।

- ஸ்தோத்ரபாஷ்யம்.

த்ருணீக்ருதாநுத்தமபுக்தி என்ற பதத்துக்கு வ்யாக்கியானத்தில் இந்த அறிவுரை.

எடுத்துக்காட்டைக் கூறக்கருதி இது சொல்லப்படுகிறது.

பற்றற்றவனுக்குப் பெண்டு புல்லைப்போல்.

வீரகுரனுக்கு உயிரே புல்லைப்போல்.

ப்ரஹ்மஜ்ஞானிக்குப் பிரபஞ்சமே புல்லைப்போல்.

விருப்பங்கள் அற்றவனுக்கு அரசன் புல்லைப் போல். என்று.

வைராக்யம் உள்ளவன் பெண்ணினத்தை மதிப்பதில்லை. போர்க்களத்து வீரன் தன் உயிரையே மதிப்பதில்லை. கடவுளை அறிந்தவன் உலகத்தை மதிப்பதில்லை. எதையும் வேண்டாதவன் அரசனை மதிப்பதில்லை. ஏனென்றால், பயனற்ற பொருள்களை ஏன் மதிக்கவேண்டும்?

476.உணராதாரை அசைக்காதே.

அறிந்துகொள்ளும் திறமை இல்லாதவரிடம் வேறோர் ஆசாரத்தால் நம்பிக்கையில் ஆட்டம் காணும்படி பண்ணாதே.

ते किल मन्दा इति । स्वयं मन्दत्वात् श्रेष्ठजनाचारानुवर्तिनः ।

मन्दत्वं चात्र स्वयं आचारनिर्णयापाटवं विवक्षितम् ।

अकृत्स्नवित्त्वफलितं विचालनीयत्वकारणं अधैर्यलक्षणं अल्पत्वं वा ।

- தாத்பர்யசந்த்ரிகா.

பகவத்கீதையில் மூன்றாம் அத்தியாயத்தில் “தாந் அக்ருத்ஸ்நவிதோ மந்தாந் க்ருத்ஸ்நவித் ந விசாலயேத்” என்ற வரிக்கு பாஷ்யத்துக்கான உரையில்.

அவர்கள் மந்தர்கள் அன்றோ என்று. தாம் மந்தர்கள் ஆனபடியால் பெரியோரின் ஒழுக்கத்தைப் பின்பற்றுபவர்கள். இங்கே மந்தத்தன்மை என்பது, தானே சரியான ஆசாரத்தை நிர்ணயம் பண்ணிக்கொள்ளும் திறனில்லாமை ஆகும். அல்லது முழு அறிவில்லாமையின் விளைவாய், ஆட்டம் காணக்கூடிய தன்மைக்குக் காரணமாயுள்ள உறுதியின்மை ஆகும்.

தன்னைப் பின்பற்றக்கூடியவர்களுக்கு எது நல்ல ஆசாரமோ அதைத் தானும் அனுஷ்டிக்க வேண்டும் ஒவ்வொரு ச்ரேஷ்டனும். தனக்கு எது நல்லதோ அதை மட்டும் அனுஷ்டித்தால் போதாது. அறியாமல் அனுஸரிப்பவர்களை அசைக்கக்கூடாது. அவர்களது வழியிலேயே அவர்களுக்கு நன்மை பண்ணவேண்டும்.

இதுவரை பார்த்த நாலு நீதிகளின் சுருக்கம் வருமாறு:

- உடைந்தும் வணங்காதிருக்காதே.
- உய்வழி அடிமை மறக்காதே.
- உலகம் புல் போல்; மதிக்காதே.
- உணராதாரை அசைக்காதே.

477.உந்துதல் இல்லார்க்கு உரைக்காதே.

அறிந்து கொள்ளும் அவா இல்லாதவர்களுக்கு உபதேசம் பண்ணக்கூடாது.

ஆகாங்கை இன்றியிருக்கச் செய்தே சொன்னால் சிஷ்யபுத்தியில் ப்ரதிஷ்டிதம் ஆகாது என்றும் தெளிவித்தபடி.

– ஸம்ப்ரதாய பரிசுத்தி.

ஆளவந்தாருக்குப் பால்யத்தில் நாதமுனிகள் ஏன் தாமே உபதேசிக்கவில்லை என்பதற்கு மூன்று காரணங்கள் சொல்கிறார். அவற்றுள் ஒன்றின் மூலம் நமக்கு இந்த நீதி:

சிஷ்யனுக்குக் கற்கும் அவா ஓர் உந்துதலாக எழுந்தபிறகு தான் மறைபொருள் களைக் கற்பிக்கவேண்டும். அதற்கு முன்பே கற்பித்தால் சிஷ்யனின் புத்தியில் நிலைபெறாது.

இது நமக்கும் கண்கூடு. எந்தெந்த விஷயங்களை ஆர்வத்துடன் கற்கிறோமோ அவை மூளையில் நன்றாகப் பதிகின்றன. ஆகையால் அவா மேலெழுந்தவர்களுக்கு மட்டுமே உயரிய கிரந்தங்களைக் கற்பிக்கலாம். ஏதோ சடங்குக்குப் போல, கடமைக்கு மட்டும் போல, காலக்ஷேபம் சொல்வது கூடாது. நம் பூர்வர்களின் ஐதிஹ்யங்களில், கேட்கும் உந்துதல் வரும்

வரை தள்ளிப்போடுவதும், இந்த அவாவை எழுப்புவதற்காக நடவடிக்கைகள் எடுப்பதும், நிறைய கேள்விப்படுகிறோம்.

478.உளதென்றிறுமாந்திருக்காதே.

(உன்னைக்காட்டிலும் ஏழ்மை அதிகம் உள்ளாரோடு ஒப்பிடுகையில்) உனக்குச் செல்வம் இருப்பதால் கர்வம் அடையாதே.

**“உளதென்றிறுமாவார்” என்றும் சொல்கிறபடியே ஹர்ஷ ஷோகங்கள் அற்று
– ரஹஸ்யத்ரயஸாரம், ஸ்வநிஷ்டாபிஜ்ஞாநாதிகாரம்.**

புருஷார்த்தநிஷ்டையின் அடையாளங்களில் ஒன்றாக இது.

இரண்டாம் திருவந்தாதிப்பாசுரம் ஒன்றில் “உளதென்றிறுமாவார் உண்டில்லையென்று தளர்தல் அதனருகும் சாரார்” என்றுள்ளது. இதற்கார்த்தம்: செல்வம் இருக்கிறது என்று கர்வப்படமாட்டார்கள். வறுமை வாய்த்ததால் தளர்ச்சி அடையவும் மாட்டார்கள், என்பதாம். அதன்படியே மகிழ்ச்சியையும் சோகத்தையும் விடுவது புருஷார்த்தநிஷ்டைக்கு ஓர் அடையாளமாம்.

இந்த அதிகாரத்தில் ஸ்வரூபநிஷ்டை, உபாயநிஷ்டை, புருஷார்த்தநிஷ்டை, என்ற மூன்றுக்கும் அடையாளங்களை அருளிச் செய்துள்ளார். அதில் மூன்றாவது இப்போது. நமக்குப் பரமபுருஷார்த்தம் கைங்கர்யம். அதில் மட்டுமே ருசி பெற்றவர்களுக்கு, செல்வத்தில் உவகையோ வறுமையில் கவலையோ பாதிக்காது.

479.உத்தமதர்மம் மறுக்காதே.

சில உத்தம தர்மங்களை, இவை தர்மங்களே இல்லை என்று சிலர் மறுக்கிறார்களே, அது கூடாது.

अयं तु परमो धर्मो यद्योगेनात्मदर्शनम् । - - -

सर्वेषामेव धर्माणां उत्तमो वैष्णवो विधिः - - -

இத்யாதிகளிலே பரமதர்மங்களாக ப்ரஸித்தங்களான நிவ்ருத்தி தர்மங்களைத் தர்மங்களல்லவென்றால், கைமுதிக ந்யாயத்தாலே ப்ரவ்ருத்தி தர்மங்களும் தர்மங்களன்றிக்கே ஸர்வ ஷாஸ்த்ரங்களுக்கும் ப்ராமாண்யம் இல்லாதபடியாய்

– ரஹஸ்யத்ரயஸாரம், ஸாத்த்யோபாய ஸோதநாதிகாரம்.

உபாஸனம் (பக்தியோகம்) தர்மமேயன்று என்று வாதிப்பாரைக் கண்டிக்கிறார்.

ஒரு ஸ்ம்ருதிவாக்யம் சொல்கிறது ”எல்லாத் தர்மங்களுக்குள்ளும் பரமமான தர்மம் யோகம் மூலமாக ஆத்மஸாக்ஷாத்காரம் பண்ணுவது” என்று. இந்த உபாஸனம் என்கிற தர்மத்தையே தர்மம் அன்று என்று சொல்லத் துணிந்தால், மற்ற (ஸத்யம், தானம் முதலிய) தர்மங்களைப் பற்றிக் கேட்பானேன்? வைஷ்ணவவிதியை உத்தம தர்மமாகக் கூறும் மஹாபாரதவசனத்தை மட்டும் ஏற்பானேன்? (நம்மிஷ்டப்படி) ஸாஸ்த்ரங்களிலிருந்து தேர்வு செய்து கொள்ளலாமா? எல்லா ஸாஸ்த்ரங்களுமே ப்ரமாணமில்லாமல் போகுமே?

அதனால் எல்லா வசனங்களையும் ஏற்போம். உபாஸனமும் பரமதர்மமே என்போம்.

480.உடல்முடி வெட்டியிழுக்காதே.

உடலையும் தலையையும் பிரிப்பது தகாது. அது போல வேதத்திலும். பூர்வமீமாம்ஸையையும் உத்தரமீமாம்ஸையையும் வெவ்வேறு ஸாஸ்த்ரங்களாக வெட்டுவது கூடாது.

श्रुति किरीट शरीर विकृष्टिकृत्
मलिन वृत्ति मलिम्लुचवृत्तिभिः ।
विघटितामिव विंशतिलक्षणीम्
यतिपतेरिति नीतिरजीघटत् ॥

- தத்வலகா.

ஐகஸாஸ்த்ரய ஸமர்த்தனம் என்கிற ஸ்ரீபாஷ்யப் பகுதியை இவ்வாறு ப்ரஸம்ஸிக்கிறார்.

ஸ்ருதி என்பவளுக்கு தலைப்பகுதியையும் உடற்பகுதியையும் வெட்டுகிற பாவத் தொழில்காரர்களாலே வெட்டி இழுக்கப்பட்ட விம்ஸதிலக்ஷணீ என்ற பூர்வோத்தர மீமாம்ஸா ஸாஸ்த்ரத்தை இவ்விதமாக ராமானுஜருடைய நீதி (நியாயம்) ஒட்ட வைத்தது.

முதல் பதினாறு அத்தியாயங்கள் ஜைமினியின் பூர்வமீமாம்ஸை என்றும், கடைசி நாலு அத்தியாயங்கள் பாதராயணரின் உத்தரமீமாம்ஸை என்றும் இரு சாராரும் ஒப்புக்கொள்கின்றோம். ஆனாலும் இரண்டும் சேர்த்து இருபது அத்தியாயங்கள் கொண்ட மீமாம்ஸை என்பது ஒரே ஸாஸ்த்ரம் என்பது நமது ஸம்ப்ரதாயம். வெவ்வேறு என்பது அத்வைதிகளின் கொள்கை.

வேதத்தின் உபநிஷத்பாகத்தை தலை என்பது வழக்கம். (இரு சாராரிடத்தும் இவ்வழக்காறு உண்டு.) அதன்படி பார்த்தால் தலையையும் உடலையும் வெட்டவிடாமல் சேர்த்து வைக்கிறது ராமானுஜரின் நீதி. இது வேதத்துக்குப் பண்ணும் உயர்ந்த திருப்பணியாயிற்றே. நீதி: வேதமீ மாம்ஸையை இரு கூறாக வெட்டாதே. இரு பாகங்கள் இருந்தாலும், ஒன்றாகச் சேர்த்துக்கொள்.

கடந்த நாலு நீதிகளின் சுருக்கம் வருமாறு:

- உந்துதல் இல்லார்க் குரைக்காதே.
- உளதென்றிறுமாந்திருக்காதே.
- உத்தம தர்மம் மறுக்காதே.
- உடல்முடி வெட்டியிழுக்காதே.

481. உமி மயிர் சாம்பலில் நிற்காதே.

உமி மயிர் சாம்பல் வஸ்துக்கள் அசுத்தமானவை. தூய்மையைக் கெடுக்கும்.

अशुद्धत्वमेव हि भस्मनः प्रतीतम् । यथोक्तं गौतमेन -
 न भस्म केश तुष कपाल अमेध्यानि अधितिष्ठेत् इति ।
 उक्तं चापस्तम्बेन - भस्मतुषाधिष्ठानं पदा पादस्य प्रक्षाळनम् ।
 अधिष्ठानं च वर्जयेत् । इति ।
 एवमन्यत्रापि ।

— ஸச்சரித்ரரக்ஷை.

சாம்பலை நெற்றியில் இடக்கூடாது என்பதை விளக்குவதற்காக இந்த நீதி:

சாம்பலின் அசுத்தத் தன்மை அல்லவா ப்ரமாணங்களில் அறியப்படுகிறது? கௌதமர் சொல்கிறார் - சாம்பல், மயிர், உமி, மண்டையோடு, அமேத்யம், இவற்றில் நிற்கக்கூடாது என்று. இதை ஆபஸ்தம்பரும் இவ்வாறு கூறுகிறார்: சாம்பலிலோ உமியிலோ நிற்க நேர்ந்தால் காலை அலம்பவேண்டும்; இனி நிற்காமல் இருக்கவேண்டும். என்று. இப்படியே வேறு பல நூல்களிலும்.

எல்லா பிராம்மணர்களுமே (விபூதி தரிப்போர், திருமண் தரிப்போர், இரு சாராருமே) ஆபஸ்தம்பரையும் போதாயனரையும் (ஸுத்ரகார ரிஷிகளாக) மதித்து அவர்களது க்ருஹ்யஸுத்ரப்படி ஒழுக்குபவர்கள். (அபிவாதனத்தில் வெளிப்படையாக சொல்லிக் கொள்பவர்களும்.) அவ்விரண்டு ரிஷிகள் உட்பட பல முனிவர்கள் சாம்பலை அசுத்தம் என்கிறார்கள். நெற்றியில் திருமணையே இடுவோம்.

482.உயிர் கொன்றவர் தொடல் ஏற்காதே.

சிறுவர்கொலை, பெண்கொலை, முதலியன பண்ணியவர் தீண்டத்தகாதவர். அவர்களைத் தொடக்கூடாது.

यो बालं हन्ति यः स्त्रीं शरणमुपगतं यश्च यो वा कृतघ्नः

प्रायश्चित्तैर्विशुद्धानपि जगदुरिमान् साधुसंस्पृश्यनर्हान् ॥

— அதிகரணஸாராவளி.

தத்பூதாதிகரணத்தில் இந்த நீதி:

சிறுவனைக் கொன்றவன், ஸ்த்ரீயைக் கொன்றவன், புகலடைந்தவனைக் கொன்றவன், நன்றிகொன்றவன், இவர்கள் கழுவாய்களைப் பண்ணிக்கொண்டு தூய்மை பெற்றபிறகும், நல்லோர்களால் தீண்டத்தகாதவர்கள் என்று சொல்லியுள்ளார்கள்.

பிராயச்சித்தம் பண்ணிக்கொண்டதால் ஏற்பட்ட தூய்மை அவர்கள் வரைக்கும் தான். நல்லோர் அவர்களைத் தொடமாட்டார்கள். சில கொலைகள் கொடியவை. அவற்றுக்குப் பாவம் அதிகம்.

483.உலகம் வெறுத்ததை சேர்க்காதே.

அறமேயானாலும் உலகம் பழித்ததை அனுஷ்டானத்தில் சேர்க்காதே.

अस्वर्ग्यं लोकविद्विष्टं धर्म्यमप्याचरेन्न तु

என்று கழிக்கலாவது.

— ரஹஸ்யத்ரயஸாரம், ஸாத்யோபாய னோதநாதிகாரம்.

உபாஸனத்தை அனாதரிக்கவேண்டுமா என்கிற விசாரத்தில் இந்த நீதி:

அறத்தில் வழுவாத செயல்களிலும் சில ஸ்வர்க்கத்துக்குத் தகாதவை; இன்னும் சில உலகத்தார் வெறுத்தவையாய் இருக்கக்கூடும். அத்தகைய செயல்களை ஆசரிக்கக்கூடாது என்று கழிக்கவேண்டும். உபாஸனம் அவ்வாறன்று.

யாஜ்ஞவல்க்ய ஸ்ம்ருதியில் இந்த வசனம். உலகம் பழித்ததை ஒழித்துவிடு. அது அறவழியானாலும் வேண்டாம்.

484.உண்மை இலானுக்களிக்காதே.

நேர்மை தவறியவனுக்கு உபதேசிக்காதே.

न देयमेतच्च तथाऽनृतात्मने
 शठाय क्लीबाय न जिह्वबुद्धये ।
 न पण्डितज्ञाय परोपतापिने
 देयं त्वयेदं विनिबोध यादृशे ॥ – என்று சொல்லுகிறபடியே
 – ரஹஸ்யத்ரயஸாரம், ஆசார்யக்ருத்யாதிகாரம்.

ஆசார்யனின் கடமைகளில் ஒன்று தகாத சீடனுக்குத் தராமல் இருப்பது என்பது.

இது (வஸிஷ்ட கராள ஸம்வாதம் என்கிற உபதேசப்பகுதி) பொய்யனுக்கும், வஞ்சகனுக்கும், நபம்ஸகனுக்கும், வக்ரபுத்திக்கும், தன்னைப் பண்டிதனாக நினைத்துக் கொண்டிருப்பவனுக்கும், பிறரைத் துன்புறுத்துவனுக்கும் தரத்தகாதது. என்று வஸிஷ்டர் சொல்வது போலே ரஹஸ்யார்த்தங்களை ஆசார்யன் அயோக்கியர்களுக்குத் தராமல் மறைக்கவேண்டும்.

இந்த ஆறுவகை அயோக்கியர்களில் முதலாகச் சொல்லப்பட்டவன் புருகாண்டி. உண்மையில்லாதவன். அவனுக்கு உபதேசிக்கவே கூடாது.

கடந்த நாலு அறிவுரைகளின் தலைப்புகள் வருமாறு:

- உமி மயிர் சாம்பலில் நிற்காதே.
- உயிர் கொன்றவர் தொடல் ஏற்காதே.
- உலகம் வெறுத்ததைச் சேர்க்காதே.
- உண்மையிலானுக்களிக்காதே.

485.உறவினர் நோயென்றுணர்ந்து வெறு.

நெருங்கிய உறவினர் கூட வியாதிகள் போல என்பதையறிந்து வெறுப்படை.

தாயே தந்தை இத்யாதிகளிற்படியே பச்சாத்தாபம் பிறந்து

-பரமபதஸோபாணம்

நிர்வேதபர்வத்தில் இந்த அறிவுரை.

தாயே தந்தையென்றும் தாரமே கிளைமக்கள் என்றும் என்று திருமங்கை மன்னன் கூறுவது போலப் பச்சாத்தாபம் ஏற்பட்டும்.

உறவினர்க்கும் பிணிகளுக்கும் சில முக்கிய ஒப்புமைகள். நம்மைப் பற்றிக்கொள்ளும்; நம்மைத் துன்புறுத்தும்; சில சமயங்களில் நம்மாலேயே வளர்ச்சியடையும்; ஒழித்து விலக்குவது கஷ்டமாய் இருக்கும்; ஆரம்பத்தில் இன்பம் துய்த்தாலும் பிறகு துன்பமாகும். தாய் தந்தை முதலிய நெருங்கிய உறவுக்காரர்களும் வெறுக்கத்தக்கவரே. (ஆனால் 491-ஆம் அறிவுரையையும் பார்க்கவும்.)

தாயே தந்தை இத்யாதிகளிற்படியே பச்சாத்தாபம் பிறக்கவேண்டும் என்ற இந்த நீதிக்குப் பூர்வர்கள் மூன்று விதமாகப் பொருளுரைப்பார். பகவான் தான் நமக்குத் தாயும் தந்தையுமாய் ஸர்வவிதபந்துவானவன். அவன் நிருபாதிகபந்து; (அதற்கெதிராக) இந்த ஜன்மத்தில் மட்டும் உறவினராய் இருப்பவர் ஸோபாதிக பந்துக்கள். இந்தத் தாற்காலிக பந்துக்களால் நன்மைகளை விடத் தீமைகளே அதிகம் என்பதை உணரவேண்டும். இது முதல் தாத்பர்யம். அடுத்து இரண்டாவது: நான் உறவில்லாதாரையும் உறவாகக் கருதினேன். தாயே தந்தையே என்று பிறரிடம் கெடுசினேன். மனைவியாய் இல்லாதவளிடம் மனைவியுறவு கொண்டேன். உறவிலாப் பயலிடம் புத்ரவாத்ஸல்யம் காட்டினேன். நாளடைவில் இவற்றால் எனக்கு நோய் ஏற்பட்டது. சில புது உறவுகளால் மன நோய்; இன்னும் சிலவற்றால் உடல் நோய்; இதெல்லாம் பிறகு தான் புரிந்தது என்கிறார் கலியன். கடைசியாக மூன்றாவது தாத்பர்யம். இங்கு சொன்ன நீதி ஸம்ஸாரத்தில் வெறுப்படையவேண்டும் என்பது. *தாயே தந்தையென்று* நோய்வாய்ப் பட்டொழிந்தேன் என்றும், *நானே நானாவித நரகம் புகும் பாவம் செய்தேன்* என்றும், *கொன்றேன் பல்லுயிரைக் குறிக்கொளொன்றிலாமையினால்* என்றும், *என்றேனும் இரந்தார்க்கு இனிதாக உரைத்தறியேன்* என்றும், *நலந்தானொன்றுமிலேன் நல்லதோற்றம் செய்துமிலேன்* என்றும், *தெரியேன் பாலகனாய்ப் பல தீமைகள் செய்துமிட்டேன்* என்றும், *பெரியேனாயினபின் பிறர்க்கே உழைத்தேழையானேன்* என்றும், *பாவமே செய்து பாவியானேன்* என்றும், கூறிய இவையெல்லாம், (இத்யாதி என்ற பதத்தால் சொன்ன) நிர்வேதஹேதுக்கள். வெறுப்புக்கான காரணங்களை அடுக்கிக்காட்டி வெறுப்பேற்றுகிறார் ஆழ்வார். இந்த மூன்று தாத்பர்யங்களால் மூன்று நீதிகள்: 1.உறவினர்களை நம்பி மோசம் போகவேண்டாம். 2.தகாத உறவுகளை வைத்துக்கொள்ளவேண்டாம். 3.செய்த பாவங்களுக்குப் பச்சாத்தாபப் படவேண்டும். இம்மூன்றையும் சேர்த்து, உறவெனும் நோயை உணர்ந்து வெறு, என்ற (சற்று மாற்றிய) இத்தலைப்பிலும் கொள்ளவேண்டும். உறவு எனப்படும் நோய், உறவு என்று சொல்வதாகிற நோய், இதையெல்லாம் வெறுக்கவேண்டும்.

486.உள்ளத்துறுதியில் தேர்ச்சி பெறு.

மனவறுதிக்குச் சோதனை வரும்போது அதில் தேர்ந்துவிடு.

अथ स्यात् परतन्त्रस्य शेषभूतस्य स्वतन्त्रस्वाम्यभीष्टविनियोगस्सोढव्यः ।

अन्यथापि दुर्निवारश्च । । - - - परीक्षां च जगन्नाथः करोत्यदृढचेतसाम् । - - -

अतः स्वकर्मविपाकः क्षन्तव्यः । किं ऋन्दितेनेत्यत आह ।

—ஸ்தோத்ர பாஷ்யம்.

அபூதபூர்வம் என்ற ச்லோகத்து அவதாரிகையில் இது:

ஜீவன் பராதீனன். அடியவன். உரிமையாளனான பரமனோ ஸ்வதந்த்ரன். அவன் இஷ்டப்படியாகக் கையாளுவான். ஜீவன் சகித்துக்கொண்டு தான் ஆகவேண்டும். வேறு விதமாகவும் தடுக்கமுடியாது. வசனமொன்று கூறுகிறது: உறுதியற்ற உள்ளம் கொண்டவர்க்குப் பரீட்சை வைக்கிறான் ஜகந்நாதன் என்று. ஆகையால் தன் கர்மத்தின் விளைவைச் சகித்தாகவேண்டும். கத்தி ஓலமிடுவானேன்? என்றால் அதற்கு உத்தரம் கூறுகிறார் இந்த ச்லோகத்தில்.

நம் மனவறுதியைப் பகவான் சோதிக்கும்போது நாம் அந்தப் பரீட்சையில் தேறவேண்டும். இது நம் வினைப்பயன் என்று அறிந்து சகிப்புத்தன்மையுடன் இருக்கவேண்டும்.

487.உடைவாள் தெளிவால் சுமையையறு.

அவிவேகச்சுமையை அறுப்பதற்கான உடைவாளாக அறிவுத்தெளிவு என்பதைப் பயன்படுத்து.

ப்ரதானமான அவிவேகம் அசித்ஸ்வபாவமான ஜடத்வவிகாராதிகளைச் சுமக்கையும், ஈச்வரஸ்வபாவமான ஸ்வநிஷ்டத்வ ஸ்வாதந்தர்ய அநந்யார்த்தத்வாதிகளைச் சுமக்கையும். இவ் வவிவேகத்தை அறுக்கத் தெளிவாளாய் இருப்பது ஏற்றச்சுருக்கமறத் தன்னளவிலுண்டான தெளிவு.

—ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்.

அபராத பரிஹார அதிகாரத்தில் இந்த அறிவுரை.

அவிவேகம் என்ற பகுத்தறிவின்மையில் முக்கியமானவை இரண்டு. (உடல் வேறு; ஆன்மா வேறு என்பதை உணராததால்) அசேதன ஸ்வபாவங்களைத் தானே சுமத்தல் ஒன்று. (கடவுளுக்குத் தான் அடிமை என்பதை உணராததால்) ஈசரனின் இயல்புகளான தன்னிலை நிற்கை, தன்னுரிமை, பிறர்க்காகாமை,

முதலியவற்றைச் சமக்கை என்பது இன்னொன்று. இந்த அவிவேகத்தை அறுப்பதற்கு வாள் என்னும் ஆயுதமாக இருப்பது தன்னைப் பற்றிய அறிவில் ஏற்றமும் இல்லாமல் சுருக்கமும் இல்லாமல் உண்டான தெளிவு ஆகும்.

கடவுள் போல் சுதந்திரனாகத் தன்னை நினைத்தால் அது ஏற்றம். உடம்பு போல் ஜடமாகத் தன்னை நினைத்தால் அது சுருக்கம். ஏற்றமும் சுருக்கமும் இல்லாமல், தன்னை அறிந்து கொள்ளும் தெளிவு என்பது ஒரு வாள் போல. அதன் மூலமாக அவிவேகத்தை அறுத்துக் கொள்ளவேண்டும். அப்போது ஏறிட்டுக்கொண்ட சமைகளும் கழியும். உடைவாள் என்பது (மற்ற வாள் போலன்றி) அருகிலேயே தயார்நிலையில் இருக்கும் வாள். அறிவுத்தெளிவும் அவ்வாறே ஆயத்தமாய் இருப்பதாலும், அறுக்கவல்லதானதாலும், உவமை பொருந்துகிறது.

488.உபயுக்தத்தில் தெளிவு பெறு.

மிக அவசியமானதில் மட்டும் தெளிவுடன் இரு. எல்லாம் தெரிந்துகொண்டாகவேண்டும் என்பதில்லை.

इहैवं क्वचिदमशे तु सम्शयेऽपि विपश्चिताम् ।

उपयुक्तामश्वैशद्यात् उपायफलसम्भवः ॥

—சதுர்லோகீபாஷ்யம்.

கிரந்தத்தின் முடிவுக்கு முன்னோடு கூறும் அறிவுரை இது:

இங்கே இவ்வாறு ஏதோவொரு அம்சத்தில் பண்டிதர்களுக்கும் சந்தேகம் இருக்கக்கூடும். (அதனால் பாதகம் இல்லை.) மிகவும் தேவையான பகுதிகளில் (சந்தேகமே இல்லாமல்) தெளிவு இருந்தால் போதும். இதனாலேயே உபாயமும் பலமும் வாய்த்துவிடும்.

எல்லாம் தெரிந்துகொண்டாக வேண்டுமா என்ன? எதை அறிந்தாலல்லது உபாயமோ பலமோ ஸித்திக்காதோ, அந்த உபயுக்தத்தைத் தெளிவாக அறிவோம்.

கடந்த நாலு அறிவுரைகளின் தலைப்புகள் வருமாறு:

- உறவினர் நோயென்றுணர்ந்து வெறு.
- உள்ளத்துறுதியில் தேர்ச்சி பெறு.
- உடைவாள் தெளிவால் சமையையறு.
- உபயுக்தத்தில் தெளிவு பெறு.

489.உள்ளறியும் வரை தள்ளாதே.

போலிப் பாகவதரையும் உண்மை வெளிப்படும் வரை ஆதரிக்கவேண்டும்.

உள்ளொரு பசையற்றுப் பசுத்தோல் போர்த்துப் புலிப்பாய்ச்சல் பாயும் கணக்கிலே
भागवत भाव த்தைப் பண்ணித் திரிவாரையும் உள்ளறியுமளவும் உபரிசராதிகள்
அஸுராதிகளை ஆதரித்தாற்போலே ரூபநாமங்களையிட்டு ஆதரிக்க ப்ராப்தம்.
—ரஹஸ்யத்ரயஸாரம், ப்ரபாவரக்ஷாதிகாரம்.

போலிச்சாமியார்கள், போலிப் பக்தர்கள், என்று போலித்தனம் உயர்ந்த வருத்திகளில்
புகுந்தபோது, நாம் அவர்களிடம் எப்படி நடந்துகொள்ளவேண்டும்? இதோ தேசிகனின் பதில்:

சிலர் உள்ளொன்று புறமொன்றாக இருக்கிறார்கள். மனதில் பக்தி என்பது ஒரு
சிறிதும் இல்லாமலே பாகவதர்களாகப் பாவனை பண்ணுகிறார்கள். பசுத்தோல்
போர்த்திய புலி போல ஏமாற்றித் திரிகிறார்கள். ஆனாலும் உண்மைநிலை
பகிரங்கமாகும் வரை, (நமக்கு வலுத்த சந்தேகங்கள் இருந்தாலும் கூட), நாம்
அவர்களை ஆதரிக்கத் தான் வேண்டும். அவர்களுடைய வேஷத்துக்கும்
பேருக்கும் நாம் எப்படியும் மதிப்பு கொடுத்தாக வேண்டுமே. உபரிசர
வருத்தாந்தத்தில் அவர் போலிவேஷத்தில் வந்த அசுரர்களை ஆதரித்தாற்போலே
இதுவும் கர்த்தவ்யமாகும்.

போலிவேஷம் போடுபவர்களின் போலித்தனம் அம்பலமாகும் வரை, நாம் அந்தப் போலிப்
பாகவதர்களையும் மதித்தே நடக்க வேண்டும். ஏனென்றால் போலியாகவேனும், அவர்கள் நல்ல
வேஷம் போட்டால், நல்ல பேரைச் சொன்னால், அந்த உருவமும் பெயர்களும், நம்
மதிப்புக்குரியவை. உபரிசரவஸு என்கிற அரசன் ஒருவகையால் பராசரமுனிவரின்
தாய்ப்பாட்டன். தீயகுணம் வெளியாகாதவரை அசுரர்களையும் ஆதரிக்கவேண்டும் என்று
இவ்வரசன் அனுஷ்டித்துக் காட்டியதாக வரலாறு.

490. உயர்வைக் காட்டிக் கொள்ளாதே.

உனக்கு உண்மையிலேயே உள்ள உயர்வைக்கூட வெளிக்காட்டாமல் மறைத்துக் கொள்ளு.

இந்த அறிவுரை பலருக்கும் விசித்திரமாகத் தோன்றலாம்.

स्वमाहात्म्यानाविष्काररूपं बालकर्म उपादातुं शक्यत इति तद्विषयोऽयं विधिः ।
सूत्रितं च । अनाविष्कुर्वन्नन्वयात् इति । योगिनां च स्वमाहात्म्य-
अनाविष्कारेण जडवदाचरणं योगोपकारकतया स्मर्यते । यथा -
जानन्नपि हि मेधावी जडवल्लोकमाचरेत् ।

सम्मानना परां हानिं योगद्धैः कुरुते यतः॥

इत्यादि ।

— **மாத்ரூஷணீ.**

அலேபகபங்கவாதம் என்பது கடைசி வாதத்துக்கு முந்தியது. அங்கே இந்த அறிவுரை.. வழக்கமாக நாமெல்லோரும் நமக்கில்லாத உயர்வெல்லாம் இருப்பதாகக் காட்டிக்கொண்டு, பிறகு மதிப்பைப் பெற முயல்வோம். நமது பெரியோரோ இதற்கு நேரெதிர். தேசிகனின் உபதேசம் வருமாறு:

உபநிஷத்தில் சிறுவன் போல் நடந்து கொள்ளச்சொன்ன விதிவாக்கியத்துக்குத் தன் பெருமையை வெளிக்காட்டிக்கொள்ளாதிருக்கவேண்டும் என்று தாற்பார்யம். ப்ரஹ்மஸூத்ரத்திலும் அநாவிஷ்குவ்வந் அந்வயாத் என்ற ஸூத்ரத்தில் இக்கருத்து. ஸ்ம்ருதியிலும் காண்கிறோம், யோகிகள் தம் பெருமையை மறைத்துக் கொண்டு அறியாதார் போல் நடப்பது யோகத்துக்குத் துணைபுரியும், என்று. இதோ ஒரு ச்லோகம்: தெரிந்தே கூட அறிவாளியானவன் உலகில் அறியாதவன் போலே நடமாடுவான். ஏனென்றால், அவனுக்குப் பாராட்டுகள் கிடைத்தால் அது அவனுடைய யோகச் செல்வத்துக்கு ஊறு விளைவிக்கும். இது முதலானவை.

பாராட்டுகளைப் பெறுவதற்காகப் பெருமையைப் பறை சாற்றிக் கொள்ளுவர் சாமான்ய ஜனங்கள். பாராட்டைத் தவிர்ப்பதற்காக, உள்ள பெருமைகளையும் மூடி மறைத்துக் கொள்ளுவர் மஹான்கள். இதுவே உபநிஷத்தின் ஏவலும் கூட. இப்படித்தான் நாமெல்லாரும் இருக்கவேண்டும். இப்படி வாழ்ந்துவந்த பெரியோர்களைப் பின்பற்றவேண்டும்.

பாராட்டுக்குப் பறப்பவர் அதமர்;

பாராட்டைப் பொருட்படுத்தாதவர் மத்திமர்;

பாராட்டைத் திட்டமிட்டுத் தவிர்ப்பவர் உத்தமர்.

என்ன திட்டம் என்றால், தான் பாராட்டுக்குத் தகாதவன் போல் உலகில் நடப்பது; தன் பெருமையை மறைத்துக்கொண்டு வாழ்வது.

491.உறவொண்டாதே; தள்ளாதே.

உறவினரை அதியாக ஒண்டவும் கூடாது; அதியாக ஒதுக்கவும் கூடாது.

अनभिष्वङ्गः पुत्रदारगृहादिष्विति ।

नात्र तेषूपयुक्तानामपि स्वरूपेण त्यागो विवक्षितः ।

प्रव्रजितस्यापि अवर्जनीयेषु सङ्गमात्रनिषेधात् । अभिष्वङ्गः अतिसक्तिः ।

—**தாத்தார்யசந்த்ரிகா.**

இதற்குமுன் 485-வது நீதியில் உறவினரை நோய் என்று சொன்ன நீதியைத் தப்பாகப் புரிந்துகொண்டு உறவினரை ஒழித்துக்கட்டவோ, விலக்கிவிடவோ, நினைப்பவர்களுக்கு இந்த விளக்கம். பகவத்கீதையில் ஆஸக்திராபிஷ்வங்க: புத்ரதாரக்ருஹாதிஷு என்ற வரிக்கான உரையில் இந்த விளக்கம்.

கீதையின் இந்த வரிக்கு ”மனவி-மக்கள்-மனைகளில் அதிகப்பற்று கூடாது” என்றதால், அவர்களால் பயன்பெற்றாலும், அவர்களை விலக்கவேண்டும் என்று கருத்தன்று. சொல்லப்போனால், துறவிகளுக்குக்கூட, விலக்கமுடியாத பொருட்களில் பற்றை மட்டும் விலக்கச்சொல்லியுள்ளது. (உறவினரையே விலக்குதல் வேண்டாம்.)

அவர்கள் பால் அத்தீமான பற்று இருந்தால், அந்தப் பற்றைக் குறைத்துக் கொள்ளவேண்டும் என்பது இந்த அறிவுரையின் ஸாரம். ஆனால் உதவிய உறவினரை நன்றியின்றி விலக்கக் கூடாது.

492.உள்ளக் குறைமூன் றுள்ளாதே.

உள்ளுவதில், அதாவது எண்ணத்தில், மூன்று குற்றங்களை விலக்கவேண்டும்.

अयोग्यस्य दुर्लभाभिलाषः

परद्रव्येष्वभिध्यानं मनसाऽनिष्टचिन्तनम् ।

वितथाभिनिवेशश्च त्रिविधं मानसं स्मृतम् ॥

इति स्मरणादपचारस्स्यात् ।

— ஸ்தோத்ரபாஷ்யம்.

திகாசுசிமவிநீதம் நிர்ப்பயம் என்ற வரிக்கான உரையில் இந்த அறிவுரை.

ஒரு ஸம்ருதி கூறுகிறது: அசலாரது சொத்தை விழைதல், மற்றவர்களுக்கு அனிஷ்டத்தை நினைத்தல், வீண் பிடிவாதம், என்ற மூன்று வகைகளில் மாநஸமான தோஷம். தகுதிக்கு மீறின அரியதொன்றைப் பெற விழைவது என்பதும் அபசாரமாகும் என்று இதனால் தெரிகிறது.

பிறர் பொருளில் விருப்பமும் பிறர்க்கின்னா நினைப்பதும் பிடிவாதம் பிடிப்பதும் பேராசைப் படுவதும் மனக்குற்றங்களாகும்.

கடந்த நாலு அறிவுரைகளின் தலைப்புகள் வருமாறு:

- உள்ளறியும் வரை தள்ளாதே.
- உயர்வைக் காட்டிக் கொள்ளாதே.
- உறவொண்டாதே; தள்ளாதே.
- உள்ளக் குறைமூன் றுள்ளாதே.

493.உபச்சந்தநமாய் எண்ணாதே.

சரணாகதி என்பது ஆசை காட்ட மட்டுமே என்று நினைத்து அதை ஒதுக்கிவிடாதே.

कृच्छ्रसाध्यतयोक्ते विधिशिवसनकाद्यैर्ध्यातुमत्यन्तदूरे गुरुपायसाध्ये
न्यासमात्रनिष्ठस्य मादृशस्य निर्यत्नलब्धिवचनमुपच्छन्दनमिति केषांचित्
शंका जायेत, अतस्तान् विस्रम्भयितुं भाष्यकारमपदिश्याह-
मा ते भूदत्र संशयः इति ।

கத்யபாஷ்யம்.

எம்பெருமானார் அருளிய கத்யத்தில் மா தே பூதத்ர ஸம்சய: என்ற வரிக்கு உரையில் இது:

இறைநிலை (மோட்சம்) அடைவது என்பது மிகவும் சிரமப்பட்டுப் பெறக்குடியது. பிரமன், சிவன், ஸநகர், முதலியோராலும் எண்ணற்கு மிக அரியது. பெரியதொரு உபாயத்தால் (பக்தியோகத்தால்) சாதிக்கக் கூடியது. சரணாகதி மாத்திரத்தில் இருக்கும் என் போன்றோருக்கும் அது முயற்சியின்றியே கிடைக்கும் என்ற வசனம் ஆசையைத் தூண்டுவதற்கு மாத்திரமாய் இருக்கும் என்று சிலருக்குச் சந்தேகம் உண்டாகும். ஆகையால் அவர்களை நம்பவைப்பதற்காக பாஷ்யகாரரைச் சாக்கிட்டுப் பகவான் கூறுகிறார்: இதில் உனக்குச் சந்தேகம் வேண்டாம் என்று.

குழந்தைகளுக்கு மிட்டாய் முதலியவற்றால் ஆசைகாட்டி வழி நடத்துவதை உபச்சந்தனம் என்பர். அரிய பலனான மோட்சம் சரணாகதியால் எளிதாகக் கிடைக்கும் என்ற பேச்சும் அப்படித்தானோ என்று சிலர் சந்தேகிக்கலாம். ஆகையால் அவ்வாறன்று என்பதைப் பகவானே ஆணித்தரமாகக் கூறுகிறார்.

494.உள்ளி குசும்பை உண்ணாதே.

உள்ளியையும் குசும்பையையும் சாப்பிடக்கூடாது.

அத்திகள் பேரார்க்கிறலி வெண்கத்தாரி
ஆலரசு நறுவிலி புங்காயிலாரை

புத்திகொல்லி குறிஞ்சி தான் குசும்பை வேளை
 புன்முருங்கை முருங்கை சுகம் உளரி முள்ளி
 சிற்றவரைக் கொம்மடிகள் பண்ணை தொய்யால்
 சீங்காடன் தேறலூவை பனை மயூரன்
 சுத்தியில்லா நிலத்திலவை கடம்பு காளான்
 சுரை பீர்க்குச் சணம் தின்னார் சுருதியோரே.

– ஆஹாரநியமம்.

காய்கறிகளில் சாப்பிடக்கூடாதவை என்று நீண்டதொரு பட்டியல் இந்தப் பாசுரத்தில்:

அத்திகள் அதாவது (ஏற்கெனவே சாப்பிடக்கூடாததாகச் சொன்ன) உதும்பர வகைகள், பேரார்க்கு என்கிற ஸுரலை, இறலி என்கிற ப்லக்ஷம், வெண்கத்தாரி என்கிற கத்தரிவகை, ஆல் அதாவது ஆலமரம் என்கிற வடவ்ருக்ஷத்துக் காய்கனிகள், அரசு, அதாவது அரசமரத்தினது, நறுவிலி அதாவது ச்லேஷ்மாதகம் எனப்படுவது, புங்கமரத்துக்காய், ஆயில், ஆரை என்கிற இரண்டும், புத்தியைக் குறைக்கக்கூடிய மூன்று பொருட்கள், குறிஞ்சிதான், குசும்பை, வேளை, என்பவை, புன்முருங்கை, முருங்கை, என்று இருவகை முருங்கைக்காய்கள், சுகம் எனும் காய், முளரி எனும் தாமரைத்தண்டு, உள்ளி எனப்படும் பத்து வித வெங்காயம், சிற்றவரை, கும்மடி, பண்ணை, தொய்யால், என்ற நாலு, சீங்காடன் என்கிற கொட்டிக்கிழங்கு, தேறல் காயும் ஊவக்காயும், பனைநூங்கும் மயிலடிக் கீரையும், (சாக்கடை முதலிய) அசுத்த நிலத்தில் விளைந்தவையும், கடப்பங்காய், காளான் வகைகள், சுரைக்காய், பீர்க்கங்காய், சணக்கீரை, என்ற இவற்றை வேதநெறியாளர் தின்ன மாட்டார்கள்.

பாடபேதத்தில், தான்றிக்காய், கொம்மட்டிக்காய், இவையும் கூடாதென்பார். இங்கு நிஷித்தமாகச் சொன்னவற்றில் இந்நாட்களில் அதிக உபயோகத்தில் இருப்பவை அத்திப்பழம், வெள்ளைக் கத்தரிக்காய், முருங்கைக்காய், சுரைக்காய், பீர்க்கங்காய், வெங்காயம், என்பவையாம். இவற்றை நாம் சாப்பிடாமல் விலக்கவேண்டும். உள்ளி என்பதற்கு உள்ளிப்பூண்டு (வெள்ளையாய் இருப்பது) என்கிற அர்த்தமும் வழக்காற்றில் உண்டு. இதுவும் விலக்கவேண்டியதே. புத்திகொல்லி என்பதைத் தனிப்பண்டமாகப் பொருள் உரைப்பாரும் உளர். திகைப்பூண்டு என்னும் பொருள் அது. நாயுருவியும் இந்தப் பட்டியலில் இருப்பதாகச் சொல்வார் உளர்.

495. உத்கடபாபம் பண்ணாதே.

தீவிரமான பாவச்செயலைப் புரியாதே.

अत्युत्कटैः पुण्यपापैः इहैव फलमश्नुते

என்கிற கணக்கிலே

– ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்.

ப்ரபாவரசுஷாதிகாரத்தின் ஆரம்பத்தில் விஹகேந்த்ரஸம்ஹிதையிலிருந்து மேற்கோள் காட்டிக் கூறும் அறிவுரை இது:

புண்ணியமானாலும், பாவமானாலும், மிகத் தீவிரமாகப் பண்ணினால், இம்மையிலேயே பலன் உண்டாகி விடும்.

எத்தனையோ புண்யபாபங்களுக்கு வரவிருக்கும் ஜன்மங்களில் தான் பலன் கிடைக்கும் என்பது உண்மையானாலும், அவற்றுள் மிகத் தீவிரமானவைக்கு இந்த ஜன்மத்திலேயே பலன் கிடைத்துவிடும். பாவங்களில் தாரதம்யம் உண்டு. கொடிய பாவத்தைப் பண்ணினால் இதே ஜன்மத்தில் அவதிப்படவேண்டியிருக்கும்.

496.உறைப்புப் பண்டம் உண்ணாதே.

காரசாரமானதைச் சாப்பிடக்கூடாது.

प्रयोगक्षणप्रभृति प्रतिकूलतमानि द्रव्याणी तीक्ष्णानीत्यभिप्रायेण उदाहरति -
अतिशैत्येति । दुःखप्रदत्वं धातुवैषम्यद्वारा । शोकप्रदत्वं तत्परामर्शजपञ्चात्तापादिना ।
आमयः कालक्रमेण ।

- தாத்தார்யசந்த்ரிகா.

கீதையில் ராஜஸ ஆஹாரத்தை விளக்கும் கட்வம்ல என்ற ச்லோகத்தில் பாஷ்யகாரர் தீக்ஷண என்ற பதத்தை, அதிகக்குளிர்ச்சி, அதிகக்காரம், முதலியவற்றால் சாப்பிடக் கஷ்டமானவை தீக்ஷணங்கள் என்று விளக்குகிறார். அங்குள்ள வசனத்துக்கு அர்த்தம்:

நாக்கிலிடும் கணம் முதலாகவே மிகப் பிரதிகூலமான பொருட்கள் தீக்ஷணங்கள் என்ற அபிப்பிராயத்தால், அதிகக் குளிர்ச்சியையும் அதிகக் காரத்துடன் சேர்த்துக்கொண்டுள்ளார். அதியான காரவஸ்துவைச் சாப்பிட்டால், துக்கம், சோகம், வியாதி, மூன்றும் உண்டாகும். (கபம், வாதம், பித்தம், என்கிற) தாது வைஷம்யத்தால் துக்கம். அதை நினைத்து வருந்துவதால் சோகம். நாளடைவில் வியாதி.

நாக்கில் படும்போதே பல்லைக் கூசப்பண்ணுவதோ, கண்ணில் நீர் வரவழைப்பதோ, பண்ணுகிற தீக்ஷண வஸ்துக்களைச் சாப்பிட்டால், துக்கமும் சோகமும், பிணியும் உண்டாகும். அத்தகைய காரப்பொருள்களைத் தவிர்க்கவும்.

இது வரை பண்ணக்கூடாததாகக் கூறிய நாலு செயல்கள் வருமாறு:

- உபச்சந்தநமாய் எண்ணாதே.
- உள்ளி குசும்பை உண்ணாதே.
- உத்கடபாபம் பண்ணாதே.
- உறைப்புப் பண்டம் உண்ணாதே.

497.உத்வேகச்சொல் வீசாதே.

கேட்போரை உசுப்பி விடும்படியாகப் பேசக்கூடாது.

अनुद्वेगकरं इत्यादि ।

पुरुष मर्मोद्घट्टनापरिवादादिराहित्यात् अनुद्वेगकरत्वम् । भयादेरहेतुभूतमित्यर्थः ।

– தாத்பார்யசந்த்ரிகா.

வாக்கினாலே பண்ணும் தவம் என்பதைக் கண்ணன் அநுத்வேககரம் வாக்யம் என்று தொடங்கி வருணிக்கிறார். அவ்விடத்திய தாத்பார்யசந்த்ரிகையில் இந்த விளக்கம்:

பிறரைப் புண்படுத்துவதாகவோ, பழிப்பதாகவோ, இல்லாத பேச்சு. அச்சத்தை விளைவிக்காதது என்று பொருள்.

நம் பேச்சால் பிறருக்கு மனக்கொதிப்பை ஏற்படுத்தக்கூடாது. பவ்யமாக, மங்களமாக, இனிமையாக, பேசவேண்டும்.

498.உரக்கக் கோவிலில் பேசாதே.

பெருமாள் சன்னிதியில் உரத்த குரலில் பேசக்கூடாது.

मदीयार्चनकाले तु यो हि वाचा प्रभाषते ।

नवमं चापराधं तु न क्षमामि वसुन्धरे ॥

- - - एवमेतानि अन्यानि चानर्हानिमित्तानि

–ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரரக்ஷா.

முப்பத்திரண்டு அபசாரங்களைக் கணக்கிடும்போது இது ஒன்பதாவது:

பூதேவியே! எனக்கு அர்ச்சனை நடைபெறும் காலத்தில் எவன் உரக்கப் பேசிக்கொண்டிருக்கிறானே, அவன் ஒன்பதாவது வகைக் குற்றம் புரிகிறான்.

அவனை நான் மன்னிக்கமாட்டேன். . . . இவையும் பிறவுமான
தகுதியின்மைக் காரணங்கள்.

பகவானே தன்னால் மன்னிக்கமுடியாத அபசாரங்களுள் ஒன்பதாவதாகக் கூறும் அபசாரம், கோவில்களில் திருவாராதனமோ, அர்ச்சனையோ, வழிபாடோ நடந்து கொண்டிருக்கும்போது அதற்கு இடையூறாக உரக்கப் பேசுவது. கோவிலில் பேசாமை நல்லது; பேசவேண்டியிருந்தால், மெல்லிய குரலில் பயபக்தியுடன் பேசவும். குரலை உயர்த்தவேண்டாம்.

499.உடற்குறைக்காரரை ஏசாதே.

அங்கஹீனர்களைப் பரிகாசம் பண்ணக்கூடாது.

**தன் தேஹாதிகளைப் பற்றப் பரிபாவகர் சொல்லுகிற குற்றங்கள் . . .
பரிபவாதிகளாலே தன் பாபத்தை வாங்கிக் கொள்ளுகிற மதிக்கேடரைப் பற்ற
—ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்.**

ஸ்வநிஷ்டாபிஜ்ஞாந-அதிகாரத்தில் இது முதல் அறிவுரை. எள்ளவும் கூடாது; பிறர் எள்ளினால் வருந்தவும் கூடாது.

உடல் முதலியவற்றில் உள்ள குற்றங்களைக்கூறிப் பரிபவம் பண்ணுபவர் (அப்படிப் பரிகசிப்பதன் மூலமாக) உடற்குறையாளரின் பாவத்தை வாங்கிக் கொள்ளுகிறார்கள். இதை அறியாமல் பரிகசிப்பவர்கள் அறிவிலிகள்.

ஐயோ பாவம்! வையப்படுபவனின் பாவம் வைபவனை அடைகிறது என்கிறது மஹாபாரதம். அது போல, பரிகசிக்கப்படுபவனின் பாவம் பரிகசிப்பவனை அடைகிறது. பரிகசிப்பவனே பரிதாபத்துக்குரியவன். புத்தியில்லாமல் போய், பாவத்தை வாங்கிக் கட்டிக்கொள்கிறானே. இங்கு சொன்ன உடற்குறை, அங்கஹீனங்களை மட்டுமின்றி, ஒல்லிநோஞ்சான், குண்டு கொழுக்குமொழுக்கு, வழக்கைத்தலை, முதலியவற்றையும் குறிக்கும். தவிரவும், ஆதி என்ற பதத்தால் உடற்குறை தவிர, மனக்குறை, மூளைக்குறை, முதலியவற்றையும் சேர்த்துக் கொள்ளலாம். இவற்றில் எதையும் நாம் பரிகசித்துப் பாவமூட்டையைக் கட்டிக் கொள்ளவேண்டாம்.

500.உரொட்டி பழையதில் கூசாதே.

பழையதானாலும் உரொட்டியைச் சாப்பிடுவதற்குக் கூசவேண்டாம்.

**ஊசாத மாவடகம் அப்பம் சீடை
உரொட்டி முதலாமவற்றில் பழையதேலும்
கூசாதே கொண்டிடுமின் புதியதேலும்
கொள்ளேன்மின் தன்னிரதம் குலைந்தக்காலே.**

—ஆஹாரநியமம்.

வடகம், அப்பம், சீடை, உரொட்டி, முதலிய பண்டங்களுக்குப் பர்டுஷிததோஷம் (பழமைக்குறை) கிடையாது. சாஸ்த்ரநிஷித்தமோ என்ற கூச்சம் இல்லாமல் பழையதானாலும் சாப்பிடலாம். ஆனால் தன் சுவை குன்றியிருந்தால், புதியதானாலும் அப்பண்டத்தைச் சாப்பிடக்கூடாது.

இங்கு சொன்ன நாலும் உபலக்ஷணங்கள். வடகம் என்பது வருஷாந்தரமாக வைத்து, அவ்வப்போது சுட்டோ பொரித்தோ உண்ணும் பண்டங்களான அப்பளம் முதலியவற்றில் ஒன்று. (ஏற்கெனவே வேகவைத்திருப்பதால் வடாம் பின்னாட்களில் உண்ணக்கூடாததோ என நினைக்கவேண்டாம். சுவை குன்றாத வரை சாப்பிடலாம்.) அப்பம் என்பது நெய்யோ எண்ணெயோ கலந்த இனிப்புப் பண்டங்களுக்கு உபலட்சணம். சீடை என்பது அத்தகைய உப்புப் பட்சணத்துக்கு உபலட்சணம். உரொட்டி என்பது முழுவுணவு வகையாகி, நெய்யோ எண்ணெயோ இலேசாகக் கலந்த கோதுமைப் பண்டங்களுக்கு உபலட்சணம். இவற்றையெல்லாம் ஊசும் வரை, புளிக்கும் வரை, ரஸம் மாறும் வரை, கூசாமல் உட்கொள்ளலாம்.

கடந்த நாலு அறிவுரைகளின் தலைப்புகள் வருமாறு:

- உத்வேகச்சொல் வீசாதே.
- உரக்கக் கோவிலில் பேசாதே.
- உடற்குறைக்காரரை ஏசாதே.
- உரொட்டி பழையதில் கூசாதே.

ஐந்தாவது நூறு நீதிகளின் சுருக்கம்.

- 401.படித்தறிவது கஷ்டம்; உபதேசங்களைக் கேள். – ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்
 402.நன்றி மறக்கக்கூடாது. – ஸ்தோத்ரபாஷ்யம்.
 403.உப்பு கலந்த பாலைக் குடிக்கக்கூடாது. – ஆஹாரநியமம்.
 404.உடல் சிறை போல;அதைப்பொறுத்துக்கொள்ளாமல் வெளியேறப்பார். – ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்.
 405.எண்ணமும் செயலும் ஒத்திருக்கவேண்டும். வெளிவேஷம் கூடாது – ஸுபாஷிதநீவீ.
 406.உயர்த்துக்கிவிட்டால் அதைத் தக்கவைத்துக்கொள்ளு. – ஸுபாஷிதநீவீ.
 407.பயங்கரக் கும்பல்களை அடக்கப்போகாதே. – ஸுபாஷிதநீவீ.
 408.மஹாபுருஷர்களுடன் நட்பு பேணுவது நல்லது. – ஸுபாஷிதநீவீ.
 409.பாம்பு போன்ற மனிதர்களோடு சேர்ந்தால் பயங்கர விளைவு உண்டாகும். – ஸுபாஷிதநீவீ.
 410.நசுக்கப்பட்டாலும் நற்பண்புகளை இழக்கக்கூடாது. – ஸுபாஷிதநீவீ.
 411.எல்லாரையும், கீழோரைக்கூட, உயர்த்தப் பாடுபடு. – ஸுபாஷிதநீவீ.
 412.நன்றாகப்பேசுவரை அழுக்கிக் காட்டுக்கத்தல் கத்தாதே. – ஸுபாஷிதநீவீ.
 413.அற்பர்கள் உன்னை ஆதரிக்காததால் தவிக்காதே.
 414.நல்ல நண்பனை எதிர்க்காதே. – ஸுபாஷிதநீவீ.
 415.உயர்ந்த வஸ்துவை அற்பமாகக் கணிக்காதே. – ஸுபாஷிதநீவீ.
 416.நற்குடிப்பிறப்பை நாசப்படுத்திக் கொள்ளாதே. – ஸுபாஷிதநீவீ.

- 417.உயரப்போனவர்கள் கீழே விழாமல் இருப்பதற்கு அதிக ஜாக்கிரதை தேவை. - யாதவாப்யுதயம்.
- 418.மரணம் என்பது உடைமாற்றுவது போன்ற உடல் மாற்றமாகும்; சோகம் வேண்டாம். - தாத்பர்யசந்த்ரிகா.
- 419.தன்னோடு கூட ஒரே சிறையில் இருக்கும் சக-கைதியைத் தொழுதால் வெளியேறமுடியாது. - ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்.
- 420.மனதில் கோபம் கிளம்புவதால் கேடுகள் விளையும். -ஸங்கல்ப ஸுலியோதயம்.
- 421.சூரியோதயக் காலத்தில் தூங்கிக்கொண்டிருக்காதே. - ஸ்ரீபாஞ்சராத்திரக்ஷா.
- 422.சுடுகாட்டை அனவசியமாக நெருங்கக்கூடாது; தீட்டுண்டு. - ஸ்ரீபாஞ்சராத்திரக்ஷா.
- 423.இடுக்கண் வந்தாலும் மனமொடியாதே. - தாத்பர்யசந்த்ரிகா.
- 424.உயிரை விட சரணாகத ரக்ஷணம் முக்கியம். - அபயப்ரதாந ஸாரம்.
- 425.உரைகள் மிகச் சுருக்கமாயினும் தப்பு; மிக விரிவாயினும் தப்பு. - ஸர்வார்த்தஸித்தி.
- 426.உரையில் சொந்தக் கருத்துகளைத் திணிக்கக்கூடாது. - மாததூஷணீ.
- 427.தேவையில்லாத உரைநூல்களைப் படிக்கவேண்டாம். - தத்வஃகா.
- 428.மனோ வாக் காயம் என்ற மூன்று கரணங்களும் ஒத்திருக்கவேண்டும். - ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்.
- 429.உலகால் பஹிஷ்கரிக்கப்பட்டவனைச் சேர்த்துக்கொள்ளாதே. - ஸுபாஷிதநீவீ.
- 430.பரம நாஸ்திகர்களைத் தொட்டால் கூடப் பாவம் உண்டு. - ஸ்தோத்ரபாஷ்யம்.
- 431.உற்றார் உறவினர்களாலும் சொத்துசுகங்களாலும் தைரியமடையாதே. - அபீதிஸ்தவம்.
- 432.மனத்தை மூணு வழிகளில் மாசுபடுத்திக் கொள்ளாதே. - ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்.
- 433.உதவி பண்ணும் உத்தமர்களிடம் பெருமதிப்பு கொள்ளு. - யாதவாப்யுதயம்.
- 434.உடையவர் கொள்கையை எதிர்த்தால் உனக்கே இழுக்காகும். - யதிராஜஸப்தி.
- 435.புண்ணில் போல சரீரத்தில் அருவருப்படை. - ரஹஸ்யரத்நாவளி ஹ்ருதயம்.
- 436.நாலு ஆசரமத்தில் எதில் இருந்தாலும் பூணூலைக் கழற்றி விடக்கூடாது. - ஸச்சரித்ரக்ஷா.
- 437.சில பேருக்கு உபதேசம் பண்ணுவதே வீண்; அத்தகையோர்க்குப் பண்ணாதே. - ஸ்தோத்ரபாஷ்யம்.
- 438.உப்பைக் கண்பட உண்ணக்கூடாது. - ஆஹாரநியமம்.
- 439.தன்னைத் தானே உயர்வாக நினைத்துக் கொள்ளாதே. - ஸ்தோத்ரபாஷ்யம்.
- 440.சரணாகதி பண்ணியாயிற்று என்கிற தைரியத்தில் பாவம் பண்ணுவது தப்பு. - ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்.
- 441.குடமியும் பூணூலும் திருமண்ணும் இல்லாமல் எந்தக் கர்மமும் பலிக்காது. - ஸச்சரித்ரக்ஷா.
- 442.உரலில் கட்டுண்டவனின் கதையை எண்ணி நாம் கட்டறுகலாம். - யாதவாப்யுதயம்.
- 443.சாப்பிடுவதற்கு முன் பகவானின் திருநாமத்தைச் சொல்லி உணவைத் தொடு. - ரஹஸ்யரத்நாவளி ஹ்ருதயம்.
- 444.அஷ்டாக்ஷரம், த்வயம், சரமஸ்லோகம், என்ற மூன்றையும் சித்தம் உணரட்டும். - ரஹஸ்யநவநீதம்.
- 445.உரிமையை பலனில் கோராது. கடமையில் மட்டுமே அதிகாரம். - தாத்பர்யசந்த்ரிகா.
- 446.க்ஷணசித்தம் க்ஷணபித்தமாக அடிக்கடி மனசு மாறாதே. - ஸ்தோத்ரபாஷ்யம்.
- 447.உன் உயிருக்கு ஆபத்து என்றால் மட்டுமே நியமங்களைத் தளர்த்திக்கொள்ளு. - அதிகரணஸாராவளி.
- 448.சாத்திரவிதிகளை மீறினால் உயர்கதி அடையமுடியாது. - ரஹஸ்யரத்நாவளி ஹ்ருதயம்.
- 449.உடர்குறை முதலிய கிலேசங்களை சகித்துக்கொள்ளு. - ஸ்தோத்ர பாஷ்யம்.
450. தூங்கும்போது திருமண் இட்டுக்கொண்டு தூங்கு.

- 451.பெரும் குற்றவாளிகளும் பகவானைத் தியானித்தால் உய்யலாம். - ரஹஸ்யரத்நாவளி ஹ்ருதயம்.
- 452.இளமையில் பிழைகள் புரிந்திருந்தாலும் முதுமையில் திருந்தியவனாகு. - ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்.
- 453.அறிவுமானிகையின் மீதேறி அறிவிலிகளை அனுதாபத்துடன் பார். - ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்.
- 454.ஸ்ரீரங்கத்தில் ரங்கநாதனை ஸேவிக்கும்போது மணிநிதியப் போலப் பார். - பகவத் த்யாந ஸோபாநம்.
455. உறவும் பகையும் சமமாய்ப் பார். - தாத்பர்யசந்த்ரிகா.
- 456.திருவாய்மொழியில் திருவடிப்பெருமை கப்பும் கிளையுமாவதால், அதைக் கௌரவி. - பாதுகாஸஹஸ்ரம்.
- 457.ரஹஸ்யரத்நாவளியை இதயத்தில் இருத்தினால் உள்ளிருட்டு நீங்கும். - ரஹஸ்யரத்நாவளி ஹ்ருதயம்.
- 458.உடலே ஆத்மா என்கிற மருளை முதலில் நீக்கிக்கொள்ளு. - தத்வத்ரயசுளகம்.
- 459.குருவின் முதல் கடைச்சத்தைப் பலமாகப் பற்றிக்கொள்ளு. - ந்யாஸதிலகம்.
- 460.ஆசார்யனின் நாக்கை ஹயக்ரீவனின் ஸிம்ஹாஸனமாகக் கருது. - ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்.
- 461.கோவிலுக்குள் தூங்கக்கூடாது. - ஸ்ரீபாஞ்சராத்த்ரக்ஷா.
- 462.பொருளிலும் இன்பத்திலு குறிகொண்ட உலகத்தாரோடு கூடாமல் விலகு. - ஸ்தோத்ரபாஷ்யம்.
- 463.மனதை நிலைப்படுத்து; தியானம் பண்ணு; ஓடவிடாதே. - ரஹஸ்யத்ரயசுளகம்.
- 464.உள்ளே அந்தர்யாமியாக இருப்பவனை வெளியில் தேடாதே. - வரதராஜபஞ்சாஸத்.
- 465.ரத்தத்தைத் தொட்டுவிட்டு பெருமானிடம் உபசாரம் பண்ணப்போகாதே. - ஸ்ரீபாஞ்சராத்த்ரக்ஷா.
- 466.அத்திப்பழத்தைச் சாப்பிடாதே. - ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்.
- 467.சொத்திலும் உறவினர்களிலும் உரிமை கொண்டாடாதே. - ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்.
- 468.வாழ்வில் உயர்ந்தாலும், பகவானிடம் குனிந்தே பலன் பெறு. - பரமார்த்தஸ்துதி.
- 469.உறங்கும் நேரமும் விழித்திருக்கும் நேரமும் உசிதமாக இருக்கவேண்டும். - தாத்பர்யசந்த்ரிகா.
470. கங்காஜலத்தால் தலையை நனைத்துக் கொள்ளு. - தேகளிச்சஸ்துதி.
- 471.ஐந்து வெளிப்புலன்களையும் மனதென்னும் உட்புலனால் அடக்கிக்கொள்ளு. - தாத்பர்யசந்த்ரிகா.
- 472.தூங்கப்போகும்போது மாதவனை நினைத்துக்கொள்ளு. - ஸ்ரீபாஞ்சராத்த்ரக்ஷா.
- 473.உடைந்தாலும் வணங்காத ராவணன் போல் இருக்காதே. - உபகாரசங்கிரகம்.
- 474.அடிமையே நமக்கு உய்வழி என்பதை நினைவிலிருத்து. - ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்.
- 475.உலகத்தைப் புல்லுக்குச் சமமாகக் கருது. - ஸ்தோத்ரபாஷ்யம்.
- 476.அலசி ஆராய முடியாதவர் நம்பிக்கை குலையும்படி ஒழுகாதே. - தாத்பர்யசந்த்ரிகா.
- 477.தெரிந்து கொள்ளும் அவா மிகாதவர்களுக்குக் கற்பிக்காதே. - ஸம்ப்ரதாயபரிசுத்தி.
- 478.செல்வம் இருப்பதால் கர்வம் அடையாதே. - ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்.
- 479.உபாஸனம் முதலிய உத்தமதர்மங்களை மறுக்காதே. - ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்.
- 480.வேதத்தின் உடலையும் தலையும் பிரிக்காதே. - தத்வஃகா.
- 481.உமி, மயிர், சாம்பல், இவற்றுக்கு அசுத்தி உண்டு. இவற்றில் நிற்காதே. - ஸச்சரித்ரக்ஷா.
- 482.சிகஹத்தி, ஸ்த்ரீஹத்தி, பண்ணினவர்கள் தீண்டத்தகாதவர்கள். - அதிகரணஸாராவளி.
- 483.அறமேயானாலும் உலகம் பழித்ததைப் பண்ணாதே. - ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்.
- 484.நேர்மை தவறியவனுக்கு அரிய நூல்களை உபதேசிக்காதே. - ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்.
- 485.உறவினரை வியாதிகள் போல நினைத்து வெறுப்படை. - பரமபதசோபானம்.
- 486.மனவறுதிக்குச் சோதனை நேரும்போது தேர்ச்சி பெறு. - ஸ்தோத்ரபாஷ்யம்.

- 487.அறிவுத்தெளிவென்னும் வாளால் பகுத்தறியாமைச் சமையை அறுத்தெறி. -
ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்.
- 488.மிக முக்கியமாகத் தேவைப்படுமவற்றில் மட்டும் தெளிவிருந்தால் போதும். -
சதுசுலோகீபாஷ்யம்.
- 489.போலியான பாகவதரையும் சாயம் வெளுக்கும் வரை ஆதரி. - ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்.
- 490.உனக்குள்ள உயர்வை வெளிக்காட்டாதே. - சததூஷணீ.
- 491.உறவினரை அதியாக ஒண்டாதே; அதியாகத் தள்ளாதே. - தாத்பர்யசந்த்ரிகா.
- 492.எண்ணத்தில் மூன்று குற்றங்களை விலக்கு. - ஸ்தோத்ரபாஷ்யம்.
- 493.சரணாகதி என்பது ஆசைகாட்ட மட்டுமே என்னாதே. - கத்யபாஷ்யம்.
- 494.உள்ளி முதலிய முப்பத்திரண்டு நிஷித்த வஸ்துக்களைச் சாப்பிடக்கூடாது. -
ஆஹாரநியமம்.
- 495.பாவங்களில் தீவிரமானவற்றுக்கு இம்மையிலேயே பலன் கிடைத்துவிடும், ஜாக்கிரதை! -
ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்.
- 496.காரசாரமானதைச் சாப்பிடக்கூடாது. - தாத்பர்யசந்த்ரிகா.
- 497.உத்வேகம் எழும்படி சொல்லை வீசாதே. - தாத்பர்யசந்த்ரிகா.
- 498.பெருமாள் சன்னிதியில் உரக்கப் பேசாதே. - ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரரக்ஷா.
- 499.அங்கஹீனர்களைப் பரிகாசம் பண்ணக்கூடாது. - ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்.
500. பழைய உரொட்டியையும் கூசாமல் சாப்பிடலாம். - ஆஹாரநியமம்.

ஐந்தாவது நூறு முற்றிற்று.